

Tặng Sản Báo Quốc

Contents

Tặng Sản Báo Quốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	20
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8	51
9. Chương 9	61
10. Chương 10	68

Tặng Sản Báo Quốc

Giới thiệu

Editor: Hoàng Phủ Vũ Nguyệt Chứng kiến hôn nhân thất bại của ba mẹ, Cao Bảo Nhi tránh né hôn nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-san-bao-quoc>

1. Chương 1

“Bảo bối, anh yêu em, em hãy gạt đầu một cái đồng ý gả cho anh đi! Để cho anh dùng tình yêu của mình bao bọc em, đem đến cho em sự ấm áp trước nay chưa từng có, hạnh phúc của em chỉ có thể là do anh mang lại...”

Một bó hoa hồng tươi đẹp rực rỡ chói mắt như ngọn lửa đỏ, cánh hoa mềm mại như tơ lụa được đưa đến trước mặt một cô gái. Hành động này đã phá hỏng bầu không khí yên tĩnh của tiệm cà phê.

Yêu.

Người đàn ông kia có vẻ ngoài thật xuất sắc, cái mũi thẳng cao, mày rậm mắt to, môi dày vừa phải, đôi mắt đen như mực ánh lên sự tự tin cho thấy anh vô cùng quyết tâm nhất định phải đạt được mục đích.

Đây không phải là lần đầu tiên anh cầu hôn.

Nhưng anh lại giống như tiểu cường*, ngày qua ngày trình diện ở tiệm cà phê này, dùng những lời lẽ khác nhau để cầu hôn với đối phương. Đó là một cô gái xinh đẹp với mái tóc xõa ngang vai.

* Con gián.

Tên của tiệm cà phê là “Góc đường”, nó nằm ở góc ngã tư đường, bảng hiệu màu đỏ trông thật bắt mắt, trên đó còn có một con mèo nhỏ tham ngủ màu trắng như tượng trưng cho tiệm.

Những người chờ xem kịch vui đã sớm ngồi kín cả tiệm, chỉ chờ xem anh bị cự tuyệt một cách tàn khốc thì mới vui vẻ ra về.

“Bảo bối, những bông hoa này thật là nặng đó, em có muốn nhận lấy nó trước không? Tay của anh tê hết cả rồi.” Người đàn ông tuấn tú làm nũng nói, đôi con ngươi không hề e lệ một chút nào khi nói những câu đó mà còn toát ra vẻ hấp dẫn chết người.

“Thứ nhất, tôi không phải bảo bối của anh; thứ hai, tôi bị dị ứng phấn hoa.” Cánh môi phẩn nộ của cô gái toát ra tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, nghe có vẻ giống như cô không hề có chút vui mừng nào với hành động của người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông nghe vậy, mới ngừng đầu cười lớn, hai ngón tay búng vào nhau phát ra âm thanh, sau đó bày ra tư thế anh tuấn nhất: “Không cần mắc cỡ! Bảo bối, hai chúng ta quen nhau cũng không phải là mới ngày một, ngày hai. Tình cảm thanh mai trúc mã của chúng ta kéo dài đến ngày hôm nay, tất cả đều là duyên phận...”

Cô gái vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ khẽ nâng mí mắt lên nhìn anh một cái, sau đó thản nhiên nói: “Anh chiếm mất chỗ ngồi của người khác.”

“Bảo bối, lòng anh bị tổn thương rồi.” Vẻ mặt của người đàn ông rất thương tâm giống như đã bị đả kích thật lớn.

“Anh không yếu ớt như vậy.” Cô gái xinh đẹp vẫn trả lời một cách lạnh lùng.

Anh thở dài, khóe miệng rũ xuống: “Thực vô tình quá đó! Bảo bối, em cứ từ chối lời cầu hôn của anh, tình cảm của anh thấm thiết như thế, gả cho anh có gì không tốt chứ? Anh sẽ yêu thương em suốt đời suốt kiếp.”

“Không.”

Một chữ ngắn gọn mà có sức mạnh vô song vừa tuôn ra thì những trận cười liên tràng ngập trong tiệm, có người tiến lên vỗ vỗ vào vai người đàn ông, cổ vũ anh cố lên. Phụ nữ chính là phải mặt dày tấn công, tấn công được thì là của anh.

Cũng có người giễu cợt anh tự mình đa tình, khuyên anh nên sớm đổi mục tiêu, thế gian nơi nào không có cỏ thơm, chỉ cần bước ra ngoài là có ngay người đẹp thôi.

Nhưng cũng có người lợi dụng việc này để cá cược với nhau, bây giờ đang giơ một tay ra hướng về phía trước chờ thu tiền.

Đương sự thì như đã thành thói quen, anh giương môi lên, lơ đãng buông chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng đỏ tươi xuống, rất phong độ xoay người lại đi ra.

Chuông cửa vang lên khi anh đẩy cửa ra, trông anh không hề tức giận chút nào mà đang nở nụ cười đi vào tiệm bán kim cương gần đó.

Đột nhiên, một trái bóng cao su bay qua trước mặt, anh dừng lại một chút, hai tròng mắt híp lại.

Anh chỉ thấy một đứa bé sáu tuổi chạy tới đuổi theo trái bóng bay, đèn báo hiệu ở ngã tư đường đang chuyển sang màu đỏ, mọi người đều dừng bước chân lại.

“A, cẩn thận ——”

Phịch một tiếng, cơ thể của người đàn ông đó bị đánh bay lên tạo thành một hình vòng cung, sau đó rơi xuống đường, một dòng máu đỏ tươi nhanh chóng tràn ra như màu đóa hoa hồng để lại trong tiệm cà phê...

“...Gia đình chúng ta thật hạnh phúc, cuộc sống ấm no lại khỏe mạnh, anh em trong nhà lại hòa thuận, cha mẹ đều hiền lành, mặc dù không có một vườn hoa rộng lớn, Xuân Lan thu quế bay theo chiều gió, tuy rằng không có một phòng khách lớn nhưng mùa đông ấm áp mùa hè lạnh, gia đình chúng ta là số một nha! Con không thể rời đi người, công ơn của người...”

Một đám học sinh tiểu học đầu đội chiếc nón quả dưa màu vàng, mặc áo trắng, quần đùi hoặc váy dài màu xanh, trên tay cầm một cây cờ nhỏ hình tam giác, trên lưng đeo ba lô hình nhân vật hoạt hình vui nhộn, vừa đi theo giáo viên của mình vừa cất cao giọng hát vang một bài hát nào đó.

Bọn nhỏ được ra ngoại ô chơi thật là vui mừng biết nhường nào. Trường tổ chức cho chúng đến vườn cây ở ngoại ô cách đây 5 km để dã ngoại.

Bọn nhỏ cười thật vui vẻ! Khuôn mặt ngây thơ với nụ cười thuần khiết, không buồn không lo hát bài “Gia đình chúng ta”, trong mắt đều là cảnh vật xinh đẹp ở xung quanh.

Nhìn bọn trẻ cứ như thấy được mọi sự tốt đẹp trên thế giới này, không có dối trá, không có dơ bẩn, không có thất vọng. Bọn chúng một lòng thầm nghĩ mau lớn lên, lúc đó thì có thể đi được xa hơn, được xem nhiều cảnh đẹp hơn nữa.

Ở đây vui nhộn là thế nhưng ở một nơi khác lại hoàn toàn đối lập. Tiếng chuông cửa vang lên ở một góc đường tĩnh lặng, Cao Bảo Nhi đẩy cửa kính trong suốt ra bước vào trong sau đó đóng cửa lại ngăn cách mọi âm thanh vui vẻ ở bên ngoài.

Đây là một nơi vô cùng yên tĩnh hoặc có thể nói là lạnh lẽo, không hề có một chút không khí ấm áp nào như thế giới ngoài cửa kính kia.

Người mới bước vào hồ hững với mọi thứ, giọng nói thản nhiên mang theo một chút kiêu ngạo làm cho người nghe cứ như nhìn thấy một cây mai đứng sừng sững ngạo nghễ giữa cơn bão tuyết.

Nhưng trên thực tế, cô không phải là kiêu ngạo chỉ là lười nói chuyện. Cô im lặng cả ngày, không nói không cười, giống như không có chuyện gì đáng để nói đến, trời có sập xuống thì cũng không có quan hệ gì với cô.

“Chị Bảo Nhi, hôm nay chị tới sớm vậy, có phải là em làm việc không được tốt nên chị đến giám sát em không?” Một cô gái trẻ hé ra khuôn mặt tươi cười mang chút sợ hãi hỏi.

“Trời nóng nực.” Một sợi tóc dài đen nhánh như mực rơi xuống đất ngay sau đó.

“Dạ?” Cô gái ngẩn ra.

“Mấy lạnh không có lạnh.” Cao Bảo Nhi bỏ thêm một viên đá vào trong ly nước chanh rồi uống một hơi.

Một cảnh đẹp hiện ra, tất cả cùng nhau lay động trong cơn gió, không cần quan tâm ánh mắt của người khác, chỉ riêng mình cô tự do tự tại.

Em gái vừa làm vừa học lộ ra ánh mắt đồng tình: “Lại hư nữa rồi sao? Chị có muốn kêu người lại sửa không? Người nhà của bạn học em mở tiệm điện đó.”

Cô nhẹ nhặn hai hàng chân mày lại, bỏ một viên nước đá vào miệng nhai: “Không cần, còn xài được.”

Gương mặt tuần tú của bà chủ thật mê người, đôi mắt lạnh lùng chói lợi rực rỡ giống như viên trân châu đen nơi biển sâu. Có khả năng dụ dỗ mọi người trầm luân vào không còn biết đường mà về.

Cao Bảo Nhi không cao, nhưng lại có dáng người làm người khác phải hâm mộ, đôi chân thon dài cùng vòng eo quyến rũ, còn có làn da trắng như sữa cũng đủ hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Cô là một cô gái xinh đẹp hơn nữa còn có khí chất hơn người. Đây là điều được mọi người thừa nhận, không ai dám có bất cứ lời lẽ phản bác nào về điều đó.

Nhưng Cao Bảo Nhi lại không đồng ý với điều đó, cô cảm thấy ánh mắt mọi người có vấn đề, một cô gái ít nói thì có vẻ đẹp gì đáng để nói đến chứ, nhiều lắm thì hình dáng không khó coi thôi.

Cô đối với hình dáng của chính mình không có một chút vui mừng nào, thêm vào đó là tính cách lãnh đạm kia làm cho khách đến tiệm chỉ dám âm thầm thưởng thức vẻ đẹp của cô, không dám trực tiếp khen ngợi, vì vậy cô cũng tự nhận định là diện mạo của mình chỉ ở mức “còn có thể” chấp nhận được.

“Chị Bảo Nhi, chị có suy nghĩ đến việc đổi một cái máy lạnh mới không? Gần nhất có rất nhiều cửa hàng lớn đang đại hạ giá, chị nên mua một cái mới đi.” Cái máy lạnh kia thật sự đã quá cũ và lỗi thời rồi.

“Có thể xài thì vẫn xài, không cần phải lãng phí.” Về mặt của Cao Bảo Nhi không thay đổi, cô đang đo tỉ lệ giữa bột mì và bột ca cao.

Cao Bảo Nhi không phải là tiếc đồ cũ, mà là cô không muốn vứt bỏ những thứ có liên quan đến ba mình. Trong lòng cô, ba cô vẫn còn sống mãi ở đây, nên cô không muốn rời khỏi nhà trọ này rời xa những kỉ niệm của hai người.

Thật ra thì cô có đủ khả năng về kinh tế để mua một căn nhà chung cư, có thang máy, có bảo vệ 24/24 giờ tuần tra xung quanh, không phải chịu cảnh mồ hôi đổ như mưa khi đi lên cầu thang nhỏ hẹp để lên tầng 5 càng không phải chịu đựng cảnh đông lạnh hạ nóng.

Thật may là nhà cô ở tầng cao nhất có sân thượng có thể phơi quần áo và ra ngoài hóng mát, nếu không đến mùa hè thì nhất định cô sẽ ở trong một cái lò nướng bánh.

Thậm chí gia cảnh của em gái làm thêm này còn tốt hơn cô, cô ấy từ miền nam tới đây thân thể hoàn toàn trong sạch, ban ngày đi làm đến tối thì đến lớp học. Tiệm này có hai phòng trống, một trong hai phòng dùng để cho nhân viên nghỉ ngơi. Cô ấy không có chỗ ở, ban đêm sẽ ngủ lại đây.

Tiệm cà phê ở góc đường là nơi gửi gắm tâm hồn của Cao Bảo Nhi, cô dồn hết sức lực để kinh doanh đem đến thành công như ngày hôm nay, nhận được lời khen ngợi của mọi người.

Nhưng cô là người không uống cà phê.

Không phải là hoàn toàn không uống mà là hiếm khi cô uống. Đối với một người kinh doanh tiệm cà phê mà nói, đây đúng là chuyện hiếm thấy.

Dĩ nhiên trong đó có cả một câu chuyện xưa nhưng cô không muốn nói cho ai biết, mọi người chỉ biết bà chủ của tiệm cà phê này có một tính cách vô cùng lạnh lùng.

Điều quan trọng nhất là tay nghề pha chế cà phê của cô được mọi người khen ngợi không dứt lời. Khách hàng đến đây chỉ được ăn điểm tâm ngọt và uống cà phê, không ang về nhà cũng như không được nói chuyện lớn tiếng nếu không sẽ bị đuổi ra ngoài.

“Chị Bảo Nhi, em thấy chị ở nhà nóng quá ngủ không được nên mới sáng sớm đã chạy đến đây rồi, nếu cứ kéo dài như thế, cơ thể của chị sẽ không chống đỡ nổi đâu.” Trác Hương Miêu bày ra một bộ dạng quan tâm nhưng trên thực tế cô rất vui mừng khi có người bầu bạn với mình.

Dù sao cô chỉ là một nữ sinh mười bảy, mười tám tuổi lại không có người thân bên cạnh, vừa đi học vừa đi làm quả thật cô không thể chịu nổi.

May mắn có chị Bảo Nhi giúp đỡ cô, không để cho cô vì chuyện mượn phòng trọ mà phiền lòng vừa tiết kiệm được một khoản chi vừa không sợ bị trễ giờ làm. Tiệm cà phê ở ngay lầu dưới nơi cô sống.

“Không cần lo lắng cho chị, hai ngày nữa là bão tới rồi, nhiệt độ tự nhiên sẽ giảm xuống.” Cao Bảo Nhi nói rất thoải mái cứ như việc bão sắp tới đây cũng không nằm trong phạm vi liên quan đến cô.

“Bão...” Trác Hương Miêu nghe vậy thì trên xuất hiện hắc tuyến, khóe miệng hơi run rẩy.

Rõ ràng chỉ là một cái máy lạnh cũ kỹ có vấn đề, đổi một cái máy mới là được rồi, thế mà chị ấy lại mong có bão đến để giảm không khí nóng xuống, quá thiên tài đi.

Quả nhiên là phong cách của chị Bảo Nhi, tàn khốc không ai bằng được.

“Lấy đường cát trắng và phấn hoa quế qua cho chị.” Trước tiên phải để lò nướng ở hai trăm độ.

“Chị Bảo Nhi, không phải hôm nay chị làm bánh táo sao?” Vừa nghĩ tới hương thơm của quả táo hòa quyện với lớp bánh giòn tan, nước miếng của Trác Hương Miêu đã chảy ra rồi.

“Ừ! Chị làm thêm mấy loại bánh trái cây, bánh ngọt phô mai, bánh chocolate...” Cao Bảo Nhi dừng lại một chút, liếc vị tiểu trợ lý bên cạnh: “Không được ăn vụng bánh nữa, mặt của em càng ngày càng tròn đó.”

Trác Hương Miêu đang len lén ăn vụng một ít bánh chocolate đột nhiên đứng hình, cô cười gượng bỏ miệng bánh xốp giòn tan xuống.

Tiệm cà phê ở góc đường mười một giờ sáng mới bắt đầu mở cửa, mãi cho đến chín giờ tối mới ngừng hoạt động. Hàng ngày có hai nhân viên phục vụ thay ca nhau tiếp đãi khách hàng.

Bình thường bà chủ xinh đẹp mười giờ mới đến tiệm, buổi tối hôm trước cô đã dặn Trác Hương Miêu chuẩn bị những nguyên liệu cần thiết khi cô đến chỉ cần bắt tay vào việc làm bánh, thế là cửa tiệm sẽ thuận lợi mở cửa.

Tay nghề của Cao Bảo Nhi quả thật rất khéo, tay cô cứ như là có ma thuật. Cô vừa có thể làm mười loại bánh khác nhau vừa trông chừng lò nướng. Khi có tiếng kêu vang lên cô lập tức lấy bánh ra lại tiếp tục bỏ vào một khay bánh mới, động tác rất là lưu loát.

Bởi vì hôm nay cô đến sớm hai tiếng nên có rất nhiều loại bánh ngọt như bánh cà rốt, bánh quả mâm xôi, bánh mì đều đã hoàn thành đủ dùng cho ba ngày.

Đúng mười một giờ, chuông cửa vang lên, vị khách đầu tiên đẩy cửa bước vào.

“Tịch Na, cho tôi một ly cà phê đá châu Âu.”

Tịch Na là tên Cao Bảo Nhi sử dụng trong cửa tiệm, đa số khách quen cũng không biết tên thật của cô.

“Vâng! Xin đợi một chút.” Mặt cô không hề tươi cười chỉ mở miệng nói.

Trong ly có đường trái cây, đá vụn chiếm ba phần, lại thêm một viên đá lớn; cô lấy cà phê đặc ra hâm nóng nhân dịp còn nóng cô quậy cho tan đều ra.

Mọi người chỉ thấy bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng rót vào ly đá rồi thêm rượu Whisky vào.

Trên cùng thêm một lớp kem sữa rồi trang trí bằng một trái anh đào, một ly cà phê châu Âu đã hoàn thành.

“Tịch Na, tôi muốn một ly cà phê Mocha.”

“Tịch Na, tôi muốn một ly cà phê với cam, thêm một phần bánh quy nữa.”

“Nóng quá đi! Tịch Na, mau cho tôi một ly cà phê đá... Oa! Bánh chocolate ngon quá, cho tôi một phần...”

Tiếng chuông cửa không ngừng vang lên, một người lại một người nối tiếp nhau vào trong tiệm cà phê, chào hỏi với bà chủ quen thuộc đứng sau quầy bar rồi tự tìm chỗ ngồi.

Chưa đến mười hai giờ, nhưng gần như không còn ghế trống nào trong tiệm, hương thơm của cà phê và bánh ngọt hòa quyện vào nhau, không ai nói lời nói, tiệm cà phê tràn ngập một không khí tĩnh lặng.

Nhưng cũng có vài vị khách quen cố tình tiếp cận bà chủ, thoát nhìn như đang trêu ghẹo cô nhưng chẳng qua là hỏi thăm một số việc thường ngày.

“Tịch Na, suốt ngày cô ở quán cà phê này, không ra ngoài hẹn hò, không sợ bạn trai giận à?” Người đàn ông A vẫn luôn có tình cảm tốt với cô mở miệng lơ đãng đặt câu hỏi.

Cao Bảo Nhi nhẹ nhún hàng lông mày lên, lạnh lùng nói: “Nếu như uống cà phê nhiều làm đầu óc anh mơ hồ thì tôi đề nghị anh nên ít đến đây.”

Cô vừa nói dứt lời cũng đã cắt xong một lát chanh, một ly cà phê đá khác lại được đưa đến cho khách hàng.

Cao Bảo Nhi có thể đồng thời làm rất nhiều việc, một tay xay cà phê một tay đánh kem, nháy mắt đã làm xong một ly cà phê kem.

“Trời ơi! Tịch Na, đừng nghĩ ý tốt của tôi là lòng lang dạ thú chứ, cô cũng đã trưởng thành cũng nên tìm một người bạn trai đi, nhìn cô luôn cô đơn một mình, chúng tôi cũng đau lòng.” Một người đàn ông trung niên ăn mặc như nhân viên chính phủ vừa uống cà phê vừa không quên cữ chính mình đi tiêu thụ.

Đầu năm nay, người làm mai quá nhiều, chỉ cần nhìn thấy người nào chưa có đôi có cặp liền nhiệt tình hỏi một câu, tự cho là mình đang làm việc tốt.

“Tôi không biết là uống cà phê cũng sẽ say.” Giọng nói của Cao Bảo Nhi lãnh đạm, cùng với không khí nóng bên ngoài hoàn toàn đối lập nhau.

Ánh sáng chói chang mãnh liệt chiếu xuống làm cho người ta cảm thấy càng thêm nóng bức.

Lúc này nếu như uống một ly cà phê đá để giải nhiệt đúng là quá đã, không ít người nghĩ như vậy, cho nên tiệm cà phê rất đông khách.

Cao Bảo Nhi vẫn một mực lạnh lùng trả lời câu hỏi của khách hàng nhưng vẫn không làm giảm nhịp điệu làm ra một ly cà phê nữa, đáp ứng nhu cầu của khách hàng.

Hai giờ trưa đột nhiên có tiếng sấm rền vang, một cơn mưa rào mang theo sấm chớp đã cướp đi không ít khách hàng của tiệm, đồng thời cũng làm cho nó quay về vẻ tĩnh lặng ban đầu.

Bình thường từ ba giờ đến năm giờ chiều tiệm cà phê sẽ treo bảng đóng cửa, trong khoảng thời gian này nhân viên sẽ tranh thủ nghỉ ngơi bổ sung năng lượng, có như thế thì mới có thể lực tiếp tục làm việc vào buổi tối.

Lúc này cũng còn sớm, Trác Hương Miêu đang chuẩn bị đến trạm xe buýt đón xe đi học, một nhân viên nam vừa làm vừa học khác đã tiếp nhận công việc của cô.

Ngay tại lúc mọi người đang nghỉ ngơi, một chiếc xe màu xanh ngọc cũ kỹ chạy nhanh qua ngã tư đường, sau đó chuyển đầu xe đậu tại nơi cấm đậu xe bên đường.

Cửa xe vừa mở ra, một người đàn ông cao lớn bước xuống, anh mang một chiếc kính râm rộng thùng thình không hề hợp với khuôn mặt chút nào, dường như đang suy nghĩ điều gì đó anh đưa tay xoa xoa cằm, chăm chú nhìn tiệm cà phê ở góc đường.

Một lúc sau, anh lại lái xe đi, đậu ở một nơi khá xa, chiếc kính râm vẫn không gỡ cưỡng anh đi bộ trở lại góc đường.

Anh cúi đầu kiểm tra thông tin với tờ giấy trong tay rồi căng thẳng thử kéo cửa kính ra.

Cửa không có khóa, đương nhiên anh có thể mở nó ra.

Thành thật mà nói, anh bị tiếng chuông cửa làm cho giật mình, anh hít mạnh một hơi, nhẹ tay đóng cửa kính lại.

Bây giờ không phải là thời điểm mở cửa, sự xuất hiện của anh mang lại không ít sự chú ý của mọi người trong tiệm, tất cả ánh mắt đều tập trung vào anh, âm thầm suy nghĩ là anh đã đến nhầm chỗ.

Chỉ có bà chủ là không hề chú ý đến mọi việc, cô đang chăm chú lau dọn tách cà phê không hề phát hiện là có người đang đến gần.

Cho đến khi một bóng đen che lấp đi ánh sáng trước mặt, cô mới hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào người đàn ông xa lạ.

“Muốn uống cà phê thì phải đợi 30 phút nữa —”

Tiếng nói của Cao Bảo Nhi trong trẻo mà lạnh cùng lúc phát ra với giọng nói trầm thấp của đàn ông, tạo thành một giai điệu tuyệt diệu.

“Em hãy gả cho anh, chúng ta kết hôn đi!”

Một viên kim cương lớn được đưa ra trước mắt Cao Bảo Nhi. Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong tiệm bao gồm cả người khiêng bao cà phê tới giao hàng đều im phăng phắc. Ánh mắt của mọi người kinh hãi nhìn người đàn ông vừa nói ra câu đó, không biết anh có bị bệnh thần kinh không.

Mỗi người đều có chỗ ngồi của mình, đứng dậy cũng không được mà ngồi đó cũng không xong, tất nhiên không ai nín thở, ngồi thưng mình thì nên tự bảo vệ bản thân mình, chỉ đợi gì đến gần khu vực nguy hiểm.

Nhưng lại có người không sợ chết mà đến gần đi.

Những khách hàng thông minh thì biết rõ một chuyện, chủ tiệm cafe thì nghệ thuật này là một chuyện rất cụ thể, để làm những chuyện liên quan đến con người, ai dám lấy cô ra làm đối tượng đùa giỡn thì sẽ lập tức bị đá bay ra khỏi quán...

Từ đó đến giờ là vậy.

Cho nên người theo đuổi bà chủ xinh đẹp thì nhiều nhưng ít có ai dám hành động trực tiếp mà đều dùng lời nói để ám chỉ thăm dò xem tình hình như thế nào rồi mới quyết định có nên hành động mạo hiểm hay không.

Nhưng cho đến bây giờ số người bỏ mạng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Vì mọi người đều không muốn chạm vào quả bom này để rồi không được tới tiệm cà phê nữa.

“Xin lỗi, tôi không nghe rõ anh nói gì, phiền anh lặp lại lần nữa.” Mười ngón tay nhỏ và dài đem phần tóc vướng trên gò má kẹp lại sau tai.

Tiếng hít vào càng lớn hơn.

Mọi người đều biết đây là điểm báo Cao Bảo Nhi đang rất tức giận, giọng nói càng bình thản, thái độ bình tĩnh như hồ nước nơi rừng thẳm, chứng tỏ đây là một hồ nước rất sâu, người bình thường sẽ bị chìm chết.

Tất cả mọi người lập tức cầu nguyện, mong chờ người đàn ông có vẻ ngoài đẹp trai này biết xem sắc mặt người khác, sớm quên đi ý nghĩ trong đầu, đừng hướng về miệng núi lửa mà khiêu chiến.

Thậm chí Trác Hương Miêu nên bắt xe đến trường cũng đã đứng cạnh cửa, mở sẵn cửa chờ tiễn khách để tránh có người gặp xui xẻo ngoài ý muốn.

Nhưng người không biết sống chết thì nhiều, nhất là trước mắt đang có một người. Người đàn ông đó lại kích động cười rạo rộ, đôi mắt tỏa sáng như ánh mặt trời.

“Anh nói anh muốn cưới em, chúng ta cùng sinh một đứa trẻ, cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc.” Người đàn ông mở rộng hai tay, muốn ôm cô vào lòng.

Đáng tiếc cái anh nhận được chỉ là một ánh mắt lạnh lùng.

“Hữu Dân, thăm dò xem các bệnh viện gần đây có bệnh nhân trốn viện không?” Về mặt Cao Bảo Nhi không thay đổi, giọng nói bình thản nói.

“Vâng”

Một nhân viên vừa làm vừa học khác đẩy gọng kính nặng trĩu lên, khởi động laptop rồi mở internet, chuẩn bị lên mạng kiểm tra.

Nhưng hắn còn chưa kịp nhấn bàn phím thì một ngón tay thon dài nhẹ nhàng chặn lại, lướt trên bàn phím đánh ra một vài ký tự.

Những hành động này chỉ diễn ra trong nháy mắt, làm mọi người không kịp phản ứng.

“Yên tâm, cơ thể anh hoàn toàn khỏe mạnh không hề bệnh tật, về điểm này thì bác sĩ nhà anh có thể chứng minh, thể xác và tâm hồn anh đều khỏe mạnh, không có ham mê bất chính chỉ nhiệt tình với công việc nhà và thiên nhiên.” Anh chậm rãi nói không hề kiêng kỵ ánh mắt ngạc nhiên của người khác, thậm chí còn có phần vui vẻ.

Nhìn bề ngoài, người đàn ông này tuyệt đối là cực phẩm, mày rậm mắt sáng, mũi cao thẳng, có má lúm đồng tiền, da thịt rậm nắng sáng bóng, cả người cứ như tỏa ra ánh sáng.

Hơn nữa người đàn ông tuổi khoảng hai mươi bảy hai mươi tám này hình như rất thích cười, từ khi bước vào tiệm cà phê giống như là uống thuốc kích thích, khóe môi chưa bao giờ hạ xuống.

Từ người đàn ông này tỏa ra ánh sáng chói mắt như thần mặt trời Apollo, một nguồn năng lượng từ người anh phát ra không dứt, làm mọi người có cảm giác bị hòa tan vào ánh mặt trời này.

“Làm việc nhà?” Ánh mắt lạnh lùng của Cao Bảo Nhi sâu thẳm thêm một chút

“Cơ thể anh khỏe mạnh, không uống rượu không đi PUB, quán ăn đêm, mỗi ngày tập thể dục một tiếng, ba bữa đều ăn đúng giờ, uống nhiều nước, chảy nhiều mồ hôi, thân thể được bảo trì rất tốt.” Cơ thể anh quả thật rất cường tráng, đến cảm cúm cũng không đến tìm anh.

“Thói quen tốt, tiếp tục duy trì.” Sắc mặt cô không hề thay đổi, giọng nói bình thường không hề hứng thú với đề tài anh đang nói.

Ngón tay anh chỉnh sửa lại tóc, miệng nâng lên lộ ra hàm răng trắng không tỳ vết: “Đúng vậy! Thói quen tốt, anh cam đoan chất lượng tinh trùng rất tốt, nhất định em sẽ nhanh chóng mang thai...”

“Tôi mang thai?” Hàng chân mày của cô bỗng chốc nhíu lại, một tia sáng khó lý giải thoáng qua trong con ngươi.

Mấy bóng người lặng lẽ lui về phía sau, nơm ớp lo sợ rụt cổ lại, cố gắng hết sức tìm nơi an toàn mà tị nạn.

Con người có bản năng tránh hiểm họa, nước đến thì chạy, ai lại không lo giữ mình chứ.

“Em thích lễ cưới theo kiểu phương Tây hay phương Đông, áo cưới thì muốn đặt làm hay mua sẵn, phòng tân hôn thì không cần em trang trí, em muốn phong cách hiện đại, Nhật Bản, truyền thống... Vách tường thì tùy em, dán giấy cũng được, anh có mười một bể cá...”

Người đàn ông nói một cách hứng thú, bộ dáng như một người vợ mới cưới, vô tư không biết vẻ mặt của người khác kinh ngạc như thế nào, nhìn anh cứ như nhìn quỳ.

“Anh nói nhiều như vậy chắc khát nước rồi.” Cao Bảo Nhi rót một ly nước lọc bỏ vào vài viên đá.

“Cám ơn em, đúng là anh khát nước thật, hôm nay trời nóng quá...” Anh vươn tay tính nhận ly nước nhưng lại không bắt được cái gì hết chỉ trơ mắt nhìn dòng nước rơi từ trên cao xuống.

Một hồi mát mẻ ập tới.

Giọt nước rơi xuống, hai viên đá không ngừng xoay tròn, áo sơ mi trắng đã ướt đầm nước.

Lời nói chợt ngừng lại, người đàn ông ngạc nhiên trở mắt ra nhìn, đôi mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên giống như không hiểu tại sao cô lại làm như thế

Kết quả không nên là như vậy. Tim anh đập mạnh, mắt nhìn loạn cho thấy anh rất hoang mang.

“Thoải mái không? Đầu anh chắc là hạ nhiệt rồi chứ?” Giọng nói của cô lạnh lẽo.

“Em... Em tại sao lại hắt nước vào anh...” Anh rõ ràng là y như lời ước định mà đến, không có một tia do dự.

“Thời gian nghỉ ngơi đã hết, chúng tôi muốn bắt đầu buôn bán, anh muốn uống cà phê thì ngồi xuống trước còn không thì cửa ở phía sau anh, hai chân anh mạnh khỏe có thể tự đi ra ngoài.” Ánh mắt cô lạnh lùng giống như nói: không muốn tôi động thủ thì tự anh ra ngoài.

Anh rất kinh ngạc nói: “Trước kia em không phải là như vậy? Tại sao chỉ mới mấy năm mà đã thay đổi như vậy?”

“Tôi nghĩ anh nhận lầm người.” Cao Bảo Nhi buông chiếc ly chưa khô xuống, ngay đến mí mắt cũng chẳng buồn nâng lên.

“Em là Bảo nhi, anh không nhận lầm người, ngay cả cánh tay trái của em có vết sẹo do bệnh thủy đậu anh còn nhớ rõ.” Gương mặt của cô không có thay đổi nhiều, chỉ là gương mặt mồm mỉm của trẻ con đã trở nên thon thả có đường cong hài hòa, ẩn chứa nét nữ tính.

Anh liếc mắt một cái liền nhận ra cô, cho dù xa nhau nhiều năm nhưng bộ dạng cô bĩu môi hờn dỗi vẫn in sâu trong tâm trí anh.

Cao Bảo Nhi nghe anh kêu chính xác tên cô thì ánh mắt chợt lóe ra một tia sắc bén: “Tôi không biết anh.”

Anh vừa nghe cô dùng ngữ điệu xa cách thì cũng không lo lắng gì mà nhìn ngắm chiếc kính râm, đôi mắt sáng ngời như nước mang theo vẻ vui mừng đã lâu không gặp: “Người xa lạ thì cũng tốt, chúng ta lại một lần nữa phát triển tình cảm, chờ sau khi kết hôn rồi bồi dưỡng tình cảm...”

Cao Bảo Nhi nghe nhắc tới hai chữ “Kết hôn” thì gương mặt vốn bình tĩnh chợt thay đổi, đôi mắt vẫn bình thản bỗng nhìn chằm chằm, hơi nóng của cà phê bao phủ hai tròng mắt.

“Mấy người còn chờ gì mà không đuổi hẳn ra ngoài.” Môi mỏng của cô mở ra.

Để tránh tiệm cà phê trở thành án mạng hiện trường, một nhân viên chạy nhanh tới, không nói hai lời liền nhắc cánh tay của anh lên, mời anh ra ngoài.

Bọn họ không muốn thất nghiệp lại càng không muốn nhìn cô chủ xinh đẹp trở hung thủ giết người. Tuy rằng không biết nguyên nhân vì sao nhưng cô chủ giống như là rất ghét hôn nhân, đến cả nói đến nó cũng không được.

Đây là bí mật công khai trong tiệm, không ai dám nhổ răng cọp, chạm đến đề tài đòi mạng này.

“Bảo Nhi, em thật sự quên anh rồi sao? Anh là Mạt Đề Á, anh Đề Á của em.” Người đàn ông ở ngoài cửa la to, vung hai tay lên.

Anh nghĩ là trong nhất thời cô không nhớ tới anh. Dù sao hai người cũng có đoạn tình cảm năm tháng, về ngoài cửa anh và cô đều có ít thay đổi, không giống trước đây.

“Anh Đề Á?” Trong đầu cô giống như hiện lên cái gì đó nhưng lập tức biến đi.

Cao Bảo Nhi sờ vào vết sẹo trên cánh tay nhưng lập tức đã quay trở lại làm việc, không hề để những lời nói kia trong lòng vì trong trí nhớ của cô không hề có anh Đề Á.

Ngay cả hình dáng của ba mẹ mà cô còn không nhớ rõ, nếu có chỉ là những hình ảnh không vui vẻ.

“Bảo Nhi... Chị Tịch Na, người kia là bạn của chị sao?” Hữu Dân ôm laptop mang theo về mặt tò mò đến gần.

“Không phải.” Cao Bảo Nhi như thường lệ bình thản như nước không hề nói năng rườm rà.

“Nhưng mà hình như anh ta biết chị! Hơn nữa anh ta rất lợi hại, chỉ với vài động tác mà anh ta đã đem cầu hình của em cài đặt lại.” Quả thực là pháp sư trong giới vi tính.

Hai hàng lông mi của Cao Bảo Nhi khẽ nâng lên, cô nhìn thoáng ra bên ngoài: “Xuống tầng hầm chuyển 10kg cà phê lên rồi rửa sạch mấy nguyên liệu làm bánh ngọt, để đó cho chị.”

“Chị Tịch Na...”

“Muốn chị lặp lại lần nữa sao?” Cao Bảo Nhi lạnh lùng liếc một cái.

“Không cần, em đi làm ngay.” Vương Hữu Dân chán nản xắn tay áo lên, chuẩn bị tiếp tục kiếp làm thêm cực khổ.

Ánh mặt trời chiếu xuống mặt đất làm hơi nước bốc lên, tán lá cây bên đường rũ xuống bả vai, lại có ngọn gió mùa hạ thổi thoảng qua. Góc đường dương quang độc ác vô cùng, chiếu mặt nổi lên bốc hơi nhiệt khí, một mảnh hàng cây bên đường bay xuống màu vàng óng hoa dỪNG ở dày rộng bả vai, lại ở nóng gió thổi phù hạ ngã xuống hình tròn câu cái.

Mạt Đề Á đeo chiếc kính râm không hề rẽ lên, che đi suy nghĩ trong đáy mắt, bên miệng lưu lại nụ cười vui vẻ.

2. Chương 2

“Anh nói đi! Anh đã cho tôi được cái gì? Từ khi tôi gả cho anh không có lấy một ngày vui vẻ, mỗi ngày mở mắt là cơm nước việc nhà, làm thế nào cũng không xong, tay tôi cũng trở nên thô cứng, anh cho tôi hạnh phúc ở đâu chứ...”

Một trận cãi vã quen thuộc lại vang lên, một đứa bé gái tám tuổi ở cách vách vì ba mẹ cãi nhau mà chữ “Xuân” viết thành xuân, lại dùng bút đồ đậm lên làm như mình viết sai.

Từ sau khi ông chú giàu có kia xuất hiện, mẹ không bao giờ cười với ba nữa, bà thay đổi, về nhà càng ngày càng trẻ, thường xuyên quên nấu bữa tối cho hai ba con.

Hơn nữa mẹ luôn mắng chửi ba, chửi thật khó nghe, nói ông không biết kiếm tiền, còn nói bà mất mùa mới gả cho ông, bà không muốn cả đời này phải xem sắc mặt của người khác mà sống.

“... Lúc trước anh nói thật là hay, sẽ cho tôi cuộc sống của một công chúa, không lo ăn, không lo mặc, sống cùng anh sẽ không phải lo lắng, anh sẽ nâng niu tôi trong lòng bàn tay, cho tôi cuộc sống trên thiên đường nhưng bây giờ thì sao hả? Tôi chỉ là một người phụ nữ lớn tuổi đã có chồng.” Người phụ nữ hét lớn.

“Nhỏ giọng một chút, đừng lầm ồn đến con gái, con bé sắp thi rồi.” Người đàn ông hiền lành cố gắng xoa dịu sự nóng giận của vợ, lo sợ bà không khống chế được bản thân.

Nghe nhắc đến con gái, người phụ nữ hạ thấp âm thanh xuống nhưng vẫn bắt mãn thảm oán: “Nếu không phải vì con gái bảo bối của tôi, chắc tôi không sống nổi trong căn nhà này nữa.”

“Anh biết, anh sẽ cố gắng kiếm tiền, không làm em thất vọng, em chờ anh vài năm ——” vợ và con gái là động lực lớn nhất của ông, vì hai người, anh nhất định phải thành công, phải trở nên nổi tiếng.

“Vài năm? Anh cho tôi có bao nhiêu tuổi thanh xuân có thể đợi anh hả? Những bức tranh rách nát của anh một bức cũng không bán được, là tôi làm việc nuôi cái nhà này, cũng là tôi chèo chống cái nhà này, anh chẳng qua chỉ là một thằng vô tích sự.” Cô không còn đem hy vọng đặt vào người đàn ông trước mặt nữa.

“Nhưng mà... Anh có đi làm...” Người đàn ông nhỏ giọng nói mong vợ mình có thể tin tưởng.

Nhưng người phụ nữ ấy chỉ khinh thường: “Số tiền đó thì có thể làm gì, không đủ mua thuốc cho anh nữa là.”

Hai người từng là một đôi tiên đồng ngọc nữ trong trường, một người là mỹ nữ khoa Trung Văn, một người là nhân tài khoa mỹ thuật, đẹp trai phóng khoáng, phong độ mê người.

Nhưng tình yêu tốt đẹp cuối cùng cũng không thắng được sự thử thách của cuộc sống, nhất là sau khi kết hôn.

Năm đó cô một lòng theo chồng, nhưng cuộc sống đã thay đổi. Quá nhiều áp lực trong cuộc sống làm cô thở không nổi, hơn nữa những bức tranh của chồng bán chỉ được một ít tiền lại không hề gây nên tiếng tăm gì. Cô cảm thấy mệt mỏi khi phải gánh vác gia đình này, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Cô không còn yêu chồng.

Ít nhất là không còn như trước đây, thứ tình yêu sẵn sàng hy sinh tất cả đã chết rồi.

“Anh thật sự sẽ làm cho em không còn phải nghĩ ngợi đến việc cơm nước nữa, chỉ cần em cho anh một ít thời gian...” Anh tin tưởng rằng ông trời sẽ không bạc đãi anh, một ngày nào đó anh sẽ trở thành một nhà nghệ thuật hàng đầu.

“Tôi còn phải cho anh bao nhiêu vài năm nữa, anh căn bản là không có tài năng về hội họa. Co dù cho anh thêm mười năm, hai mươi năm, anh cũng sẽ không thành công.” Chỉ vào một ít nỗ lực thì làm sao nuôi nổi gia đình này, lúc trước cô bị mù hay sao mà lại chọn hần chữ.

Người đàn ông bị vợ mình quở trách một cách nhục nhã, cam chịu một cách khổ sở: “Em không cần giận dữ như thế, chúng ta không nên vì chuyện nhỏ mà cãi nhau, con gái còn nhỏ...”

“Đúng vậy! Anh còn nhớ anh có một đứa con gái sao? Anh đã làm được gì cho nó hả? Ngay cả một trang sức bằng bạc nó cũng không có. Cặp tã của con bé đã hư rồi, nó dùng chiếc cặp cũ nát đó đã bốn năm, dây kéo đều hư hết, nó miễn cưỡng dùng một cái kẹp bướm để kẹp lại. Viết máy đã hư không còn dùng được nữa, anh có biết là tôi rất đau lòng khi nhìn thấy cảnh đó không?”

Đây không phải là cuộc sống mà cô muốn cho con gái, con gái cô là bảo bối, là một tiểu công chúa xinh đẹp.

“Anh...” Về mặt của người đàn ông ấy đấy, một câu cũng không nói nên lời.

Không thể cho vợ con một cuộc sống giàu có luôn là nỗi khổ tâm lớn nhất trong lòng anh. Tuy anh có cố gắng cải thiện cuộc sống nhưng ngay sau đó lại trở về như cũ. Tài năng của anh không có chỗ phát huy như rồng ngủ dưới đáy biển sâu.

“Ba, mẹ, hai người nói chuyện lớn quá, con không học bài được.”

Một bóng dáng nhỏ nhỏ với hai bím tóc đứng ở cửa phòng. Hai người lớn vừa nhìn thấy con gái mình thì lập tức thay đổi nét mặt bày ra gương mặt tươi cười.

“Bảo bối, thực xin lỗi, mẹ làm ồn đến con, lần sau mẹ sẽ nói chuyện nhỏ một chút.” Đỗ Ý Nguyệt dịu dàng ôm con gái, vuốt ve gương mặt phấn nộn của con gái.

“Con gái ngoan, là ba hư, con đừng giận ba, chiều nay ba đưa con đi công viên thả điều được không?”

Người đàn ông cố gắng dụ dỗ con gái sợ con bé không để ý tới mình.

Cô bé nhìn vẻ mặt áy náy của mẹ và thái độ lấy lòng của ba. Lúc này cô bé vẫn chưa biết hôn nhân của ba mẹ đã có vết nứt nhưng đã có biểu hiện của một người trưởng thành. Cô bé thở dài.

“Hai người đừng có lúc nào cũng ầm ĩ như vậy chứ. Em trai và em gái của con đâu? Hai người khi nào mới chịu sinh cho con.” Cô bé thật muốn có người chơi cùng. Nhà Điền gia có thật nhiều anh em, thật náo nhiệt, muốn chơi trò gì cũng không cần phải tìm người.

Hai người lớn nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, họ không dám nói là sẽ không sinh nữa vì không nuôi nổi.

Thân là con gái một rất cô đơn, bọn họ biết rõ cũng hiểu con bé rất ngưỡng mộ những gia đình đông con khác. Nhưng bọn họ cố gắng hết sức cũng chỉ đủ nuôi một đứa con gái này.

Muốn sinh không khó, khó là ở chỗ họ không có khả năng nuôi dưỡng. Quần áo mới họ còn không mua nổi nói chi là mua tã và sữa bột, chắc chắn gia đình này sẽ sụp đổ.

“Bảo bối, con đi tìm anh trai nhà kế bên chơi cùng đi, ba và mẹ có chuyện phải làm.” Lúc vợ chồng cãi nhau không nên có con cái ở bên cạnh, hổng chi cô có việc phải nói rõ với chồng.

“Sinh em trai em gái sao?” Cô bé nghiêng đầu, hỏi một cách ngây thơ.

Hai người lớn đều đỏ mặt, xấu hổ, không biết phải giải thích với con gái như thế nào.

Trong lúc nhất thời, thời gian như ngừng lại, cô bé tự giác ôm búp bê do chú mua rồi vui vẻ chạy ra ngoài, không thấy cha mẹ thở nhẹ ra rồi thay đổi sắc mặt một cách nhanh chóng.

Từ nhỏ cô bé đã được mọi người cưng chiều, ba mẹ đều đem bé trở thành bảo bối trong lòng, dồn hết mọi yêu thương cho bé cho nên bé luôn nhìn cuộc đời với một màu hồng không hề nhìn thấy đằng sau đó, là một mảng u tối.

Bé không nghĩ tới ba mẹ bằng mặt chứ không bằng lòng, hôn nhân duy trì được thêm hai năm thì mẹ bé thật sự có thai nhưng không phải là của ba, mà là của chú đang bước ra từ xe Benz.

Cho nên cuối cùng bọn họ vẫn ly hôn.

“Hu hu... Con không muốn đi khỏi đây, ở đây con có thật nhiều bạn, con không muốn xa bọn họ...” Vì sao ba mẹ không ở cùng nhau chứ?

Tại sao?

Cô gái nhỏ xoa đôi mắt đầm nước mắt, khóc đến đau long, mí mắt cũng sưng lên như hạt trái đào. Cô bé khóc thút thít đến nỗi nói cũng không nên lời.

“Bảo Nhi lại đây, không khóc không khóc, sau này con có thể viết thư ẹ mà! Mẹ sẽ đi xe buýt đến đây chơi với con.” Nước mắt của con bé thật nhiều giống như vòi nước.

Người đàn ông lớn tuổi vụng về lau nước mắt cho cô gái nhỏ, ông cuống quýt lau những giọt nước mắt, dùng mọi cách để an ủi cô bé, ông không hy vọng cô bé càng khóc càng sưng mắt sẽ trở nên không xinh đẹp nữa.

“Nhưng mà con sẽ nhớ mẹ. Không bao giờ có thể nhìn thấy mẹ mỗi ngày nữa, không thể chào hỏi buổi sáng cũng không thể chúc ngủ ngon.” Còn có món bánh ngọt mẹ làm, cô sẽ không được ăn nữa.

Khi nghĩ đến phải rời xa nơi ở quen thuộc cùng với các bạn hàng xóm, cô bé vốn đã ngừng khóc lại bật khóc òa lên, nước mắt rơi như mưa trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Bé thật không nỡ, không muốn đến nơi khác sống. Nếu mẹ trở lại thì nhất định sẽ không tìm thấy bé và ba.

Cô bé không biết là, ba mẹ cô đã không còn là vợ chồng. Vì để cho đứa bé trong bụng có thể được sinh ra trong dòng dõi thượng lưu bà nhất quyết bắt chồng ký tên ly hôn. Sau đó lập tức bay ra nước ngoài hoàn thành thủ tục kết hôn, trở thành vợ của người đàn ông khác.

Cuộc hôn nhân này kéo dài như vậy là do cả hai người đều muốn giành quyền giám hộ con gái, ai cũng không chịu nhường bước.

Nhưng thật ra người đàn ông không chịu ly hôn là vì muốn níu kéo lại vợ, ông vẫn còn tình cảm với bà, ông không muốn gia đình tan nát, mỗi người một nơi.

Nhưng kéo dài càng lâu thì tình cảm vợ chồng càng mờ nhạt, chỉ có oán hận là tăng cao. Lúc này hai người không còn lời lẽ tốt đẹp gì để nói với nhau, cứ gặp mặt là lại cãi nhau âm ỉ, trách móc đối phương.

Ông không biết vợ đã mang thai lại càng không biết tại sao bà lại chịu nhượng bộ, nhanh chóng ký tên vào đơn ly hôn, cũng không thèm quay đầu lại nhìn con gái một lần.

Vợ có người đàn ông khác ở ngoài, ông vẫn không hề hay biết. Cho dù người ngoài có nói thế nào, ông vẫn không tin là vợ ông có người khác. Đến khi ký tên ly hôn ông vẫn cho rằng là do lỗi của mình.

“Còn có điện thoại mà! Buổi sáng chúng ta gọi điện, buổi trưa gọi, buổi tối cũng gọi đến, gọi cháy dây điện thoại mới thôi.” Ông tự nhủ là thông minh, viết số điện thoại nhà lên giấy.

“Con không biết chúng ta sẽ đi đâu hơn nữa ba rất nghèo, chúng ta làm gì có tiền gọi điện thoại.” Bé thấy ba vẫn cúi đầu với người đàn ông mặc âu phục, năn nỉ hẳn cho ông thêm mấy tháng rồi hãy mang nhà đi bán đấu giá.

“Hả, này... Ba em không có việc làm... ” Mẹ cậu nói căn nhà này dì Nguyệt đã đem cầm cố ngân hàng, bà ấy vừa đi, ngân hàng liền tới xiết nợ.

Vừa nghe anh nói ba không có việc làm thì cho dù là hàng xóm mà bé thích nhất, bé cũng tức giận dấm anh một cái: “Ba em là người tốt, ba là người tốt nhất trên đời, ba nhất định sẽ kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền mua nhà mới cho em.”

Cậu bé cười cầm bàn tay nhỏ bé của cô gái nhỏ: “Ừ! Hai người phải nhanh chóng trở về đây, anh ở đây chờ em.”

Trọng tích tắc đó cậu bé vẫn chưa hiểu được là mình không thể hứa bấy bọ, cho dù còn nhỏ cũng không được. Cậu chỉ biết cậu thích nhất là em gái hàng xóm này, cảm giác khi cưng chiều bé thật là thích.

“Nếu em quên đường về thì làm sao đây?” Bé không giỏi nhớ đường đi nên thường xuyên đi lạc.

“Yên tâm, anh sẽ tìm được em.” Cậu bé vừa nói vừa vỗ vỗ ngực, bộ dáng cứ như một người đàn ông.

“Thật sao?” Nhìn vẻ mặt tự tin của anh, bé cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều “Thật.” Mặc kệ là bé đi đâu cũng vẫn ở trên Trái Đất này thôi.

Lúc này, cậu bé suy nghĩ rất đơn giản, hàng xóm của nhau, muốn tìm thì có gì khó chứ.

“Chúng ta ước hẹn với nhau khi nào lớn lên anh đến tìm em, chúng ta sẽ sinh thật nhiều thật nhiều em bé, tạo nên... một gia đình lớn.” Bé dùng ngón tay vẽ vòng tròn lớn vòng tròn nhỏ, bé luôn cô đơn, luôn mong ước có được một gia đình lớn.

“Cái gì” Cậu bé giật mình, trên đầu có một dấu chấm hỏi lớn... đại gia đình? Phải kết hôn mới làm được.

“Anh không muốn sao?” Bé biết anh chỉ gạt bé, giống như người lớn, nói không giữ lời.

Cậu bé nhìn thấy cô gái nhỏ miệng chu ra, như muốn khóc thì liền không do dự nữa, vội vàng gật đầu: “Được, anh sẽ mang hoa hồng đến cầu hôn em, sau đó chúng ta có thể ở chung một chỗ.”

Bởi vì tính cách của mình, cậu bé một khi đã hứa thì nhất định sẽ thực hiện, không bao giờ hủy bỏ.

“Được! Chúng ta ngéo tay, đóng dấu, cả đời này anh phải đối xử tốt với em, không nổi giận với em, phải kiếm thật nhiều thật nhiều tiền để nuôi em, không được thích người khác...”

Hai đứa trẻ ngây ngô vươn hai ngón tay út ra ngéo với nhau rồi đưa ngón cái lên đóng dấu. Khế ước đã được lập, không ai có thể đổi ý.

“Đi thôi, tiểu công chúa, xe tải đang đợi chúng ta.”

Cái gọi là xe tải cũng chỉ là một chiếc xe nhỏ chuyên dùng để chở vật dụng gia đình. Đến cả quần áo mà cũng không thể mang nhiều chỉ có đủ chỗ cho hai cha con ngồi chen chúc với nhau.

“Đã tới rồi.” Nghe tiếng ba kêu to, cô gái nhỏ không ngừng quay đầu lại lưu luyến vẫy tay, nước mắt đã rơi đầy.

Một năm kia, Cao Bảo Nhi mười tuổi, mà Mạt Đề Á vừa mới tốt nghiệp tiểu học, sẽ nhanh chóng bước vào cấp hai, tình cảm lúc đó so với tính mạng còn quan trọng hơn, ai cũng không muốn hủy bỏ lời thề.

Khói đen từ chiếc xe để lại càng lúc càng ít cho đến khi chiếc xe chỉ như một chấm đen biến mất ở đường lớn.

Cậu bé vẫn chú tâm an ủi cô gái nhỏ đến lúc này mới phát hiện ra bé đã đi rồi. Đột nhiên hai dòng nước trong suốt rơi xuống trên gương mặt cậu.

Rốt cục, cậu cũng biết được là mình thích cô ấy, thích đến nỗi nguyện đem tương lai của mình trao cho cô.

Anh Đề Á, anh nhất định phải đi tìm em, nếu không em nhất định sẽ nguyên rửa anh cả đời này cũng không tìm được hạnh phúc.

Rèm cửa sổ tung bay phát ra tiếng cọ xát rất nhỏ, người đàn ông trên giường đổ mồ hôi lạnh ướt đầm toàn thân choàng tỉnh dậy. Trong lúc nhất thời anh không biết mình đang ở đâu, tim đập nhanh và loạn nhịp, sau một lúc mới lấy lại tinh thần.

Cậu bé gầy gò năm xưa giờ đã trưởng thành, từ một trăm năm mươi cm đã trở mã vượt qua mức một trăm tám mươi cm, bộ dáng thiếu niên cũng đã biến mất mà thay vào đó là một người đàn ông trưởng thành quyền rũ.

Mạt Đề Á hai mươi tám tuổi đã trút bỏ bộ dạng thiếu niên ngây ngô. Hàng lông mày dài, ngũ quan tuấn kiệt, mái tóc ngắn hút hồn. Chỉ vài giây trước đây anh còn tưởng mình đã trở lại thành chàng thiếu niên nhỏ bé trước kia.

“Cô ấy thực sự đã quên mình sao?”

Bị hất một ly nước đá, còn bị đuổi ra khỏi cửa. Mạt Đề Á làm thế nào cũng không tin được em gái hàng xóm đáng yêu luôn tươi cười trước kia sau mười năm lại thay đổi nhiều như thế. Gương mặt lạnh lùng đó anh hoàn toàn không nhận ra.

Là trí nhớ của cô không tốt hay thật sự là anh đã nhận lầm người. Khi nghĩ rằng đã tìm được cô, anh một mực muốn nhanh chóng thực hiện lời hứa khi xưa.

Mạt Đề Á có bề ngoài tuấn tú còn là một người đàn ông rất tuân thủ nguyên tắc. Anh không bao giờ dễ dàng đồng ý giúp đỡ người khác, anh chỉ làm theo khả năng của mình, không hơn không kém.

Nhưng một khi đã đáp ứng, cho dù cái chết cũng không ngăn cản được anh. Lời hứa của anh cứ như là sứ mệnh của công ty quảng cáo – nhất định phải làm bằng được. Tính cách này thường làm cho bạn bè anh nhức đầu không thôi, thỉnh thoảng còn nghĩ anh bị bệnh thần kinh.

Ví dụ như người đàn ông đang leo lên lầu hai này, bộ dáng anh leo lầu y hệt một con khỉ, tay chân anh nhanh nhẹn bám vào tường, nhảy qua ban công rồi nhảy xuống lần vài vòng dưới đất.

“Vẫn còn đang suy nghĩ gì đó? Chưa tỉnh ngủ sao?” Nhìn bộ dạng của Mạt Đề Á không thuốc nào có thể cứu chữa nữa rồi.

Con người đen đại xoay tròn mấy cái, chậm rãi khôi phục tinh thần: “Nhà tớ có cửa, sao cậu lại nhảy từ ban công vào, nếu lỡ trượt chân không phải nhà tớ sẽ thành nhà ma sao?”

Người chết là hết chuyện, một nắm đất giải quyết một đời người.

Chỉ sợ sau khi thành ma cũng không an phận tối ngày tới nhà anh gây náo loạn. Nếu như khi còn sống mà bị người này đến quấy nhiễu thì anh nên sớm dọn nhà đi chỗ khác, miễn cho nhà không yên ổn, dọa sợ nữ chủ nhân tương lai của nhà này.

“Này! Đừng có trù ẻo tớ, tớ từ cảnh sát chuyển nghề sang thám tử tư, chỉ là lâu hai này thì làm sao làm khó được tớ.”

Người đàn ông ngừng một chút, bỏ một viên kẹo vào miệng nhai: “Đúng rồi, chuông cửa nhà cậu có phải bị hư rồi không? Tớ bấm cả buổi mà không thấy ai trả lời.”

Nếu không phải anh học tập mấy tên trộm cộng thêm một thân võ nghệ cao cường và cánh tay khỏe mạnh thì làm sao lên được đây.

Mạt Đề Á xuống giường vào phòng tắm rửa mặt, vừa đánh răng vừa nói: “Tớ quên... Mở điện... Trần nhà... đường dây không được tốt lắm... Ngày mai... sẽ có thợ đến sửa...”

“Cậu rốt cuộc đang nói cái gì, một chữ tớ cũng không hiểu, với lại tớ tìm cậu cũng không phải vì vấn đề này. Người cậu muốn tìm đã tìm được rồi. Có phải thất vọng rồi không?” Đây mới điều anh quan tâm, anh chủ yếu đến đây để chế giễu Mạt Đề Á mà.

Mạt Đề Á rửa mặt chải đầu xong ra khỏi phòng tắm, anh cũng không thêm liếc bạn tốt một cái, trực tiếp đi qua, mở máy vi tính ra xem: “Cậu không tin vào năng lực tìm người của mình à?”

Vài năm trước Mạt Đề Á đã nhờ đến thám tử tư để tìm em gái Bảo Nhi của anh. Anh muốn biết cô có khỏe không? Vì sao không gửi thư cho anh, có phải là trong nhà xảy ra chuyện gì không?

Nhưng mà tìm cô cứ như tìm kim đáy bể, hàng xóm trước kia của cô cũng không biết cô đã đi đâu.

Đúng lúc Mạt Đề Á có xung đột với cấp trên thì gặp được người bạn tốt này. Người này còn mở một văn phòng thám tử tư nên Mạt Đề Á cũng mang tâm trạng ôm ngực chết mà tưởng ngựa sống đi tìm anh.

Không nghĩ tới người đàn ông thoát nhìn như gà mờ này lại rất có năng lực, mới mấy ngày đã đưa tin tức đến cho anh.

“Không phải là tớ tự cao tự đại nhưng chuyện trên trời dưới đất, kể cả xương cốt tớ cũng có thể đem đến cho cậu, chỉ sợ cậu không muốn nhận thôi.” Người đàn ông tự mãn vừa nói vừa giơ cánh tay cường tráng lên khoe, một vết sẹo dài rõ ràng hiện ra.

Anh là một cảnh sát tốt cũng là một cảnh sát rất hòa đồng với dân chúng. Anh không nhận tiền, bắt bọn hạ lưu, không bao che cho bất cứ ai. Cho nên anh là cái gai trong mắt nhiều người.

Bởi vậy anh phải hạ thấp mình để người ta có cái cớ để đuổi anh. Mới ba mươi tuổi mà anh đã “về hưu”, mắc công bị người khác hãm hại, chết yểu giữa đường.

“Cậu rất giỏi, đem tin tức về em gái hàng xóm đến cho tớ rất nhanh.” Mạt Đề Á nhấn vào một trang web, bắt đầu thu thập tin tức.

Em gái ở đầu ngõ là con gái thứ hai chủ tiệm quán hồng trà, mới mười lăm tuổi, rất mê các thần tượng bây giờ, hình như rất thích khám phá trụ sở công an. Ngoại hình có bảy tám phần giống anh trước đây.

“Làm ơn, cô bé kia là một con mèo hoang nhỏ, tớ chạy đi đâu mà tìm chứ... Đúng rồi, cậu đừng nói sang chuyện khác, em gái kia của cậu có ngoại hình rất đẹp. Cậu có động lòng không?” May mắn là một người đẹp, nếu không, anh thật sự muốn thay bạn tốt khóc ròng ba ngày ba đêm.

“Ngoại hình đẹp hay không cũng không phải là vấn đề, chủ yếu là tấm lòng đẹp...” Nhớ tới khuôn mặt kiêu diễm kia, Mạt Đề Á không khỏi nhếch miệng cười.

Cô so với trí tưởng tượng của anh còn đẹp hơn mấy phần, thanh khiết điểm lệ, khí chất xuất chúng.

Diệp Vân Bạch vừa thấy Mạt Đề Á ngẩn người thì liền trách móc: “Tâm ở trong lòng ai mà thấy được, nếu là một cô gái xấu xí cậu còn muốn sao? Huống chi còn phải sinh một đồng con cái.” Tình cảm của hai người rất tốt nên không cần nói nhiều bọn họ cũng biết đối phương nghĩ gì.

“Không đâu, Bảo Nhi từ nhỏ đã rất đáng yêu, đôi mắt to tròn cùng với gương mặt phần nộn, ngọt ngào như kẹo. Khi cô ấy cười lên mọi người như bị hòa tan vào tiếng cười giòn tan ấy.” Mạt Đề Á vừa nói vừa mỉm cười, giống như nhìn thấy cô gái nhỏ với khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn mình nở nụ cười để lộ ra hai cái răng cửa.

Sở dĩ Mạt Đề Á có ấn tượng sâu sắc về cô như thế là vì khi còn nhỏ anh không phải là một đứa trẻ tài giỏi, thân thể yếu hơn những đứa trẻ cùng trang lứa khác hơn nữa còn có tật xấu nên bạn bè của anh cũng không nhiều lắm.

Thật ra, khi còn nhỏ anh không phải là một đứa trẻ vùi vĩnh quạ, anh không nói lời ngon tiếng ngọt như con gái cũng không năng động như con trai mà chỉ suốt ngày ngồi xem sách. Cho nên ba mẹ và bạn bè của anh gọi anh là “con mọt sách”.

“Con mọt sách” tuyệt đối không phải là từ khen ngợi, nhất là với những người ở cuối hẻm... bọn họ xem học sinh giỏi là “kẻ địch”, chỉ cần thấy anh xuất hiện sẽ lập tức bắt nạt.

Cao Bảo Nhi tuổi tuy là nhỏ hơn Mạt Đề Á nhưng lại có bộ dạng rất đáng yêu làm mọi người phải yêu mến. Những đứa trẻ gần đó mỗi khi thấy cô mếu máo muốn khóc liền chạy ra dỗ dành rất sợ người lớn trong nhà cho cái mông của mình nở hoa.

Ai bảo vệ ai, không ai có thể biết được, đáp án gần chính xác nhất là hai người nương tựa lẫn nhau, trải qua khoảng thời gian hạnh phúc.

Đó là những hình ảnh Mạt Đề Á khắc sâu trong lòng, không bao giờ quên được. Anh hy vọng sẽ có một ngày có thể trở lại như trước đây, trở thành người bảo vệ che chở cho cô.

“Trời ạ! Đúng là nên lấy cái gương cho cậu soi, cả khuôn mặt đều sáng bừng lên, thật là chói mắt.” Diệp Vân Bạch thấy Mạt Đề Á chìm đắm trong ảo tưởng của bản thân, không nhận được chế giễu mấy câu.

Hai tai của Mạt Đề Á đều ửng đỏ, không được tự nhiên ho khụ một tiếng: “Tớ chỉ nói sự thật, không hề thêm thắt gì vào.”

“Vậy cậu cầu hôn thành công không?” Nếu có người phụ nữ nào nhìn thấy khuôn mặt của Mạt Đề Á mà còn từ chối thì khẳng định đó là một kẻ ngốc.

Diệp Vân Bạch đối với bề ngoài của Mạt Đề Á rất có lòng tin. Có không ít người săn ngôi sao tìm đến Mạt Đề Á để ký hợp đồng muốn đẩy anh lên con đường nghệ thuật trở thành ngôi sao.

Ngay cả em gái của Diệp Vân Bạch cũng la hét đòi làm vợ của Mạt Đề Á. Từ khi con bé mười bốn tuổi đã kêu gào đến tận bây giờ, cũng được bảy tám năm rồi nhưng chỉ nhận lấy thất bại. Đã tám năm mà nó còn chưa hết hy vọng, bỏ công sức ra hằm một nỗi canh gà mong có thể đi đường tắt.

Đáng tiếc con bé đã tới trễ còn là trẻ rất nhiều năm. Trong lòng người ta đã có bóng hình người khác.

“Việc này...” Nụ cười của Mạt Đề Á cứng ngắc, ánh mắt lóe lên tia sang “Có thể là xa nhau quá lâu nên cô ấy không nhớ ra tớ.”

Cô quên anh, Mạt Đề Á uể oải nói.

Mạt Đề Á cho rằng cô cũng như anh đem lời hứa năm ấy khắc sâu vào lòng, chờ ngày gặp lại.

“A! Cô ấy từ chối.” Diệp Vân Bạch gạt đầu, trên mặt là nụ cười chế nhạo đáng ghét.

Không hỏi cũng biết là tên này xông vào nhà người ta cầu hôn. Người ta không nghĩ hẳn bị bệnh tâm thần mới là lạ.

Nhưng mà, điều này cũng chứng tỏ bề ngoài xuất chúng cũng không phải là tất cả ngẫu nhiên cũng sẽ gặp một vài điều trắc trở. Diệp Vân Bạch nghe bạn thân kể khổ mà vui vẻ, ít ra thì em gái đáng yêu của anh cũng còn một tia hy vọng. (Heo Con: Có bạn như anh này có ngày ôm quả bom cũng không biết ><>)

Ai cũng tư lợi, đây là tính trời sinh.

“Thử thách có lớn hơn nữa tớ cũng không bỏ cuộc. Tớ tin tưởng một ngày nào đó cô ấy sẽ nhớ ra.” Mạt Đề Á chân thành, kiên quyết nói.

“Cậu có lạc quan quá không đó?” Diệp Vân Bạch đột nhiên dội một gáo nước lạnh, anh sợ bạn mình không làm theo ý mình.

Vật đổi sao dời, lòng người rất khó dò, không ai vĩnh viễn là sẽ không thay đổi.

Mạt Đề Á không nhìn ra ý xấu của bạn, ánh mắt sáng ngời nói: “Nhiều năm như vậy mà tớ cũng có thể tìm được cô ấy, chắc chắn giữa bọn tớ là có duyên phận, ngay cả ông trời cũng muốn chúng tớ ở chung một chỗ.”

“Tớ không phải là ông trời.” Diệp Vân Bạch có chút hối hận, lúc đầu anh nhận lời giúp là muốn Mạt Đề Á chặt đứt sợi tương tư ai ngờ lại đốt thêm hy vọng trong lòng anh ta.

Kỳ thật ngay từ đầu Diệp Vân Bạch cũng không có lòng tốt gì, anh nhận sự ủy thác này là muốn làm cho Mạt Đề Á chết tâm, đừng vì lời hứa hẹn mà trói buộc bản thân.

Anh là vì muốn tạo cơ hội cho em gái, làm cho hai người gần gũi với nhau hơn, tạo thành một đôi trời định.

Ai ngờ lại chữa lợn lành thành lợn què, ngược lại là đem Mạt Đề Á dâng lên cho người phụ nữ khác, Diệp Vân Bạch ảo não nghĩ.

“Nhưng mà tớ cũng muốn cảm ơn cậu đã giúp tớ tìm được cô ấy, nếu không cả đời này tớ cũng sẽ không có vợ.”

Diệp Vân Bạch nghe vậy thì không biết nên khóc hay nên cười. Về mặt anh khó coi miễn cưỡng nở nụ cười, âm thầm chờ đợi kế hoạch của bạn tốt thất bại để không làm uổng công anh đã sắp đặt. “Hi hi! Em gái Bảo Nhi, anh lại tới rồi đây, khi nhìn thấy anh thì tim em có loạn nhịp, có muốn như con nai con chạy đến vòng tay anh không?”

Em gái Bảo Nhi?

Phụt, vài ngụm cà phê bị phun ra. Tất cả khách hàng như nghẹn khí tại chỗ, mọi người vụng trộm nhìn đến người đang bận rộn đứng phía sau quầy bar, người đàn ông mới vào chắc chắn là vì cô chủ xinh đẹp mà tới.

Câu “Em gái Bảo Nhi” không phải là quá... ghê tởm sao? Câu này mà đem gán với cô chủ lạnh lùng tàn nhẫn quá là không thích hợp, làm cho người nghe cảm thấy rất khó chấp nhận.

Nhưng Cao Bảo Nhi lại không hề có cảm giác, vẫn bình tĩnh pha chế cà phê cho khách hàng.

“Anh muốn uống cái gì?”

Mạt Đề Á vuốt mái tóc ngắn một cách quyến rũ, thông thả đi đến phía bên trái quầy bar: “Anh muốn uống một ly “Cao Bảo Nhi”.”

“Cửa tiệm chỉ bán cà phê.” Sắc mặt Cao Bảo Nhi không thay đổi nhàn nhạt nói.

“Đó là một loại “cà phê” rất đặc biệt, hương thơm nồng làm cho người ta chỉ uống một lần sẽ nghiện.”

Hương thơm của phụ nữ rất mê người kích thích vị giác của đàn ông, làm cho người ta chưa nếm đã say.

Hàng chân mây thanh tú của Bảo Nhi hơi cong lên: “Ra ngoài nhìn kĩ tên cửa tiệm, chỗ của tôi không phải trung tâm môi giới hôn nhân.”

Cao Bảo Nhi không thể phủ nhận, cô đã bị ảnh hưởng nên có chút nao ý. Đối với người đàn ông ngày ngày đến báo danh này cô rất khó... làm như không nhìn thấy. Cô luôn dùng một cách như nhau đuổi anh ra khỏi cửa tiệm

Anh cứ như ánh mặt trời rực rỡ, chói mắt làm người ta không thể không để mắt đến. Anh đã phá vỡ khoảng không tĩnh lặng trong lòng cô làm cô cảm thấy chán nản.

Người da mặt dày chỗ nào cũng có nhưng anh có thể xem là nhân tài kiệt xuất. Bị đuổi đi lần một thì sẽ đến lần hai, bị hắt nước đá thì chuẩn bị dù, ngày nào cũng đến điểm danh mà không cảm thấy chán. Lúc nào cũng bày ra vẻ mặt tươi cười dường như rất vui vẻ hưởng thụ sự lạnh lùng của cô.

Kẻ vô sỉ nhất trong đám vô sỉ đúng là làm người ta không thể chịu nổi. Cho dù cô có bày ra vẻ mặt xấu cỡ nào thì anh cũng làm như không thấy. Giống như bọn họ đã quá quen thuộc nên không cần phải chú ý đến những chuyện nhỏ nhặt như thế.

Trong ký ức không trọn vẹn của cô quả thật không có người tên là “anh Đề Á”. Mấy năm trước cô xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, lúc tỉnh lại thì đã ở trên giường bệnh, có rất nhiều chuyện cô không nhớ rõ, còn ngồi ngơ ngẩn năm tháng trời.

“Bảo bối, đừng vô tình như vậy mà! Chúng ta đã quen biết nhau được hơn hai mươi năm, trước đây còn ngủ chung một cái giường, em còn ôm anh rất chặt, gối đầu lên ngực anh mà ngủ, còn chảy nước miếng nữa.” Khi đó cô ngủ thật là say, trời có sập xuống cũng không biết.

“Tôi không biết anh, còn nữa, không được gọi tôi là bảo bối.” Giọng điệu của Cao Bảo Nhi lãnh đạm, ánh mắt thâm trầm chứa đựng ngọn lửa dữ dội.

“Anh không ngại giới thiệu bản thân một lần nữa để em có ấn tượng sâu hơn, từ đó gọi lên biết bao nhiêu kỉ niệm giữa chúng ta. Anh, họ Mạt tên Đề Á, năm nay hai mươi tám tuổi, tính tình ngay thẳng, hiền lành, sở trường là làm việc nhà và nấu ăn, niềm vui lớn nhất là con cái, bây giờ anh đang thiết kế trò chơi điện tử...”

Chưa thấy qua người đàn ông nào nói nhiều như vậy. Đây là ý nghĩ chung của khách hàng trong tiệm.

Người đàn ông này giống như cả đời không được nói chuyện hay sao ấy? Chuyện từ khi mới sinh ra đến khi học mẫu giáo lên tiểu học, trung học rồi đến đại học. Cho đến những chuyện phát sinh gần đây cũng nói ra hết.

Điều này làm cho băng sơn mỹ nữ như Cao Bảo Nhi cũng phải ngạc nhiên. Buổi diễn thuyết của anh kéo dài hơn nửa tiếng, cô không nhịn được mà rung mình.

“Đúng rồi, về phần tài sản của anh thì chỉ có vợ của anh mới có thể biết được, chừng nào em mới chịu gả cho anh? Anh sẽ đem sổ tiết kiệm, con dấu, cổ phiếu, công trái toàn bộ giao cho em quản lý.”

Cuối cùng, Mạt Đề Á ra vẻ phong lưu phóng khoáng nháy mắt một cái. Giống như giữa hai người họ thật sự có bí mật, không ai có thể biết được.

“Anh...”

“Đề Á. Trước kia em đều gọi anh là anh Đề Á.” Mạt Đề Á bày ra một bộ dạng dễ dãi, tuyệt đối không làm khó người khác.

Đầu ngón tay của Cao Bảo Nhi dùng một chút lực, vốn là muốn ép Hương Thảo thành bột nhưng lại bay ra ngoài: “Tôi không có một chút hứng thú nào với anh.”

“Đêm nay trên trời sẽ có chòm sao sư tử rất thích hợp để đi tản bộ dưới trăng, dẫm lên những giọt sương mai, ngắm nhìn các vì sao. Anh và em cùng nhau nắm tay đi dưới trăng, thật là lãng mạn đó.” Mạt Đề Á bắt đầu kế hoạch bồi dưỡng tình cảm, kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Anh quá coi trọng lời hứa năm đó nên không hề có kinh nghiệm theo đuổi phụ nữ. Chỉ vì một câu thề ước “Không cho anh thích người khác.” Anh liền không động lòng với bất kỳ ai.

Nhưng mà khi trưởng thành, Mạt Đề Á trút bỏ bộ dạng ngây ngô đã thu hút không ít vệ tinh xoay quanh, hàng ngày anh nhận được không ít thư tình, còn bị theo đuổi có khi còn về đến tận nhà, còn có người tự nhận là bạn gái của anh.

Một lần hai lần anh còn có thể cười trừ, cho là người ta nhất thời bị trúng nắng.

Nhưng là càng ngày càng có nhiều người như vậy làm anh cũng bị dọa sợ. Phụ nữ chủ động theo đuổi quá nhiều, một chút quan niệm đạo đức cũng không có cũng không biết xấu hổ hại anh phải chạy trốn suốt đêm, tìm chỗ nào có an ninh chặt chẽ mà ở.

Đương nhiên, đó đã là chuyện trước kia. Bây giờ anh đã biết cách khéo léo từ chối. Một khi anh đã hạ quyết tâm sẽ chỉ yêu một mình cô thì sẽ không gây ra bất kỳ sự hiểu lầm nào đối với những người mà anh không thể hứa hẹn.

Cho nên kinh nghiệm yêu đương của anh quả thật rất ít. Anh toàn nghe theo lời khuyên của bạn trên mạng kể cả cách ăn mặc, một đám người chưa từng gặp mặt lại cùng hiến kế cho tình yêu của anh.

Mục đích cuối cùng của Mạt Đề Á là ôm được người đẹp về nhà, cùng nhau xây dựng một gia đình lớn hạnh phúc náo nhiệt.

“Thật xin lỗi, chúng tôi không có khả năng tiếp đãi anh, anh đang chiếm chỗ ngồi của người khác.” Đối mặt với người đàn ông vô lý này, Cao Bảo Nhi chỉ có một ý nghĩ là đuổi khách.

Mạt Đề Á lẳng lặng nhìn chăm chú Cao Bảo Nhi một lúc sau đó nhếch miệng cười: “Được rồi! Vậy cho anh một ly bỏ nhiều sữa và đường Latte rồi thêm một ly sữa tươi... À, anh còn muốn thêm đá, đừng bỏ cà phê.”

Nhiệt độ căn phòng đột nhiên rơi xuống ba độ C, những ánh mắt như kết thành mũi tên băng bắn ra “Không bỏ cà phê thì còn gọi là cà phê sao?” Mọi người như muốn cười rần lên.

Mạt Đề Á nghe vậy ảo não nói: “Uống cà phê thì anh sẽ ngủ không được, cả đêm sẽ nghĩ làm thế nào để cởi sạch quần áo của em, để em ngủ trong lòng anh...”

Một miếng bánh ngọt Hương Thảo bay thẳng vào mặt Mạt Đề Á.

“Lưu manh.” Gương mặt bình tĩnh của Cao Bảo Nhi rốt cuộc cũng xuất hiện một chút biểu cảm.

Chửi hay lắm. Không ít khách hàng khen ngợi cô chủ tiệm quả nhiên ra tay nhanh gọn làm người khác không kịp phản ứng.

Nhưng mà trong lòng họ cũng có một chút khâm phục người đàn ông này không sợ chết dám can đảm đem lời nói từ đáy lòng nói ra. Cô chủ xinh đẹp lạnh lùng là nữ thần trong lòng họ, không ai dám khinh thường cô.

“A! Anh lên án bạo lực, mọi người đều có quyền tự do mộng xuân, em không thể vì nhu cầu ảo tưởng cơ bản nhất của con người mà mưu sát anh. Anh là một người đàn ông có thể xác và tâm hồn hoàn toàn bình thường, đương nhiên phải nghĩ đến chuyện làm sao sinh đứa nhỏ ra chứ.” Nếu như anh không nghĩ đến chuyện chạm vào cô mới là không bình thường.

“Anh Mạt, khăn mặt.”

Trác Hương Miêu cẩn thận đưa khăn mặt tới sau đó lặng lẽ rón rén ngồi xổm xuống trốn đi.

Trên thực tế, cô là hội viên trung thành của hội yêu cái đẹp, nhất là với những người đẹp trai. Mặc dù người mà anh theo đuổi không phải là cô nhưng vì quyền lợi có thể thưởng thưởng cái đẹp. Cô toàn tâm toàn ý ủng hộ anh theo đuổi chị Bảo Nhi.

A! Nhỏ giọng một chút, không thể quá hưng phấn, nếu để chị Bảo Nhi thấy được thì lương tháng này của cô sẽ không cánh mà bay mất.

Mạt Đề Á nhận khăn mặt từ tay Trác Hương Miêu, gương mặt tươi cười lộ ra vẻ uất ức: “Em nên khen anh một tiếng mới đúng, lúc làm việc hay lúc ăn cơm kể cả khi ngủ anh cũng đều nhớ đến em, vậy mà em lại có thể nhẫn tâm lấy bánh ngọt cho anh rửa mặt sao?”

Cao Bảo Nhi mặt lạnh toát ra một tầng sương, hơi thở khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo: “Nếu anh cần bác sĩ tâm lý, tôi sẽ giới thiệu cho anh.”

Đầu óc của anh ta chắc chắn là có vấn đề, nếu không thì tại sao không hiểu là mình đang bị từ chối. Anh ta cần phải chữa trị trong một thời gian dài.

“A! Xem ra hôm nay không thể cùng ngắm sao với em rồi.” Mạt Đề Á tiếc nuối thở dài.

Biểu tình của Mạt Đề Á không phải là thất vọng mà là cương chiều. Anh cười thật rạng rỡ, đối với hành động của cô anh vô cùng bao dung, không hề trách cứ lấy một câu.

Anh cương chiều cô, bất luận là cô dịu dàng hay hung dữ. Từ sâu thẳm trong đáy lòng anh, cô vẫn mãi mãi là em gái Bảo Nhi luôn chạy theo phía sau anh gọi anh là anh Đề Á.

Từ trước kia đến bây giờ anh cũng không nổi giận với cô bởi vì chỉ cần nhìn thấy đôi mắt to tròn của cô ngập nước nhìn anh thì tim anh liền mềm nhũn ra, hoàn toàn gờ hai tay đầu hàng, không muốn nói nặng lời với cô.

Điều duy nhất không thay đổi ở cô chính là đôi mắt đen láy linh động, con ngươi trong suốt giống như có thể nhìn thấu mọi sự việc trên đời.

Mạt Đề Á vừa nhìn thấy đôi mắt kia thì không có một chút do dự nào liền xác định cô chính là người mà anh tìm kiếm.

“Anh muốn một ly nhiều sữa và đường còn thêm một ly sữa tươi, cộng thêm miếng bánh nướng vừa rồi. Kiếp trước anh nhất định là con kiến. Tổng cộng ba trăm năm mươi đồng, xin thanh toán bằng tiền mặt.”

Cao Bảo Nhi đưa ly đến trước mặt Mạt Đề Á sau đó thuận tay ghi vào sổ.

Mạt Đề Á nhìn những viên nước đá nổi trên mặt không những không giận còn cười ra tiếng: “Bảo bối, anh thật sự càng ngày càng thích em, em rất khiêu hài hước, nếu không cưới em làm vợ thì anh sẽ mất rất nhiều niềm vui trong cuộc đời này.”

Mạt Đề Á quả thật là rất vui vẻ, cho dù cô không nhớ quá khứ của hai người nhưng thói quen vẫn không thay đổi, mỗi khi hôn đôi cô sẽ sờ sờ lỗ tai.

Cao Bảo Nhi vừa nghe đến vấn đề hôn nhân liền giận đến tái mặt: “Đi ra ngoài, đừng để tôi nói lần thứ hai.”

“Nhưng anh còn chưa uống cà phê mà.” Mạt Đề Á khó xử nhìn cô, nở nụ cười mê người.

Cao Bảo Nhi không nói câu nào lấy ly cà phê và ly sữa tươi đổ vào ly giấy, sau đó bỏ vào túi giấy của tiệm. Động tác thật đẹp mắt.

Mạt Đề Á vừa nhìn vừa cười rần lên, dung túng cho hành động trẻ con của cô.

“Bảo bối, hành động của em làm anh rất ngạc nhiên, anh cứ tưởng là em sẽ hất cà phê lên mặt anh chứ.” Mạt Đề Á thấy ngọn lửa giận trong đôi mắt của cô thì lại cảm thấy rất vui vẻ.

Bức tường băng này quá dày, muốn công phá nó không phải là chuyện dễ dàng. Có thể làm cho nó phát ra ngọn lửa dữ dội như thế đã là một thành công rất lớn. Anh phải tiếp tục dùng tấn công nó, để khe nứt mở rộng ra.

Thật ra thì Mạt Đề Á rất nhớ nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn luôn tươi cười kia, hai gò má phấn nộn như trái táo trên cây làm người ta muốn che chở, chờ đợi một ngày nó chín muồi.

Nhưng Bảo Nhi hiện tại cũng không làm anh cảm thấy khó chịu. Cho dù là tươi cười ngọt ngào hay là lạnh lùng xa cách anh đều thích. Hơn nữa vẻ đẹp băng hàn này càng làm cô xinh đẹp hơn.

Bất luận là ngây thơ hay lãnh đạm, cô đều là Bảo Nhi trong lòng anh, luôn làm anh phải để mắt đến.

Cao Bảo Nhi hét lên: “Không được gọi tôi là bảo bối.”

Mạt Đề Á có chút lưu manh, tặng một nụ hôn gió cho Cao Bảo Nhi: “Bảo bối, anh yêu em.”

Anh vừa nói xong, không để mọi người hồi phục tinh thần đã xách túi giấy lên, huyết sáo, kiêu ngạo bước ra ngoài như con chim phượng hoàng.

Lần này, anh đã chiếm thế thượng phong.

“Chị Bảo Nhi...”

Mạt Đề Á vừa đi, lập tức có người chạy đến.

“Đừng nói gì hết.” Cao Bảo Nhi chặn lại câu nói kia, không muốn nói về chuyện này.

“Nhưng mà...” Cô chỉ là lo lắng cho anh đẹp trai thôi mà. Cô hy vọng có thể lấy được tin tức làm lòng người phần khởi.

“Ở trong cửa hàng gọi chị là Tịch Na, em nên nhớ kỹ điều đó.” Giọng nói của Cao Bảo Nhi trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Vâng, chị Bảo... À! Chị Tịch Na, lần sau em sẽ không gọi sai nữa.” Trác Hương Miêu cúi đầu len lén đưa mắt xem thái độ của Cao Bảo Nhi, cô muốn biết cô chủ của mình có thật sự thờ ơ không để ý đến không.

Người đàn ông này thật là hàng chất lượng cao còn có tài ăn nói, phong cách tự nhiên phóng khoáng so với mấy lão già xấu xí ở đây thật đúng là một trời một vực. Tại sao chị Bảo Nhi lại không có phản ứng chứ?

Nếu như đổi lại là cô thì cô đã sớm chạy tới bầu vú vào anh như con gấu trúc, có chết cũng không buông ra.

“Hương miêu, dừng ngay những hình ảnh trong đầu lại cho chị, chị và anh ta tuyệt đối không có khả năng.” Cao Bảo Nhi nhìn ra ý nghĩ trong đầu Trác Hương Miêu, cô muốn cô ấy tập trung vào công việc nên gõ vào trán Trác Hương Miêu một cái.

Trác Hương Miêu xoa xoa chỗ đau nói thầm: “Trên đời này không có gì là không có khả năng, chỉ cần có chí nhất định sẽ thành...”

“Em nói cái gì?” Con bé này cứ nói vớ vẩn đến cả thực đơn cũng cầm ngược.

“Em nói là chị Bảo... chị Tịch Na không muốn tìm người yêu sao? Có người ở bên cạnh... thật là ấm áp.” Có người sẽ đau vì mình, sẽ cưng chiều mình, như vậy sẽ tốt hơn là cô đơn một mình.

“Hương miêu...”

Tiếng nói lạnh lùng của cô chủ vang lên, Trác Hương Miêu nhát như chuột đã chạy trốn rất nhanh đưa tay che miệng lại. Hai ngón trở đặt chéo nhau trên đôi môi chứng tỏ cô không có nói nhiều.

Nhưng là tính tình con người làm sao thasy đổi được. Trác Hương Miêu vừa thấy Cao Bảo Nhi xoay người đi là đến tám chuyện với một số khách quen, đánh cuộc xem người này có theo đuổi thành công không?

Không khí cờ bạc bao trùm cả tiệm như ngọn lửa đỏ bùng cháy giữa cánh đồng. Cao Bảo Nhi lại không biết gì chuyên tâm rửa ly tách.

3. Chương 3

Ấm áp sao?

Cao Bảo Nhi nhẹ nhàng ngửi hương thơm cà phê quyến rũ trong không khí, cô ngăn người chống má, lẳng lặng nhìn đồng hồ treo tường trôi qua từng giây từng phút, màn đêm lạnh lẽo buông xuống.

Tiệm cà phê đúng chín giờ tối đóng cửa, Cao Bảo Nhi ở lại đóng cửa, dọn dẹp, hương thơm của cà phê lắng đọng lại tâm tình của cô cả ngày nay.

Cho dù có Trác Hương Miêu ngủ lại tiệm nhưng cô vẫn không thể yên tâm, ngày nào cũng phải đợi cô ấy tan học về rồi mới về nhà, cũng không hy vọng cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cao Bảo Nhi cũng lợi dụng khoảng thời gian này để suy ngẫm lại bản thân, cô đem những phiền não của ngày hôm nay bỏ xuống hết, để trái tim mình không bị tổn thương thêm nữa.

Mùi cà phê nồng nàn cứ như dụ dỗ cô uống một ngụm.

Nhưng cô không muốn yêu thích nó, bởi vì càng yêu thích cái gì thì sẽ càng không thể giữ được, giống như búp bê vải và ba mẹ cô.

“Hôn nhân...”

Trên mặt cô lộ ra vẻ chua xót, ánh mắt cô đơn lạc lõng nhìn đèn giao thông đang chớp tắt ở ngã tư đường. Hơi thở truyền đến một chút vị khác lạ của cà phê, thiếu đi một chút thanh khiết và thơm nồng.

Cô đã quên đi một vài chuyện, ví dụ như những ngày tháng vui vẻ trước kia.

Nhưng là trí nhớ của cô giống như một thứ quỷ mị, thỉnh thoảng sẽ xâm nhập vào trái tim yếu ớt, mời gọi cô một lần nữa chìm đắm vào cơn ác mộng, bên tai luôn quanh quẩn những lời lẽ ác độc của mẹ nói với ba.

Không kiếm được nhiều tiền cũng là sai sao?

Ba một lần lại một lần nhượng bộ, chẳng lẽ mẹ không hề nhìn thấy?

Đây là cái dạng hôn nhân gì chứ! Hai người từng yêu nhau đến cuối cùng lại mỗi người đi một hướng, không ai muốn quay đầu lại, tình yêu vĩnh cửu cũng theo gió mà bay đi.

Bọn họ cứ như vậy mà quay lưng lại với nhau.

Cho nên, tình yêu thì có gì tốt chứ? Trừ làm tổn thương lẫn nhau thì còn có gì tốt đẹp? Cô đã chứng kiến hôn nhân của ba mẹ, chính mắt nhìn thấy kết cục đáng sợ của hôn nhân.

“Một người thì có gì không tốt, không bị ràng buộc, không phải gánh trách nhiệm, chỉ cần vì bản thân mình mà sống...” Cao Bảo Nhi muốn cười lại không cười nổi, cô đã quên làm thế nào để cười, Những chuyện xảy ra trong mấy năm nay đã rút kiệt toàn bộ sức lực của cô, cô bây giờ chỉ như một cái xác không hồn, chỉ còn biết sống và sống.

Tiểu công chúa, ba hy vọng con có thể khỏe mạnh sống dưới ánh mặt trời, mỗi một ngày đều có thể nhìn thấy những điều tốt đẹp, con là bảo bối trong lòng ba, ai cũng không thể thay thế

Đây là lời nói cuối cùng của ba, sau đó một người say rượu lái xe đã cán qua thân thể ông...

Một nỗi đau từ trong ngực trào ra, mũi Cao Bảo Nhi sùi, đôi mắt đẹp đã nhiễm một tầng sương.

“Một người thì có gì tốt, không có ai cần nhần, không ai quan tâm cảm xúc của em, ngay cả khi uống cà phê cũng không thể tìm một người để bầu bạn, rất là đáng thương.”

Một giọng nam đột nhiên vang lên, Cao Bảo Nhi lập tức thu hồi vẻ mặt buồn bã nhanh chóng khoác lên mình vỏ ngụy trang, mặt lạnh nhìn về phía người đàn ông đang đi lại trong căn bếp.

Cao Bảo Nhi trừng mắt nhìn anh, hy vọng anh biết tự động rời khỏi đây: “Chúng tôi đã đóng cửa, không bán cà phê.”

“Anh biết chứ! Anh là cố ý chờ khách hàng về hết rồi mới tới đây ôn chuyện cũ với em, để em khỏi mắc cỡ.” Mặt Đề Á cố hết sức khiêng cái thùng nặng trĩu đặt lên quầy bar.

Sắc mặt Cao Bảo Nhi khê thay đổi, cô nhìn chằm chằm vào dòng chữ “Trò chơi dâu tây.” Trên hộp giấy. Cô hỏi: “Đây là cái gì?”

“Trò chơi dâu tây” là một trò chơi tương đối nổi tiếng, hàng năm mang lại một con số lợi nhuận khổng lồ, số người chơi lên tới cả trăm ngàn người.

Mặt Đề Á bắt tay vào làm việc, anh cười đặc biệt vui vẻ: “Quyền Hoa Bảo Điển này sẽ giúp em hồi phục trí nhớ.”

“Quyền Hoa Bảo Điển... Bảo Điển” Trong mắt cô hiện lên một chút nghi ngờ, đột nhiên nhớ tới hai chữ “Tự cung”

Giống như con trai khi vào cung làm thái giám thì phải cắt bỏ cái kia.

“Em không phải là không nhớ chuyện trong quá khứ sao? Cho nên anh đem thứ này đến đây giúp em nhớ lại chuyện của chúng ta một cách dễ dàng hơn.” Anh lấy ra một quyển sách lớn, bên trên đã bị bụi phủ kín một lớp.

Có thể thấy cuốn sách này đã xưa lắm rồi.

“Sổ lưu niệm?” Cao Bảo Nhi nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy! Đây là sổ lưu niệm tốt nghiệp của anh, năm đó em muốn giữ nó còn đem mặt anh vẽ thành chòm râu mèo... A! Em xem, chữ của em thật xấu, cong vẹo giống như con sâu.” Mặt Đề Á mở sổ lưu niệm ra, lật tới trang có lời nhắn của cô.

Mặt Đề Á hưng phấn hoa tay múa chân, lúc thì chỉ vào bức tranh nguyệt ngọc của hai người, lúc thì miêu tả lại cảnh sắc ngày hôm đó, sinh động cứ như chuyện mới xảy ra hôm qua.

Sau đó anh lại lấy ra mấy album ảnh to nhỏ không bằng nhau, khoảng mười cuốn, rất cũ nát, trên đó còn có dấu vết côn trùng cắn.

Nhưng những tấm ảnh bên trong lại được bảo quản rất kỹ. Có một đứa trẻ mới sinh còn đang quấn tã cười khanh khách ở trong hình, kế bên là một cậu bé mặc âu phục khoảng ba tuổi. Kế đó là hình một cô bé cười khoe ra cái răng mới mọc, cầm cây kẹo đi từng bước chập chững về phía một cậu bé.

Cao Bảo Nhi ba tuổi mặc một chiếc váy màu hồng phấn trên mặt vẫn là nụ cười quen thuộc. Cao Bảo Nhi năm tuổi đang chạy theo ai đó trên đồng cỏ, cô không cẩn thận té ngã, oa oa khóc lớn. Cao Bảo Nhi sáu tuổi trên đầu đội một cái nón nhỏ, trên vai đeo một chiếc cặp xinh xắn, vẻ mặt không tình nguyện chuẩn bị đến trường.

Cao Bảo Nhi bảy tuổi, tám tuổi cho đến mười tuổi, có rất nhiều hình chụp cô với rất nhiều biểu cảm khác nhau, từ đáng yêu, hồn dỗi, giận dữ, tất cả đều làm người khác phải mỉm cười.

“Đây là hình lúc em diễn cô bé lọ lem, em không thích mặc trang phục màu xám xấu xí, em muốn mặc trang phục công chúa mới đồng ý lên diễn.” Đó là vào kỉ niệm ngày thành lập trường, mỗi một khối đều có học sinh tham gia biểu diễn.

Cao Bảo Nhi mím môi lạnh lùng nhìn tấm hình vừa xa lạ vừa quen thuộc kia: “Không cần phải lãng phí sức lực, tôi đã quên hết tất cả mọi thứ.”

Cô không muốn nhớ lại, những kí ức đó cứ như sợi tơ nhện quấn chặt lấy cô làm cô không thể nhúc nhích.

“Làm sao có thể không gọi lại trí nhớ của em chứ, những kí ức tốt đẹp đều thuộc về chúng ta, trong đó tràn ngập những nụ cười vui vẻ.” Điều làm anh khó quên nhất chính là món quà sinh nhật cô chuẩn bị - Nụ hôn đầu tiên của cô.

Mặc dù chỉ là hôn trên má cũng làm anh đỏ mặt cả ngày, hơi nóng đọng lại rất lâu.

Cao Bảo Nhi lạnh lùng thản nhiên nói: “Nếu là chuyện đau khổ, không cần nhớ lại cũng được, anh cũng nên sống vì hiện tại, không cần đắm chìm vào những chuyện trong quá khứ.”

Cô thật sự không nhớ những điều anh nói, đó là hậu quả do tại nạn giao thông để lại.

Năm ấy cô mười tám tuổi, vừa tốt nghiệp trung học, ba cô rất cuộc cũng có thể mở triển lãm tranh, hai người rất vui chuẩn bị một buổi tiệc để ăn mừng. Ai ngờ một chiếc xe lao tới, cô lại đứng chết trân tại chỗ, ba cô dùng tất cả sức lực để đẩy cô ra.

Chính mắt nhìn thấy ba bị xe cán qua cộng thêm đau đầu nhức từng cơn cô rơi vào hôn mê. Khi tỉnh lại đã là ở bệnh viện.

Sau này cô mới biết được là ba đã chết, tên say rượu đó dùng tiền để bồi thường nhằm che giấu chân tướng.

Cho nên cô không muốn nhớ lại, thà rằng quên hết, chỉ cần không nghĩ đến thì tim sẽ không đau. Người thân yêu nhất đã đi mất thế thì cô cần gì phải lưu luyến quá khứ.

“Bảo bối, em thật bi quan, con người nên hướng về mặt tích cực mà suy nghĩ, em nhìn lại tấm hình này đi, đó là khi em ham chơi ướt hết quần áo nên không dám về nhà, chạy đến nhà giành dâu tây với anh...” Mặt Đề Á nói không ngừng nghỉ.

“Đủ rồi, không cần nói nữa, tôi tuyệt đối không muốn nhớ lại những chuyện trước kia.” Cao Bảo Nhi đập mạnh xuống bàn, cô không muốn nghe anh nói nữa.

Khuôn mặt tươi cười của Mặt Đề Á dần trở nên nhợt nhạt, đôi mắt đen khóa chặt lấy cặp mắt lạnh lùng kia: “Đói bụng chưa? Anh làm chút gì cho em ăn.”

Chưa được chủ nhân đồng ý, Mạt Đề Á đã đi lại phía sau quầy bar, tự lấy ra hai quả trứng gà, sau đó đánh trứng, bỏ bột mì vào rồi bỏ lên chảo chiên cùng với bơ.

Cao Bảo Nhi có thể nhận ra anh nấu nướng rất giỏi, miếng bánh vừa chín tới, mùi vị hài hòa làm lòng người lay động.

“Anh không cần...” Một miếng bánh tràn vào miệng cô, khóa chặt mọi lời cô muốn nói.

“Ăn nhiều một chút thì mới có sức ngày mai làm việc, nhìn em ngược đãi bản thân thành bộ dạng gì rồi này, con gái mà đi một mình vào ban đêm rất nguy hiểm, anh nhìn thấy sẽ đau lòng.” Mạt Đề Á rất vui khi dứt cho Cao Bảo Nhi ăn, cô vừa mở miệng là anh dứt một miếng bánh vào.

Anh không nhắc tới việc khi anh ở bên ngoài nhìn vào cửa tiệm thấy bóng dáng cô đơn của cô anh rất đau lòng. Anh rất muốn nhào tới ôm gọn cô vào lòng, nói cho cô biết cô không phải chỉ có một mình, anh vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Nhưng anh lại không thể làm gì, anh chỉ có thể trở mặt nhìn cô một mình gặm nhấm nỗi đau, ảm đạm ngồi một góc trong tiệm.

“Tôi đang đợi Hương Miêu tan học...” Cao Bảo Nhi vừa mở miệng thì chợt ngậm lại, ngượng ngùng dùng tay chải tóc.

Đúng ra cô nên đuổi anh ra ngoài, nói anh bớt lo chuyện bao đồng nhưng cô lại nói ra lý do cô không về nhà. Cao Bảo Nhi rất kinh ngạc cũng có một chút lo lắng, cô đã để anh tiến lại quá gần.

Cao Bảo Nhi lại bày ra bộ mặt lạnh lùng, không muốn nói chuyện.

“Anh ở đây chờ cùng em, hai người ở cùng nhau mới không cô đơn.” Mạt Đề Á thoải mái ngồi xuống, không hề cảm nhận được ánh mắt giết người từ cô.

“Anh về đi, không cần ở lại đây, thật chướng mắt.” Anh ta rốt cuộc có biết đây là cửa tiệm của ai không? Hành động của anh thật là tự nhiên không hề kiêng kỵ gì.

Mạt Đề Á duỗi thẳng tay chân ra: “Anh đợi em về chung, đêm đã khuya, không nên đi một mình.”

“Tôi...” không cần anh quan tâm.

“Không cần nói em quen sống một mình, không cần quan tâm đến em. Trước kia không có anh ở bên cạnh, em thật vất vả, sau này anh sẽ không để em chịu khổ nữa, tương lai của em sẽ có hình bóng của anh trong đó.” Cùng nhau sống, cùng nhau chết.

Giờ phút này, lòng cô có chút dao động, ánh mắt nồng nàn ấy làm cô hoảng sợ.

Trác Hương Miêu ngồi xổm trước cửa liêu mạng đánh muỗi, gương mặt khổ sở, khóc không ra nước mắt. .

Không nên làm mất bầu không khí lãng mạn như vậy, không thể quấy rầy anh đẹp trai và chị Bảo Nhi nhìn nhau một cách “tình cảm”.

Sớm biết thế này thì nên đi ăn một chén chè rồi hãy trở về để không phải chịu cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế này, còn bị “hút máu” nữa chứ.

Mặt trăng cong cong, gió nhẹ thổi qua, một con mèo hoang nhảy qua thùng rác, rượt đuổi theo một con mèo khác.

4. Chương 4

“Để cho anh chăm sóc em.”

Chăm sóc cô?

Anh dựa vào cái gì mà chăm sóc cô?

Chỉ một câu nói của Mạt Đề Á đã làm lòng Cao Bảo Nhi rối loạn, khuôn mặt bình tĩnh của cô xuất hiện vẻ mê muội và bối rối. Cô không biết anh lấy đâu ra sự tự tin này.

Nhưng anh cũng thật là, cho dù là bị cô đuổi đi bao nhiêu lần nhưng trên mặt anh vẫn là nụ cười mãn nguyện. Ở dưới lầu nhà cô, tiệm cà phê hay bất cứ đâu, chỉ cần quay đầu lại là cô có thể nhìn thấy anh.

Anh cứ lải nhải nhắc lại hai người đã từng quần quýt với nhau như thế nào trong quá khứ. Cho dù cô đuổi anh đi bao nhiêu lần thậm chí còn bày ra sắc mặt không tốt nhưng anh vẫn đi theo phía sau, dính chặt vào cô cứ như kẹo cao su.

“Anh muốn theo tôi đến khi nào, anh không thấy phiền sao?”

Cao Bảo Nhi đột nhiên dừng chân lại, Mạt Đề Á ở phía sau thiếu chút nữa là đâm sầm vào cô.

“Không phiền, không phiền, anh đang luyện tập đạo làm chồng, vợ mua đồ, chồng phụ trách xách không để vợ phải mệt nhọc.” Mạt Đề Á bày ra một bộ dáng của người chồng tuyệt vời, đối với anh vợ là trời.

“Tôi không phải vợ của anh.” Cao Bảo Nhi găng giọng, sắc mặt buồn bực.

Mạt Đề Á giống như là không hiểu lời cảnh cáo của cô, anh còn làm bộ như vừa thức tỉnh từ cơn mộng: “Đúng rồi! Anh còn chưa cầu hôn em, em thích màn cầu hôn khoa trương hay yên tĩnh ấm áp. Anh sẽ chuẩn bị một trăm lễ tám cách cầu hôn, bảo đảm em sẽ hài lòng.”

Kế hoạch kết hôn Mạt Đề Á đã sớm chuẩn bị rất hoàn hảo chỉ còn thiếu màn động phòng. Thiệp cưới anh cũng suy nghĩ rất nhiều lần thay đổi liên tục cho đến khi hoàn mỹ mới thôi.

Đối với lời hẹn ước khi nhỏ, Mạt Đề Á không hề qua loa, anh không chỉ cố gắng kiếm tiền để lo cho cô một cuộc sống yên ổn mà còn đi học chương trình nuôi dạy con cái, để có thể trở thành một người ba không chê vào đâu được.

Chăm lo việc nhà không dính líu với hoa cỏ ven đường, Mạt Đề Á hết mực giữ mình, một lòng mong muốn được bước vào lễ đường với em gái Bảo Nhi, từ đó về sau hai người sẽ có cuộc sống vui vẻ, không bao giờ rời xa nhau.

“...” Cao Bảo Nhi nhần nại cầm vĩ trùng gà hướng về vẻ mặt xúc động của anh: “Có phải tôi nói cái gì anh cũng nghe không?”

Mạt Đề Á nâng mí mắt lên, chủ động chọn sữa đặc thay cho cô: “Đương nhiên là anh sẽ không phản bác lại, lời của em chính là lệnh trời.”

“Như vậy thì cách xa tôi ra một chút, ít nhất là ba mét.” Cao Bảo Nhi không muốn người ngoài nghĩ hai người là một đôi.

Mỗi tháng hai lần, Cao Bảo Nhi sẽ lợi dụng ngày nghỉ đến siêu thị mua nguyên liệu nấu nướng và đồ dùng hàng ngày thuận tiện thả lỏng tâm tình.

Bình thường trừ tiệm cà phê ra cô không hề đi đâu. Thứ nhất là cô không có thời gian, không thể đi quá xa, thứ hai là tiệm thiếu người. Một người thì cho dù đi đến đâu thì vẫn là cô đơn.

“Việc này...” Mạt Đề Á chà chà cằm, giống như đang tự hỏi bản thân. Vấn đề này thật khóa khăn, anh không biết phải xử lý như thế nào.

“Anh đi bên trái, tôi đi bên phải, rất đơn giản.” Cao Bảo Nhi muốn đẩy xe đi, giúp anh giải quyết vấn đề khó khăn.

“Bảo bối, em làm vậy giống như lấy dao cắt thịt anh! Anh làm sao có thể rời xa em chứ.” Mạt Đề Á vô cùng thân thiết dựa vào người Cao Bảo Nhi, một tay vòng qua eo cô còn tay kia thì giúp cô đẩy xe.

“Không được gọi tôi...”

Bảo bối, anh biết nhưng mà đôi mắt to tròn, cái miệng nhỏ nhắn ướm át của em như là đang quyến rũ anh, không cho anh kêu em là bảo bối thì anh sẽ muốn hơn em.” Mạt Đề Á rất khó xử, ánh mắt thêm nhỏ dãi nhìn về cánh môi đỏ thắm kia.

“Anh... Đầu óc anh trong đó toàn ra rác, tôi không có quyền rũ anh.” Cao Bảo Nhi quay đầu đi, tránh đi hơi nóng anh tỏa ra bên gáy.

Cao Bảo Nhi rất ít khi đứng gần đàn ông, sắc mặt cô ửng hồng, tay chân luống cuống muốn anh cách xa mình một chút.

“Rượu không say người tự say, sắc không mê người tự mê, em chưa từng nghe qua câu người bình thường vô tội còn người có tài lại là có tội sao? Ai kêu em từ nhỏ đã hạ mê được với anh, hại anh đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.” Anh không còn thuốc nào có thể cứu được, độc đã thấm sâu vào trong cơ thể anh.

“Tôi nói rồi tôi không có nhớ chuyện trước kia, anh có thể đừng hễ một chút là tới làm phiền tôi không.” Cao Bảo Nhi có chút phiền chán, giọng nói hơi cao hơn thường ngày.

Mặt Đề Á giờ hai tay lên đầu hàng: “Được rồi, được rồi, không nói nữa, em nói như thế nào thì như thế đấy, đừng quá kích động, trên tay em đang cầm vũ khí nguy hiểm, ngàn vạn lần đừng lấy cái đó gõ vào ót anh.”

Cao Bảo Nhi giật mình, cô liếc nhìn thảo môi tương có sức nặng không nhẹ trong tay, mỉm cười: “Tôi không kích động.”

“Chỉ là nghiêng răng nghiêng lợi, muốn bóp anh thành nước rồi đổ xuống cống thoát nước.” Mặt Đề Á trêu ghẹo nói, ngón tay rất tự nhiên lướt trên mặt cô.

“Tôi cũng không có nghiêng răng nghiêng lợi.” Cô cực lực phản đối, không chú ý tới hành động rất nhỏ của anh.

Cho dù cô không muốn người khác hiểu lầm quan hệ của hai người nhưng với bề ngoài của hai người rất khó làm cho người khác không liên tưởng đến cái kia. Nhất là khi họ ở chung với nhau lại càng làm cho người khác hiểu lầm.

Người nam che chở, nuông chiều người nữ. Còn người nữ mặc dù không hay cười nhưng cũng để anh tới gần, nếu như nói không có tình ý người ta sẽ không tin.

Cho nên anh phản đối chỉ là làm cho có, nhân viên phục vụ và khách hàng thường nhin không được mà quay đầu nhìn hai người, thầm than ột đôi ngọc bích.

Mặt Đề Á cười cười xoa mũi cô: “Có muốn anh lấy cái gương cho em xem không? Khuôn mặt của em bây giờ rất là hung dữ đó.”

“Mặt Đề Á...” Tính cách lạnh lùng của Cao Bảo Nhi cũng bị anh chà xát ra tia lửa .

“Có.” Mặt Đề Á giống như học sinh tiểu học, lập tức đứng thẳng, lớn tiếng trả lời.

Một tràng cười vui vẻ rộ lên, Cao Bảo Nhi lúng túng nói: “Không nên tùy tiện động tay động chân.”

“Dạ, bảo bối.” Anh dùng giọng nói vang dội trả lời, giống như sợ mọi người không biết anh rất nghe lời cô.

Mọi người vừa cười vừa nhìn vào cô gái đang đỏ mặt.

Một cảm giác vô lực xuất hiện trong lòng cô: “Anh có thể buông tha cho tôi không? Đừng làm tôi khó chịu.”

Lần này, Cao Bảo Nhi quả thật đã phí lời.

“Em sai rồi, bảo bối, mọi người là đang hâm mộ em có một người chồng chu đáo, một bước cũng không rời còn giúp em giải sầu.” Anh cúi đầu cảm ơn mọi người, cảm ơn họ vì đã yêu mến “Hai vợ chồng” anh.

Cao Bảo Nhi xoa bóp hai huyệt thái dương, cô không còn gì để nói.

Trái một câu bảo bối, phải một câu bảo bối, cô cũng lười sửa rồi. Phải đối mặt với người có da mặt còn dày hơn tường thành, cô hoàn toàn không có cách nào ngăn cản chỉ có để mặc anh muốn nói gì thì nói.

Bất tri bất giác trung, Cao Bảo Nhi đã có thói quen có Mặt Đề Á ở bên, anh giống như con tằm nhỏ, chậm rãi ăn phiền lá mang tên cô, cái miệng nho nhỏ từ từ nuốt cô vào bụng.

“Cô chủ, cô quen với bạn bạn đẹp trai này khi nào vậy, lúc nào hai người kết hôn nhớ gửi thiệp mời đó.”

“Tôi...”

“Nhất định, nhất định. Hoan nghênh các vị đến chung vui, chúng tôi rất hoan nghênh.” Trăm bàn là chuyện nhỏ.

Bị khách hàng trên chộc, cô còn chưa kịp phản ứng thì từng đợt tiếng cười đã rộ lên. Bọn họ bàn tán về hôn nhân khiến cô cảm thấy khó chịu, Cao Bảo Nhi cảm thấy tức giận đẩy xe đi.

Mạt Đề Á thấu thể đáy mắt hiện lên thần sắc phức tạp, lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười đuổi theo Cao Bảo Nhi, bày ra bộ dạng bị vứt bỏ.

“Chờ một chút, bảo bối, đừng bỏ rơi anh!” Anh kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, cọ cọ vào đó giống như con chó nhỏ.

Cô đột nhiên rút tay về: “Không được đi theo tôi, tôi cũng không phải là bảo bối của anh.”

“Bảo Bối giận anh sao, vì anh không mang kim cương đến cầu hôn em phải không?” Quả thật là anh đã sơ sót, phụ nữ quan tâm nhất là lời hứa vĩnh hằng, là một “tình yêu” không thay đổi.

Kim cương, kim cương, so với sao trên trời còn lóng lánh hơn.

“Không phải.” Cô bỏ đi, không để ý tới anh.

Mạt Đề Á nhắm mắt theo đuôi: “VẬY em muốn cái gì? Ruby, bảo thạch xanh hay là trân châu dưới đáy biển?”

Cái gì anh cũng có thể mua được.

“Tôi chỉ muốn rời khỏi anh.” Cao Bảo Nhi đột nhiên xoay người, gương mặt va vào ngực Mạt Đề Á.

“Chuyện này rất khó...” Anh cười gượng, ưỡn ngực để cô có thể ca vào một lần nữa. Tuyệt đối không khó, tôi dạy cho anh.” Cao Bảo Nhi lạnh lùng nhìn anh, tiến đến gần.

Đột nhiên, gương mặt của Mạt Đề Á trở nên vặn vẹo, hai hàng chân mày nhăn lại, hai hàm răng chằn chặt giống như là đang rất đau đớn.

Nhưng anh không thể kêu to lên vì rất mất mặt, anh cố gắng duy trì sự tôn nghiêm của đàn ông chậm rãi cựa quậy tìm một cây cột dựa vào chờ cơn đau tan biến.

Còn người phụ nữ gây ra cơn đau này đã sớm đi xa.

“Rất đau đi!” Một giọng nam giễu cợt vang lên .

Vô nghĩa, đương nhiên rất đau, bằng không tại sao anh lại giống như người gỗ không dám động đậy.

“Thật là đáng thương! Lực đạo kia ít nhất cũng phải là mười con ngựa đực, khẳng định là rất đau đớn.” Đáng đời ai kêu tự anh ta tìm lấy.

Giọng cười vui sướng khi người khác gặp nạn kia thật chói tai, Mạt Đề Á thật muốn cho anh ném thử cái sức mười con ngựa đực chạy kia.

“Nhìn cậu một lúc, tớ thất vọng nên thay cậu kêu xe cứu thương thôi.” Xem như anh cũng có lòng giúp người đấy chứ, không phải là thấy chết không cứu.

“Không, không cần, tớ không... không có yếu ớt như vậy.” Cho anh nghỉ ngơi thêm một chút sẽ không còn việc gì.

Diệp Vân Bạch nhìn vết lõm của giày cao gót, lắc đầu thở dài: “Đôi giày cao gót kia chắc cũng 10 cm chứ không ít? Cậu nghĩ cô ta mang suy nghĩ gì không làm vậy?”

Anh không chỉ chế giễu mà còn hành hạ thêm mấy đợt, mỗi một câu như đâm thẳng vào tim người khác.

“Yêu tớ đến tận xương tủy! Chứ còn lý do gì khác sao?” Mạt Đề Á còn vui vẻ cười nhẹ.

“Xì! Cậu đúng là ảo tưởng, người phụ nữ xinh đẹp như vậy lại có lòng dạ ác độc, cô ta không thích hợp với cậu, tớ khuyên cậu nên sớm bỏ cuộc đi.” Phụ nữ mà chỉ có bề ngoài thì rất mau chán.

Ánh mắt của Mạt Đề Á bỗng nhiên thay đổi: “Tớ xem cậu là bạn bè vì thế đừng để tớ nghe được một câu phê bình nào về cô ấy từ cậu.”

Đôi tay trắng kiện của Diệp Vân Bạch đặt lên vai Mạt Đề Á: “Tại sao cậu lại u mê như vậy chứ? Cô ta không có tính người, thiếu chút nữa là hủy đi chân của cậu vậy mà cậu còn không nở nói nặng lời sao?”

“Cái này gọi là tình thú, cậu có hiểu không? Chúng tớ là đang bồi dưỡng tình cảm.” Mạt Đề Á dùng một tay đẩy cánh tay trắng kiện của Diệp Vân Bạch ra, còn nở một nụ cười khoái chí.

Ít nhất cô cũng có phản ứng với anh chứ không có đứng đưng như không.

Bức tường băng rớt cuộc cũng tan chảy.

“Không hiểu, tớ cảm thấy đầu óc cậu bị hư rồi mới không nhìn thấy sự thật.” Diệp Vân Bạch vỗ vỗ vào lưng anh, thiếu chút nữa là đánh bay anh ra xa.

“Nhẹ, nhẹ một chút, muốn làm tớ bị nội thương sao?” Mạt Đề Á mở miệng oán trách sự thô lỗ của bạn tốt.

“Đánh chết cậu còn hơn để cậu ngu ngốc, cô ta không có một chút ý với cậu, cậu làm gì phải toàn tâm toàn ý, không phải là cô ấy thì không được.”

Mạt Đề Á cười dịu dàng, trong mắt mang theo sự yêu mến mà người ngoài không thể lý giải được: “Cô ấy là sự tồn tại đẹp nhất trong cuộc đời tớ, nho nhỏ, làm người khác phải yêu mến, ánh mắt như vì sao trên trời...”

Trừ ba mẹ cô ra, anh là người đầu tiên ôm cô, nắm bàn tay nhỏ bé mềm nhũn trong tay anh có cảm giác có được cả thế giới.

“Tớ thật sự không biết là cậu đang nghĩ cái gì, chỉ là một lời hứa lúc nhỏ mà cậu cũng cho là thật sao? Cậu rốt cuộc là vì lời hứa hay là vì yêu cô ấy? Nếu cô ấy không phải là người cậu muốn tìm?”

Sớm biết rằng anh một đi không trở lại thì Diệp Vân Bạch thà rằng thất hứa chứ không muốn mua dây buộc mình.

“Cái gì?” Mạt Đề Á giật mình.

Một lời nói của Diệp Vân Bạch làm Diệp Đề Á như người trong cơn mộng tỉnh giấc, thân thể hơi cứng lại, anh bắt đầu suy nghĩ. Anh đối với Bảo Nhi cố chấp là vì lời hứa hay xuất phát từ trái tim?

Anh thích cô là việc từ rất lâu, không ai có thể thay đổi, trong trí nhớ của anh Bảo Nhi luôn ngọt ngào như vậy.

Nhưng nếu cô không phải là người mà anh cần tìm thì anh có thể tiếp tục quan tâm đến cô sao?

Không cần hoài nghi, câu trả lời đã có sẵn trong lòng. Cô là em gái Bảo Nhi, cũng là người anh vừa gặp đã yêu, anh đối với cô mê muội, còn về việc cô là ai thì không quan trọng, quan trọng là cảm giác trong lòng anh.

“Tớ thấy cậu không nên lãng phí thời gian nữa, cậu với em gái của tớ rất xứng đôi.” Diệp Vân Bạch có ý nối dẫu tơ hồng, mong chờ bạn tốt và em gái mình có thể thành đôi.

Mạt Đề Á tức giận hoành liếc Diệp Vân Bạch một cái: “Đừng nhắc tới việc này nữa, nói em ấy không cần hy vọng, tớ chỉ xem em ấy là em gái.”

“Đừng khẳng định như vậy, việc gì cũng có ngoại lệ, có lẽ sẽ có một ngày cậu thay đổi...” Diệp Vân Bạch biết không nên miễn cưỡng nên biết điều ngậm miệng lại.

“Lúc tớ kết hôn sẽ đặc biệt mời cậu đến dự.” Mạt Đề Á cười cười vỗ vỗ bả vai cứng rắn như tảng đá của bạn tốt, chậm rãi đi về phía thu ngân trả tiền, một tay lấy ra thẻ tín dụng, lại một lần nữa xác định lời thề “Chăm sóc cô”, anh biết vì sao mình lại đến đây.

“Bảo bối, trái tim anh yêu em có thể sánh bằng nhật nguyệt, trường tồn cùng trời đất, sông cạn đá mòn, trời có sụp đất có nứt cũng không thay đổi.”

“Cút.”

Một tiếng quát khê làm tiệm cà phê vang lên những trận cười lớn nhỏ, mọi người nhìn về người đang theo đuổi vợ - Mạt Đề Á.

Thật ra thì anh chỉ cần không đề cập đến những từ mẫn cảm như hôn nhân, gia đình thì cho dù không có chỗ ngồi trong tiệm cũng sẽ không bị đuổi ra ngoài quá lắm thì trở thành kẻ tàng hình.

Nhưng chỉ cần nhắc tới vấn đề đó thì cô chủ tiệm sẽ bày ra bộ mặt lạnh hơn bình thường, đuổi anh ra ngoài.

Ví dụ như lúc này.

“Sao lại nỡ dùng từ “cút” để nói với anh chứ, không bằng em đồng ý đi xem phim với anh, chiều nay anh sẽ đến đón em trễ một chút, em thấy thế nào?” Mặt Đề Á vẫn không chết tâm với lời hẹn ước lúc bé, một lần lại một lần khiêu chiến với đề tài cấm kỵ của cô.

“Chôn anh dưới đất thì tốt hơn.” Đỡ phải bị âm hồn này quấy phá làm nhiều loạn suy nghĩ của cô.

Lại là một trận cười vang lên, mọi người trong tiệm lặng lẽ cá cược thử xem hôm nay ai là người thắng cuộc.

Trước kia đến đây là vì có cô chủ tiệm xinh đẹp cộng với tài nghệ pha cà phê bậc nhất, ngay2nao2 không uống một ly thì con sâu cà phê trong bụng sẽ nổi loạn.

Còn bây giờ là uống cà phê kèm thêm xem náo nhiệt, mỗi ngày đều có những hình ảnh rất buồn cười. Không đến tiệm quả là một điều đáng tiếc, uống cà phê xem “Biểu diễn” là một niềm vui trong cuộc sống còn có thể kiếm thêm tiền nhờ cá cược.

Nhưng mà anh chàng đẹp trai này vẫn không có tiến triển gì, anh ta rốt cuộc là có được không đây? Đùng có mà mới tấn công được hai câu là lại bị đuổi ra ngoài, bị chém thành trăm mảnh.

“Nếu là cùng chông chung với em, anh nhất định đồng ý.” Vợ chồng cùng mộ, tình ý không rời.

Mặt Đề Á vừa nói xong câu đó tay của Cao Bảo Nhi lập tức run lên, hình vẽ con thiên nga trên ly cà phê bị kếp thành một đường hòa tan vào trong ly.

Anh nói rất nhiều câu cảm động nhưng một chữ cô cũng không tin. Việc ba mẹ ly hôn đã tạo nên một bóng ma rất lớn trong lòng cô, cô vẫn không thể thoát ra được.

Tình yêu chẳng qua là một âm mưu, hoa lệ mà hư ảo, dùng để lừa gạt đối phương. Đây là điều trước khi mẹ rời đi đã lên án ba.

“Chú ơi, chú thật là dở! Chú hại con thua mất năm đồng tiền.” Cậu còn tồn sức đứng xem, tưởng có thể kiếm được tiền uống một ly nước.

Hả! Ai đang nói vậy?

Hai trông mắt nhìn tới nhìn lui nhưng không thấy ai chỉ nghe được giọng nói. Anh gặp ma rồi, từ tầm mắt của anh không hề nhìn thấy bóng dáng người nói chuyện với anh.

Hoặc là nói mọi người ngại cô chủ tiệm lạnh lùng nên chỉ dám nhìn trộm. Vừa nhìn thấy ánh mắt của Mặt Đề Á nhìn sang thì lập tức bỏ chạy lấy người quay về chỗ cũ thưởng thức cà phê.

Không ai có thể tưởng tượng được là anh đã bị cô chủ tiệm đuổi ra ngoài lần thứ nhất, lần thứ hai... Số lần nhiều đến nỗi không đếm được làm cho người ta cũng phải cảm thấy xấu hổ thay anh.

“Ồ đây! Chú cúi đầu thấp xuống một chút, chú xem thường con nít nha! Chúng tôi về sau đều là những ông chủ kiếm được thật nhiều tiền.”

Ánh mắt Mặt Đề Á hạ xuống bốn mươi lăm độ, một cái đầu tròn màu đen từ dưới bàn chui ra, anh bật cười.

“Chú tìm được con rồi, anh bạn nhỏ.”

“Chú thật ngây thơ! Cái gì mà tìm được con, rõ ràng là con kêu chú trước.” Dương khởi hạ ba, nho nhỏ cái đầu thập phần thần khí.

“Được, là chú sai, làm lại. Xin hỏi con làm gì ở đây?” Mặt Đề Á đoán nhất định là cậu bé này đi lạc hoặc là trời nóng quá trốn vào đây chơi.

“Chú thật sự là người lớn sao? Chú không thấy con đang ở đây làm bài à!” Trần Thiệu Hiên nhỏ giọng nói.

Mạt Đề Á nghe cậu bé nói thì mới phát hiện trên bàn có dụng cụ học tập của trẻ em, có mấy cuốn sách giáo khoa và mấy cây viết đặt trong ống tre.

Cậu bé này còn nhỏ khoảng sáu tuổi, cậu mặc một cái áo sơ mi tay ngắn lúc mới nhìn vào thấy cậu rất gầy. Từ độ cao của Mạt Đề Á nhìn xuống thì... hoàn toàn... không thấy cậu đâu.

“Tại sao con ở đây học bài, ba và mẹ của con đâu?” Để đứa nhỏ ở đây quả thật là không ổn, không lẽ nó bị người ta vứt bỏ.

Trầm Thiếu Hiên dùng ánh mắt “Chú thực ngốc” nhìn Mạt Đề Á: “Con không có ba, mẹ con đang làm việc.”

“Sau đó thì sao?” Thì ra là một đứa trẻ mồ côi ba.

“Cái gì sau đó, chú không nên hỏi những câu kì quái như vậy, bởi vì con mới học lớp một nên học có nửa ngày, một tuần ba ngày mẹ con sẽ gửi con ở trong tiệm của dì Tịch Na.” Một quá à! Bắt một đứa trẻ giải thích nhiều như vậy.

Nhà cậu ở tầng dưới của nhà dì Tịch Na. Dì Tịch Na biết mẹ phải đi làm không có thời gian chăm sóc cậu nên mới nói cậu đến tiệm cà phê ngồi học bài chờ mẹ về.

Rõ ràng là cậu thực thông minh, có thể một mình đi bộ đến tiệm của dì Tịch Na thế mà người lớn vẫn lo lắng không cho cậu ở nhà một mình. “Dì Tịch Na... A! Con muốn nói là Bảo Nhi sao?” Cô lấy cái tên này anh không tài nào quen được.

“Chú à, chú thật sự làm mất mặt mũi đàn ông chúng ta, rõ ràng dì Tịch Na rất mềm lòng tại sao chú lại không theo đuổi được dì ấy chứ?” Cậu bé dùng ngữ điệu trách cứ.

“Dì Tịch Na rất mềm lòng?” Cậu bé tại sao lại hiểu lầm như thế, cô rõ ràng là một khối băng ngàn năm.

Anh bị đâm đến máu chảy đầm đìa, cô vẫn cứ đứng yên như không.

“Mẹ con nói! Lúc con và mẹ mới đến đây không có tiền thuê nhà, dì Tịch Na đã thay mặt trả trước một năm tiền nhà, dì ấy còn nói không cần trả lại, về sau dì ấy già đi chỉ cần con chăm sóc dì ấy là được rồi.” Cho nên cậu thật muốn nhanh lớn lên để có thể kiếm thật nhiều tiền, trên vai cậu là một trách nhiệm vô cùng nặng nề.

Mạt Đề Á vừa nghe thì khóe miệng nhếch lên: “Dì Tịch Na không cần con chăm sóc, ta sẽ dưỡng nàng.”

Tên nhóc này mới mấy tuổi đầu đã muốn giành vợ với anh, không có cửa đâu.

“Thật sao?” Trầm Thiếu Hiên không tin nghiêng đầu hỏi.

“Chú chưa bao giờ gạt người khác. Con nít không nên nghi ngờ lời nói của người lớn sẽ không cao được đâu.” Mạt Đề Á vỗ đầu Trầm Thiếu Hiên, cố ý hù dọa cậu.

Trầm Thiếu Hiên dùng ánh mắt của người lớn nhìn kỹ người trước mặt, bộ dạng giống như một học giả: “Được rồi! con tin chú một lần, chú có chút ngốc ngốc...”

“Chú ngốc ngốc?” Mạt Đề Á trợn to con mắt, không biết nên khóc hay nên cười.

“Nhìn chú cực khổ theo đuổi dì Tịch Na như vậy, con tốt bụng nói cho chú biết dì thích cái gì nhất.” Trầm Thiếu Hiên ghé vào bên tai anh nói nhỏ, sợ người khác nghe lén.

“Con biết à?” Anh có chút không vui, tên nhóc này lại biết Bảo Nhi thích cái gì.

Trầm Thiếu Hiên đắc ý cười hai tiếng: “Đương nhiên, dì thích chó Saint-Bernard nhưng nhà dì quá nhỏ không có chỗ để nuôi.”

Bọn họ thường đo thăm mấy chú chó ở nhà bác trai, mỗi lần đi dì Tịch Na đều rất luyến tiếc, muốn mang chúng đi cùng.

“Cái gì, cái thứ bốn chân chỉ biết lè lưỡi một cách ngu ngốc đó sao?” Đây quả thật là ngoài sự tưởng tượng của anh.

Nhưng cái đó cũng có khả năng, lúc nhỏ cô rất thích vuốt ve mấy chú chó, con càng lớn cô càng thích. Có một lần cô bị một con rượt đuổi phải leo lên cây trôn, là anh đến cứu cô.

“Còn có, dì Tịch Na có nói với mẹ là thích đàn ông có khí chất giống cà phê, ba dì ấy lúc còn sống thường uống cà phê nên dì ấy mới quyết định mở tiệm này.” Đứa trẻ không hiểu cái gì là bí mật, cậu đem mọi chuyện nói ra hết.

“Khó trách... ” Mạt Đề Á suy nghĩ.

Mấy ngày qua anh không thấy cô uống một ly cà phê nào, cô chỉ là ngửi mùi hương của nó. Thì ra là có liên quan đến bác trai, cô đem nỗi nhớ nhung đối với ba gửi gắm vào trong hương cà phê.

Dựa vào những thông tin mà đứa trẻ này “Bán đứng”, Mạt Đề Á biết được rất nhiều mặt khác nhau của Cao Bảo Nhi. Bề ngoài cô lạnh lùng nhưng nội tâm lại rất mềm yếu, cô không thích người tự cao tự đại, ghét khổ qua và ớt xanh, thích ăn xoài kem, kem xoài tươi, không thích trời nóng vì sẽ chảy mồ hôi...

“Thiếu Hiền, con đang làm gì vậy?”

Làm chuyện xấu bị tóm gáy, cậu bé phản ứng rất nhanh, giả bộ lộ ra bộ mặt vô tội: “Dì Tịch Na, con đang làm bài tập nhưng chú này cứ ở bên cạnh ầm ỹ hỏi con dì thích cái gì.”

“Chú?” Tên nhóc thối, thần nhiên đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu anh, đúng là hậu sinh khả ứ.

Sắc mặt Cao Bảo Nhi lạnh lùng, giọng điệu rất không thân thiện: “Ngài Mạt, anh mới sáu tuổi sao?”

“Bảo Bối, gọi anh là Đề Á, anh muốn thế.” Một tiếng ngài hai tiếng ngài làm anh cảm thấy không thoải mái.

“Tôi cũng muốn anh đừng kêu tôi là bảo bối, nhưng là anh làm được sao?” Cô không phải là bảo bối của ai, người yêu thương cô đã sớm rời khỏi thế gian này.

Cô nghĩ đến ba mình chỉ còn một bước nữa là thành công, trong lòng lại đau đớn.

“Cái đó không giống, em là bảo bối trong lòng anh, là trái tim nhỏ bé của anh, chúng ta cùng nhau bước trên thảm đó, em sẽ nói với anh, em nguyện ý... A! Tại sao em lại hắt nước vào anh?” Hơn nữa còn là nước rửa ly.

“Đi ra ngoài.” Cao Bảo Nhi lạnh lùng nói.

Mạt Đề Á bất đắc dĩ vẩy vẩy nước dơ trên người: “Trừ câu này ra, em không còn câu nào để nói với anh sao?”

“Cút ra ngoài.” Nhiều hơn được chữ “cút”.

“Được được được, anh đi ra ngoài, nước này có mùi vị thật khó ngửi, có người nào mới nôn vào đó không?” Hôi đến đòi mạng.

“Tôi bán cà phê chứ không phải rượu.” Tiệm cà phê của cô chỉ bán cà phê và điểm tâm ngọt không ang bắt cứ thứ gì ở ngoài vào.

“Thật không? Vậy sao anh lại ngửi được mùi chứ?” Anh vừa nói vừa nghiêng người nắm lấy bả vai nhỏ bé của cô, đặt một nụ hôn lên môi cô.

“Anh, anh dám...” Hai gò má của Cao Bảo Nhi nháy mắt đỏ lên, tản mát ra vẻ xinh đẹp động lòng người.

“Ái chà! Hình như anh uống phải rượu, người nào đó vụng trộm đổ rượu Riga vào ly cà phê của anh, tửu lượng của anh rất kém.” Mạt Đề Á làm như mình bị người khác hãm hại.

“Anh.”

Khách hàng trong tiệm cười lớn, Cao Bảo Nhi buồn bực không thôi, bỏ rượu vào cà phê là vì muốn tăng thêm hương vị cho nó, kích thích vị giác.

Nhưng cô bỏ rất ít, hoàn toàn không đến mức say xỉn.

Cho nên anh bị hãm hãi tập thể, trong đó bao gồm cả cô phụ vụ vừa làm vừa học trong tiệm.

5. Chương 5

“Anh... Tại sao lại ở đây?”

Liếc thấy thấy người đàn ông ở phía xa, Cao Bảo Nhi kinh ngạc nói không nên lời, nghĩ là mình hoa mắt.

“Em có thể ở đây thì anh tại sao lại không thể.” Mạt Đề Á buồn bực nói.

“Đừng có đánh trống lảng, làm sao anh biết chỗ này?” Anh không thể nào thần thông quảng đại đến mức ngay cả nơi này mà cũng có thể biết.

“Lòng của anh dẫn anh đến.” Anh cố ý nháy mắt mấy cái, thuận tiện lấy mấy cây nhang trong tay cô.

Cao Bảo Nhi rất muốn hét lớn một tiếng, nhưng lý trí lại không cho phép: “Anh không thể nghiêm túc một lần được sao?”

“Nhưng là thời điểm anh nói chuyện nghiêm túc em lại không muốn nghe.” Giọng nói của anh nghe rất uất ức, giống như người làm sai không phải là anh, tất cả đều là do người nào đó.

Mà cái người nào đó quả thực không nói được gì, không biết nên dùng cách gì để đuổi ôn thần này đi

Ở thư viện, anh bất thành linh xuất hiện ngồi ở chỗ ngồi kế bên cô, ghi lời nói vào giấy đưa cho cô, trong thư viện có quy định không được phép ồn ào nên anh chỉ dám dùng giấy viết để nói chuyện. Thói quen im lặng xem sách của cô đã bị anh phá vỡ.

Tiệm cà phê quỳên góp một ngàn cái bán ngọt cho hội từ thiện, cô ở ngay tại hội làm bánh, làm ra được rất nhiều bánh cho các gia đình nghèo khổ.

Kết quả anh cũng xuất hiện ở đó, mua tất cả bánh cô làm để gửi cho các bạn nhỏ, cũng lấy thân phận là bạn trai của cô quỳên góp một số tiền cho hội.

Mọi việc cứ trùng hợp như thế, cô hoài nghi là anh cài cơ sở ngầm quanh cô, đem mọi hành động của cô nói cho anh biết, nên anh mới có thể xuất hiện kịp thời còn chuẩn bị trước rất kỹ làm cô không có lý do gì để đuổi anh.

Nhưng có thể sao? Cô vẫn chưa nói cho ai biết là cô sẽ đến đây, anh làm sao biết được điều này?

Cao Bảo Nhi nghĩ tới nghĩ lui nhưng chưa từng nghĩ tới là Trầm Thiếu Hiên bán đứng cô. Lúc cô và mẹ cậu đứng ngoài cửa nói chuyện phiếm đã nói tới chuyện hôm nay là ngày giỗ của ba cô.

“Cẩn thận một chút, Bảo nhi, cổ đại ở đây rất cao sẽ vướng chân em.” Mạt Đề Á lên tiếng nhắc nhở, bàn tay to lớn vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô.

“Tôi có thể tự đi, không cần anh đỡ.” Cô cũng không phải là học sinh tiểu học mà cần có người dắt.

Con đường này cô đã đi rất nhiều lần, còn quen thuộc hơn anh.

Mạt Đề Á mỉm cười nắm chặt lấy tay cô không buông: “Để anh chăm sóc em không tốt sao? Em bướng bỉnh như thế, bác trai nhìn thấy sẽ đau lòng.”

Cao Bảo Nhi vốn muốn rút tay về nhưng về nghe thấy ba mình thì giọng nói liền mềm nhũn: “Anh suốt ngày quần lấy tôi, không cần phải làm việc sao?”

“Em quan tâm anh sao?” Tâm tình của Mạt Đề Á trở nên rất tốt, khoe môi không kìm được giương lên.

“Tôi là sợ anh đói chết, người khác hiểu lầm quan hệ giữa tôi và anh cũng không ít, mắc công đến lúc đó tôi lại đến nhận xác anh.” Giọng điệu của cô không được tự nhiên, cô không thừa nhận là mình đã có thói quen nghe anh lải nhải.

Lúc ba chết, người gây tại nạn bồi thường không ít tiền, nhưng là bà con thân thích ham tiền nói là không nên làm tang lễ lớn quá nên chỉ hỏa táng qua loa, ngay cả bia mộ cũng không khắc, ý đồ muốn lấy được nhiều tiền hơn.

Kỳ thật Cao gia làm gì có bà con thân thích nào, tất cả đều là ông chú bà thím ít khi qua lại, bọn họ vừa nghe chuyện người gây tai nạn là nhà giàu mang tiền đến bồi thường thì liền xuất hiện đòi chia phần.

Thật may là cô có một người bác là quan tòa đã về hưu đứng ra nói chuyện giúp cô nên không ai dám hó hé. Toàn bộ tiền bồi thường đều do cô quản lý.

Chỉ là não của cô bị tổn thương nặng nên đợi đến khi cô có thể ra viện thì tang lễ của ba cô cũng đã xong. Vì không muốn làm tổn hại đến ba nên cô cũng không đào mộ lên mà chỉ tu sửa xung quanh, khắc bia mộ.

Vì đây là nghĩa trang công cộng lại không có người quản lý nên cỏ dại mọc xung quanh rất nhiều.

Mỗi năm cô đều đến đây một lần, con đường này đã trở nên rất quen thuộc nhưng cô vẫn bị cỏ dại vướng vào chân thiếu chút nữa là té ngã, nhưng người bên cạnh vẫn một mực che chở cô, nắm chặt lấy tay cô chưa từng buông ra.

“Ha ha... Em thật là không thành thật. Cứ là chính mình là được rồi.” Ánh mắt anh nhìn cô một cách điệu dàng: “Anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em, tin tưởng anh.”

Lòng của cô có chút rung động: “Đi nhanh đi! Ba tôi còn đang chờ tôi.”

“Em thật nhất gan.” Mạt Đề Á cứng chiêu giễu cợt.

“Không được nói tôi nhất gan, tôi không thích.” Anh không hề biết cô đã từng trải qua chuyện gì.

Thấy cô lộ ra vẻ mặt khổ sở lại cố gắng nén xuống không muốn để người khác biết được tâm sự của mình, anh lại nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay cô: “Anh thiết kế trò chơi điện tử nên chỉ cần một cái laptop ở đâu anh cũng có thể làm việc được.”

“Cho nên anh mới có thể rảnh rỗi như vậy, quấy rầy tôi cả ngày.” Khó trách ngày nào anh cũng tới tìm cô.

Anh làm sao mà rảnh rỗi được? Ban ngày không làm việc đành hoang nên đến ban đêm anh thường chong đèn thâu đêm làm trò chơi: “Công việc của anh kiếm được rất nhiều tiền nên em hãy gả cho anh đi, không cần lo lắng về cuộc sống nữa.”

Cao Bảo Nhi làm bộ như không nghe thấy lời cầu hôn của anh: “Mộ của ba tôi ở bên kia, tôi qua đó trước.”

Cô nhanh chóng tránh khỏi bàn tay của anh, bước nhanh về phía ngôi mộ bị cỏ dại bao phủ.

Mạt Đề Á mắt mắt nhìn năm ngón tay trắng trẻo của mình, âm thầm cười khổ. Cô thoát khỏi anh thật nhanh.

Gió lạnh từ từ thổi tới, mặt trời cũng đã lên cao, Cao Bảo Nhi đi gần đến ngôi mộ, không khí lạnh đột nhiên tản ra xung quanh.

Đứng trước mộ của ba, Cao Bảo Nhi mang đồ cúng ra, sau đó là nhang, đèn, thuốc lá.

Mấy lần trước thì cô còn nói chuyện rất lâu với ba nhưng lần này còn có người khác nên cô cũng nói ít vài câu, một số việc giấu nhem ở trong lòng không cho anh biết.

Cô không hề mong đợi vào tình yêu cũng không hy vọng ở hôn nhân nhưng đối mặt với người đàn ông ngoan cố này lòng cô cũng có chút thay đổi.

Chỉ một câu “Để anh chăm sóc em” đã khiến cô cảm động nhưng không ai có thể cam đoan là cả đời này cũng sẽ được như vậy, ba cô chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Từ đầu đã không có còn hơn là ôm ấp hy vọng để rồi mất đi, ít nhất sẽ không phải nếm trải qua cái cảm giác đau xé tâm can kia.

“Này này, anh giành lấy nhang của tôi làm gì?” Cô đang tính cầm mấy cây nhang lên vào thì đột nhiên có một bàn tay hiện ra đoạt lấy.

“Cúng ba chồng.” Là con cháu đương nhiên phải bày tỏ chút thành ý.

“Ba chồng cái gì? Tại sao anh lúc nào cũng muốn làm gì thì làm? Không bao giờ biết nhìn tình hình, đừng có ở đó mà nói bậy bạ.” Cô nhanh chóng đoạt lại mấy cây nhang, không cho anh nói bậy trước ba cô.

Mặt Đề Á giờ ấy cây nhang lên, tay còn lại thì đỡ lấy bả vai gầy yếu của cô: “Bảo nhi, em không còn là con nít, đừng có ở trước mặt ba mà làm hành động trẻ con thế này.”

“Tôi... Rõ ràng là anh bắt nạt tôi...” Cao Bảo Nhi nhỏ giọng nói, vẻ mặt uất ức.

Chấp nhận tình cảm của một người không có khó khăn như vậy, em chỉ cần mở lòng mình ra thì sẽ có nhiều người thân hơn, đây chính là duyên phận.” Giọng điệu của anh nhẹ nhàng từ từ thấm sâu vào trong lòng cô.

“Duyên phận là hư ảo, không thể nào nắm lấy.” Không thể nắm giữ trong tay thì đều là giả .

Anh biết cô đang kháng cự nên cũng không cố ép mà từ từ chờ cô phá kén ra ngoài.

“Nếu không thử làm sao biết thật giả, sao em không thử bước từng bước?”

“Bước từng bước...” Cao Bảo Nhi thấp giọng lập lại.

Trời trong xanh, không có một áng mây đen, cô nhìn lên trời, tìm đáp án.

Đột nhiên, người đàn ông đứng kế bên quỳ xuống, giơ ba cây nhang lên, phong thái vô cùng hiên ngang giống như không có chuyện gì có thể quật ngã được anh.

“Bác Cao, bác còn nhớ con không? Con là Mặt Đề Á ở sát vách nhà bác trước kia, mười lăm năm trước con đã đồng ý sẽ lấy Bảo Nhi làm vợ, hôm nay con đứng hẹn đến đây, bác ở dưới tuổi vàng có linh thiêng thì nhớ phù hộ cho chúng con.”

“Anh mau đứng lên, không được nói bậy...” Cao Bảo Nhi vội vàng kéo Mặt Đề Á lên.

Nhưng anh vẫn không nhúc nhích, vẫn quỳ dưới đất không đứng lên.

“Con dùng thân phận con rẽ lạy ba 3 lạy.” Anh thật sự dập đầu lạy ba cái liên tiếp, thận trọng lại cung kính nói: “Bây giờ con bảo đảm với ba sẽ chăm sóc Bảo Nhi thật tốt, không cãi nhau với cô ấy, những điều ba không kịp làm cho cô ấy, con sẽ làm thay. Con sẽ yêu thương cô ấy luôn cả phần của ba.”

“Anh... Anh tại sao lại làm vậy? Tôi không tin...” Cao Bảo Nhi hơi kích động quay đầu đi, không muốn anh nhìn thấy nước mắt trên khóe mắt mình.

Anh chân thành nắm tay cô, hai người cùng nhau cắm nhang vào trong lư hương: “Cho nên anh mới lấy hành động để làm em tin tưởng vào anh, giải tỏa khúc mắc trong lòng.”

“Anh cái gì cũng không biết, tôi...” Cô không thể nói cô rất sợ hãi hôn nhân.

Mặt Đề Á nâng cằm Cao Bảo Nhi lên, hơi thở ấm áp làm cô phát run: “Anh không biết cái gì, em có thể nói cho anh biết.”

Anh chính là một cái thùng rác lớn có thể cho trút bầu tâm sự.

“Anh...” Một lần hơi nóng bao phủ toàn thân cô.

Cao Bảo Nhi mất bình tĩnh, kinh hoảng lùi mấy bước về phía sau.

Cô muốn kéo dài khoảng cách của hai người, không muốn gần gũi với anh quá. Sống một mình không phải là tốt lắm sao, không cần phải suy nghĩ nhiều, chỉ cần chăm lo cho bản thân mình, không cần vì ai mà lo lắng...

Trong lúc bối rối, cô vô tình đá phải mấy cái chai của người nào đó để lại, mấy chất lỏng ở bên trong văng tung tóe lên hình của ba cô trên bia.

Cô luống cuống như một đứa trẻ làm sai.

Bỗng nhiên, một trận cười truyền đến: “Bảo bối, em có muốn ghi danh thi bóng đá không? Chân của em thực là tốt đó nha.”

“Mạc, Đề, Á...” Anh cười thực chói mắt.

“Ít ra thì gia đình chúng ta sẽ càng nổi tiếng đó, Bảo Nhi bảo bối.” Anh lại tiếp tục giễu cợt cô.

“Anh quả thực là âm hồn bất tán.” Cứ dính lấy cô như hình với bóng, muốn thoát cũng không được.

Cao Bảo Nhi không phát hiện Mạt Đề Á đang nở một nụ cười sùng sục, anh quậy phá như vậy làm cô quên đi cảm giác không được tự nhiên mà chuyên tâm vào việc đấu võ mồm với anh.

Cô là được cưng chiều nhưng bóng ma trong lòng quá lớn. Cô không tin anh thật lòng yêu cô mà chỉ là đùa giỡn trong lúc nhàn chán.

“Bảo bối, em quên ở đây là nghĩa địa sao? Cẩn thận đó nếu không bọn họ thật sự sẽ âm hồn bắt tán bám theo em đó.” Mạt Đề Á ở trong lòng thầm khấn vãi: các vị tổ tiên, xin các ngài đừng trách móc cái miệng của con, con chỉ là nói bậy thôi.

“... Tay anh để ở đâu đó hả?” Quý thực đáng sợ, nhưng người càng ghê tởm hơn. Cao Bảo Nhi mặt nghiêm nghị nhìn chăm chăm anh.

Tay Mạt Đề Á thoải mái vòng qua eo cô, ôm chặt cô vào lòng cũng lợi dụng thân hình cao lớn của mình mà che nắng cho cô.

“Anh chính là đang bảo vệ em khỏi những ma quỷ kia, anh là đàn ông, có nhiều dương khí.” Mạt Đề đồng dạng nói, đem hành vi hạ lưu của mình hợp lý hoá.

Mặt của Cao Bảo Nhi nhanh chóng hồng lên: “Anh mau buông tay, tôi còn muốn nhỏ cổ cho ba tôi.”

Đối mặt với kẻ đại vô sỉ, cô chỉ chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

“Ngồi xuống, ngồi xuống, những công việc này cứ để đàn ông lo, phụ nữ như em thì chỉ cần ngồi dưới bóng cây hóng mát là được.” Người đàn ông này chính là đang cướp công việc của cô.

Kéo tay áo lên, lần đầu tiên trong đời người đàn ông đẹp trai này biết thế nào là nhỏ cổ, anh nhanh chóng nhỏ cổ tận gốc những cây cao đến đầu gối tiếp theo là những loại cây xung quanh, động tác chưa bao giờ dừng lại.

Ngày hè nắng chói chang, mặt trời cũng lên cao, thân hình cường tráng của Mạt Đề Á đã thấm ướt mồ hôi淋漓 ra cơ thể quyến rũ săn chắc.

Người đàn ông này thật sự chói mắt cho dù Cao Bảo Nhi không muốn động tâm nhưng cũng phải há hốc miệng, giằng co nội tâm không được nhìn về phía đó, miệng đắng lưỡi khô nuốt nước bọt.

Anh là một người đàn ông quyến rũ, lần đầu tiên cô đánh giá về anh như thế.

“Mặt phơi nắng đỏ hết rồi, em mau uống nước vào để khỏi bị cảm nắng.”

Một chai nước khoáng được đưa đến trước mặt, cô không nghĩ nhiều liền đưa lên miệng uống. Bởi vì cô cảm thấy mình bệnh thật rồi, nếu không tại sao cô lại thấy anh ngon miệng, muốn đề anh xuống ăn sạch.

Loại ý nghĩ này thật đáng sợ, người luôn luôn điềm tĩnh như cô tại sao lại có cái suy nghĩ này. Chỉ cần nhìn thấy giọt mồ hôi từ gáy anh chảy xuống cổ tiến vào áo sơ mi ẩm ướt, thân thể cô dường như nóng lên, rất muốn thè lưỡi liếm đi giọt mồ hôi ấy.

Vừa nghĩ tới đây, Cao Bảo Nhi lại mở chai nước suối ra uống ừng ực như muốn dập tắt ngọn lửa trong người.

Đợi chút, tại sao cô lại khát như vậy? Chai nước này...

“Anh uống chai nước của tôi sao?” Cô la to.

Mạt Đề Á vẻ mặt làm như không có chuyện gì nhún nhún vai: “Cái này gọi là hôn gián tiếp, bảo bối, nụ hôn của anh thật là ngọt đó chứ!”

“Anh... Anh...” Phản ứng tiếp theo của cô chính là ném chai nước vào người anh, xoay người chạy mất.

“Đợi anh với! Bảo bối, em lại quên làm một chuyện.” Mạt Đề Á cao giọng nói.

Phủi tay mấy cái, Mạt Đề Á cúi đầu trước bác Cao, trong miệng lầm bầm câu gì đó, một cơn gió thổi qua, thổi tung vàng mã đã đốt dưới chân anh.

“Đúng rồi, anh có cái này muốn đưa cho em.”

“Giữ lại đi, tôi không cần.”

Tiếng cười trầm thấp vang lên: “Anh chỉ nói là đưa cho em chứ có nói là cho em đâu.”

“Anh đang làm cái quỷ gì thế, đừng kéo... Tôi không muốn lên xe của anh...” Anh ta là một khối u ác tính, phải cách càng xa càng tốt.

Bái tể ba xong, hai người rời khỏi nghĩa trang, cô đi trước anh theo sau, cô đứng lại anh cũng dừng chân. Cứ như thế khoảng cách của hai người càng ngày càng gần.

Xe buýt đến rồi lại đi, hai người vẫn giằng co không dứt, không nhượng bộ, mắt to trừng mắt nhỏ.

Bỗng dưng, có một tiếng động truyền tới.

“Đây là cái gì?” Nghe qua hình như là... Không, không có khả năng! Cô nhất định nghe lầm.

Mặt Đề Á ôm cô vào ngực, vui vẻ nói: “Sao em không thử nhìn đi?”

“Anh sẽ không chuẩn bị đồ chơi của con nít để lừa tôi lên xe đó chứ.” Cao Bảo Nhi cẩn thận nói.

Có đôi khi thủ đoạn của anh rất dở, cứ như trò đùa của một đứa trẻ.

“No No No, anh là chính nhân quân tử. Tuyệt đối sẽ không làm ra hành vi trẻ con đó.” Mặt Đề Á khẳng định.

Cao Bảo Nhi không hề tin tưởng lời anh nói nhưng âm thanh đó cứ như đang mời gọi cô.

Giống như lời Trần Thiếu Hiền nói, cô rất mềm lòng.

“Đây là... Cái gì?” Cô kinh ngạc mở to mắt ra nhìn.

“Ờ nó xem, nó sẽ không cắn em.” Mặt Đề Á mở lồng sắt ra, anh giựt giây, một khối tròn tròn lăn ra ngoài.

“Nó thật nhỏ...” Cô vươn tay ra giữa không trung, có chút khiếp sợ không dám chạm vào nó.

“Nó vừa cai sữa, mới sinh chưa đến ba tháng, anh cảm thấy nó tròn tròn nho nhỏ rất đáng yêu nên mua thử.” Anh lấy tay cô vuốt ve đầu cún con, màu lông đen trắng xen lẫn vào nhau, sờ vào vô cùng mềm mại.

Thực ra thì Mặt Đề Á không hề thích tắm rửa và cho cún con ăn nhưng vì cô ấy thích nên anh đành phải tự mình tắm rửa cho nó ăn.

“Anh có biết bây giờ nó vẫn còn nhỏ nhưng sau này lớn lên sẽ rất to lớn không.” Cao Bảo Nhi thích thú vuốt ve cún con không ngớt.

“Thật không? Vậy thì thật là phiền.” Mặt Đề Á giả bộ buồn rầu, rất khó xử “Vậy chúng ta đem nó trả lại đi, mắc công rước thêm phiền phức hơn nữa sức ăn của nó thật kinh người.”

Anh nghĩ muốn tổng khứ cún con đi làm Cao Bảo Nhi rất tức giận.

“Không được.”

“Không được?” Anh thiếu chút nữa là cười ra tiếng, bởi vì bộ dạng tức giận của cô rất đáng yêu.

Chiều này của anh chính là lấy lùi làm tiến.

“Anh không thể mua nó rồi lại vứt bỏ nó, nó sẽ bị tổn thương.” Nó còn nhỏ như vậy, cần phải có người chăm sóc cẩn thận. Mặt Đề Á bật cười: “Bảo bối, chỉ là một con cún con thì làm gì có cảm giác, hơn nữa nó mới theo anh không đến 1 ngày.”

“Chó có linh tính, nó biết ai là chủ nhân của nó.” Cao Bảo Nhi nhìn cặp mắt nhỏ ngây ngốc của cún con, trái tim cô nhanh chóng tan chảy.

“Bằng không tìm một người nhận nuôi nó, chó vớ hay quên, chỉ cần cho nó ăn nó liền nhận người đó là chủ nhân.”

Anh vẫn nhất quyết muốn tiễn cún con đi, anh cảm thấy nuôi cún quả là một công việc khó khăn.

“Tại sao anh có thể tàn nhẫn như vậy, ánh mắt vô tội của nó không làm động lòng anh sao?” Gặp được thú cưng mà mình yêu thích, Cao Bảo Nhi liền lộ ra bản chất hiền lành của mình.

Chó chính là chó, làm gì có ánh mắt vô tội. Mạt Đề Á cười như không cười: “Em không cần nó thì anh sẽ đưa nó cho bạn anh.”

“Ai nói tôi không cần nó... Tôi là nói, nó thật đáng thương, anh không cần cho người ta nhanh vậy, cứ nuôi một thời gian xem sao, lúc đó anh có thể bồi dưỡng tình cảm với nó.” Cao Bảo Nhi che giấu tình cảm của mình.

Cô thích nhất là loại cún này. Nó sẽ không quấy rầy bạn, còn có thể cứu người, ánh mắt vô tội của nó cũng làm bạn động lòng.

Lúc trước mẹ cô sợ chó nên không cho cô nuôi. Sau này lớn lên hoàn cảnh lại không cho phép cho nên cô đành bỏ ước mơ vui đùa chạy nhảy trên thảm cỏ với cún con.

“Chúng ta mỗi ngày đều gặp mặt, tại sao lại không thể bồi dưỡng tình cảm?” Mạt Đề Á dùng chính lời nói của cô phản lại cô.

Cao Bảo Nhi vừa nghe anh nói vậy thì mặt liền đỏ lên: “Người cùng chó không giống nhau, sao anh có thể gộp chung được.”

“Người còn có linh tính hơn cả chó, cho dù em đối xử tệ với anh, anh cũng sẽ không quay lại cắn em.” Mạt Đề Á làm như không có chuyện gì lấy cún con trong lòng cô ra bỏ vào lồng sắt.

Anh thấy rõ sự chống cự trong mắt cô. Tom cô đập mạnh và loạn nhịp, trên mặt thoáng qua một tia không cam lòng.

Nhưng anh chính là cố ý làm vậy, anh muốn cô mạnh dạn tranh đoạt cún con về.

“Anh... À... Nuôi nó đi, buổi sáng tôi sẽ chăm sóc nó, buổi tối sẽ trả lại cho anh.” Cao Bảo Nhi nghĩ ra được một biện pháp rất hoàn mỹ.

“Nghe có vẻ hay.” Biểu tình của anh giống như có chút da động.

“Có người thay anh chăm sóc nó đương nhiên là phải hay rồi.” Người dùng có được nắc làm tới. Cao Bảo Nhi lạnh lùng trừng Mạt Đề Á, cảnh cáo anh đừng có đi quá xa giới hạn.

Nếu anh có thể nắm rõ mọi hành động của cô thì khẳng định sở thích của cô anh cũng nắm trong lòng bàn tay.

Mà cô lại không thích người có thể nhìn thấu mình, cô có cảm giác mình không hề có chút riêng tư nào. Mạt Đề Á sờ sờ mũi nói: “Được rồi, anh chở em đi chơi hai vòng sân tiện bàn về chuyện cún con của chúng ta.”

“Cái gì cún con của chúng ta, đó là cún của anh.” Giọng điệu của cô có chút nhỏ nhẹ, anh dám lấy mỗi câu dụ cô sao.

Mạt Đề Á nghe vậy cười to “Thời tiết nóng nực, chúng ta đi ăn đá bào đi.”

“Ăn đá bào?” Cao Bảo Nhi cảnh giác nheo mắt lại, trong lòng hoảng sợ không phải là...

Ra khỏi nghĩa địa, xe chạy như bay, cánh rừng hai bên đường cứ lướt qua vùn vụt.

Xe chạy càng nhanh càng đè bẹp nhiều lá cây.

Một khu rừng trúc xuất hiện trước mắt, những tán cây lay động trong gió.

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Đây không phải đường về thành phố.

“Đi ăn đá bào!” Hàng chơn mày của anh nhướn cao lên, tâm tình rất là vui vẻ.

Cao Bảo Nhi không nhịn được chế nhạo: “Ồ bơi khi ho cò gáy này làm gì có đá bào ăn.”

Nhìn con đường phía trước thật trống trải, hai bên đường cũng không có hàng quán nào, chỉ toàn núi và núi. Bốn phía được bao phủ bởi ánh nắng mặt trời ấm áp.

“Ngoại ô mới thú vị! Bảo bối, đây là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò, em phải kiên nhẫn.” Mạt Đề Á nhẹ nhàng nói.

Tâm tình của anh bây giờ lâng lâng cứ như người say thuốc, trên khóe môi là nụ cười không ngừng mở rộng. Trái lại với thái độ dương dương tự đắc của anh, Cao Bảo Nhi không thềm nói chuyện, hai tay nắm chặt, mặt lạnh băng nhìn con đường phía trước.

Nếu không phải luyến tiếc cún con ở phía sau, cô đã ra khỏi xe bắt xe khác về thành phố.

“Đến vườn xoài rồi.”

“Vườn xoài?” Một cửa hàng thật nhỏ.

“Anh lên mạng tìm rất lâu mới tìm được một cửa hàng chuyên cung cấp các món ăn làm từ xoài còn có nước uống và đá bào còn có kem nữa.” Mặt Đề Á hưng phấn kể công.

“Có kem xoài tươi và kem xoài sao?” Hai mắt Cao Bảo Nhi tỏa sáng, cô rất muốn ăn nhưng lại để ý đến hình tượng.

Mặt Đề Á cũng không nói nhiều, anh nắm tay cô bước vào nhà hàng để cho cô tự mình trải nghiệm các món ăn.

Điều làm người ta kinh ngạc đó là ông bà chủ là một đôi vợ chồng đứng tuổi. Trong đó có một người Nhật Bản nói tiếng Trung không được lưu loát.

Nhưng mà thái độ phục vụ của họ rất thân thiện thậm chí còn ngồi nói chuyện phiếm với khách.

Gặp được người có cùng sở thích, Cao Bảo Nhi vốn có chút không thích liền mở miệng bàn chuyện làm ăn. Còn vô cùng hưởng thụ ly kem ngon lành.

Một lát sau, mấy chiếc xe hơi thay nhau nối đuôi nhau đậu đầy trước cửa tiệm. Người vào mỗi lúc một đông, tiếng cười nói vui vẻ vang lên không ngớt.

Vườn xoài này đặc biệt hấp dẫn những người lớn tuổi, cho dù có xa đến đâu họ cũng không ngại mà vẫn thường xuyên đến tiệm.

“Thực cảm động! Em đã ăn ba ly kem rồi đó.” Ly kem trong suốt ngon miệng, còn có trái vải và sô cô la được rải lên trên mặt. Vài miếng bánh quy xốp giòn ăn kèm còn có mật ong sáng bóng. Thật là làm người ta chảy nước miếng.

“Bây giờ đừng có nói chuyện với tôi.” Cô còn đang bận ăn kem, không có rảnh nói chuyện với anh.

Khuôn mặt tuần tú hiện lên nụ cười sủng nịnh, anh lấy ngón trỏ dịu dàng lau đi vết bẩn trên khóe miệng cô, trong lòng dâng lên một cảm giác hạnh phúc.

Anh nhử tưởng rằng mình nhìn thấy hình ảnh cô đang xóa tóc, ngồi đó cười với anh. Hình ảnh thật động lòng người.

Mặt Đề Á rất vui mừng khi có thể nhìn thấy bộ dạng con nít của cô.

Đột nhiên, tiếng chuông của điện thoại di động vang lên không ngừng, giọng nói quen thuộc vang lên làm anh biến sắc.

“Cái gì, em gái của cậu xảy ra chuyện gì?”

6. Chương 6

“Bảo bối, anh yêu em, em hãy gạt đầu một cái đồng ý gả cho anh đi! Để cho anh dùng tình yêu của mình bao bọc em, đem đến cho em sự ấm áp trước nay chưa từng có, hạnh phúc của em chỉ có thể là do anh mang lại...”

Đây không phải là lần đầu tiên anh cầu hôn, tâm tình của anh mỗi lúc một sâu lắng hơn, trên mặt vẫn nở nụ cười chói lọi nhưng trong ngực anh dường như có một tảng đá đang đè xuống làm anh gần như không thở nổi.

Hôm đó nhận được điện thoại của Diệp Vân Bạch anh mới biết thì ra em gái cậu ta biết anh tìm được người trong lòng nên muốn nhanh chóng về nước. Nhưng không ngờ lại để quên hộ chiếu trong ký túc xá nên quay lại lấy.

Ai ngờ lại gặp phải một tên điên đang nổ súng trong trường, có rất nhiều sinh viên bị trúng đạn trong đó có Vân Hinh.

Cô ấy đưa vào phòng cấp cứu ngay lập tức nhưng hai ngày sau vẫn không qua khỏi.

Tận mắt chứng kiến việc bạn thân mất đi người thân, Mạt Đề Á không khỏi cảm thấy sự đời vô thường, rõ ràng là còn trẻ thế kia nhưng chưa đến một giây đã biến thành một thi thể lạnh băng.

“Bảo bối, những bông hoa này thật là nặng đó, em có muốn nhận lấy nó trước không? Tay của anh tê hết cả rồi.” Mạt Đề Á còn cố ý buông lỏng cánh tay xuống, làm ra vẻ trịnh trọng.

Mạt Đề Á giấu đi sự khổ sở trong lòng, anh làm nũng nháy mắt mấy cái, khuôn mặt tuấn mỹ thành khăn nói.

“Cô chủ à, cô cũng đừng làm khó anh ta nữa, cô xem anh ta thành tâm thế kia, bất chấp gió mưa bão lũ ngày nào anh ta cũng đến đây báo danh.” Một vị khách quen biết lên tiếng hộ anh đẹp trai, nửa tháng lương của anh ta đều đặt trên người Mạt Đề Á.

“Tịch Na à, người ta đã cho cô đủ mặt mũi rồi không cần làm bộ nữa, có đàn ông tốt như vậy thì nên nhanh chóng nắm lấy.” Lời nói của vị khách này rất thâm thúy nhưng hai tay thì lại đang đếm tiền, lần này anh lại thắng một ván.

Từ lúc tỏ rõ lòng mình trước mộ ba của Bảo Nhi, ngày nào Mạt Đề Á cũng đến tiệm cà phê của cô ăn bánh ngọt, uống cà phê. Làm ra phong thái quyền rũ hấp dẫn cô.

Khoảng hai giờ rưỡi trưa anh sẽ tìm lý do để cầu hôn cô. Có khi là dùng tình yêu của anh có khi lại nói cún con còn nhỏ cần có người trông nom.

Nhưng cho dù anh có cầu hôn bao nhiêu lần thì băng sơn mỹ nữ vẫn lắc đầu mộ chự “không”.

“Thứ nhất, tôi không phải bảo bối của anh; thứ hai, tôi bị dị ứng phấn hoa.” Lời của cô làm người khác phải đau lòng.

Những người này đến đây chỉ muốn xem kịch vui, cô tại sao phải vô duyên vô cớ đáp ứng bọn họ chứ.

Cao Bảo Nhi lạnh lùng che giấu ý xấu trong mắt, cô cố ý làm trái ý mọi người làm bọn họ phải thất vọng. Không đạt được ý nguyện sẽ tự nhiên rời đi, cô không muốn làm trò cười cho thiên hạ.

“Bảo... Chị Tịch Na, chị bị dị ứng phấn hoa khi nào, sao em không biết?” Hoa đẹp như vậy không nhận thật tiếc.

“Em dọn bàn cà của khách xong chưa?”

Ánh mắt sắc nhọn của Cao Bảo Nhi làm Trác Hương Miêu rùng mình chuẩn bị: “Em lập tức dọn ngay.”

Mỗi ngày hoa tươi trên bàn không phải là bách hợp thì cũng là hoa lan, chị Tịch Na làm sao có thể dị ứng phấn hoa được. Cô đúng là tự làm khổ mình mà.

Đây rõ ràng là lý do từ chối tốt nhất trừ hai người hiểu rõ chuyện này nhất là Mạt Đề Á và Trác Hương Miêu.

“Bảo bối, hôm nay em thật là xinh đẹp động lòng người làm lòng anh thật ngứa ngáy... Anh muốn mang em về nhà quá.” Anh dùng giọng điệu không đứng đắn nói còn dùng bộ dạng cầu hôn muốn đả động cô.

Mạt Đề Á biết đáp án của cô sẽ không thay đổi nhưng anh chính là tiểu cường liêu chết, có chết cũng không buông tay.

Thật ra thì anh muốn cảm hóa lòng cô, đưa cô từ trong băng tuyết ra nơi ánh sáng ấm áp. Lúc đó anh có thể thường thức nụ cười rạng rỡ của cô.

“Không.” Cao Bảo Nhi lại từ chối một lần nữa..

Tiếng động vang lên bốn phía, hơn phân nửa số khách đứng dậy ra về, lắc đầu thở dài, cô chủ tiệm không phối hợp làm họ mất không ít tiền.

Bình thường lúc chữ “Không” được nói ra cũng là lúc người cầu hôn ra về. Người nào muốn xem kịch vui thì ngày mai hãy tới sớm

Mà lúc này cũng là lúc tiệm cà phê đóng cửa nghỉ ngơi, mọi người nhanh chóng ra khỏi tiệm để tránh bị người ta đuổi ra ngoài.

Nhưng hôm nay lại khác biệt, nhân vật nam chính vốn nên sớm ra về lại buông bó hoa trong tay xuống, đi về phía quầy bar.

“Bảo bối. Em nhìn tâm như vậy sao? Nhớ lúc chúng ta hôn nhau và mùi hương quyến rũ của em, anh thật nhớ nó đó.” Mạt Đề Á nhìn chăm chăm cánh môi nóng bỏng của Cao Bảo Nhi.

Hôn?

Cái gì hôn? Bọn họ từ lúc nào phát triển đến mức này? Tại sao không ai thông báo tình hình hết vậy?

Một đám người đang muốn tính tiền thì bắt đầu vỗ tay lên, đặt mông ngồi xuống ghế lần nữa, bắt đầu theo dõi diễn biến câu chuyện.

Cao Bảo Nhi cứng ngắc, có chút ngoài ý muốn nói: “Chúng loạn ngôn ngữ của anh còn chưa hết sao?”

“Em nên biết anh rất nghiêm túc.” Mạt Đề Á lấy một nhánh tóc của cô mân mê trên tay không dứt.

“Gả cho anh.”

“Không.” Cao Bảo Nhi rũ mắt xuống, không muốn nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh.

Anh một lần lại một lần cầu hôn cô, lần nào cũng thật đặc sắc. Nói thật, cô cũng có chút động lòng, ai cũng có thể thấy được anh là một người đàn ông chính trực.

Nhưng cô lại không có cách nào vượt qua trở ngại trong lòng. Ba mẹ cô mỗi người đứng một bên nắm chặt tay cô muốn cướp con gái, bây giờ cô vẫn còn sợ hãi khi nhớ lại cảnh đó.

Giờ phút này con người cô cứ như bị chia làm hai.

Cô ra sức cầu cứu nhưng không ai có thể nghe thấy. Mấy người lớn ích kỷ muốn giữ lấy cô lại hoàn toàn không hề quan tâm đến cảm nhận của cô, họ cứ nghĩ cô đi theo họ mới tốt.

“Anh không cần em thay đổi vì anh, em có thể tiếp tục làm bà chủ hoặc làm vợ của anh, chúng ta sẽ không có mâu thuẫn về vấn đề này.” Mạt Đề Á cố gắng thuyết phục cô.

Cao Bảo Nhi lại lắc đầu một lần nữa: “Tôi không nghĩ nhiều như vậy.”

Cô sợ mình sẽ thành một người phụ nữ giống mẹ, ham mê hư vinh giàu sang mà lựa chọn một người đàn ông khác.

Rất nhiều năm sau, cô mới hiểu được đối tượng mà mẹ gặp mặt bên ngoài là người đàn ông năm đó thường dẫn cô đi ăn, cô không nói cho ba biết. Ông đều cho rằng gia đình này sụp đổ là do lỗi của mình, là do mình không thể cho vợ một cuộc sống thoải mái.

“Em có nghĩ đến việc cuộc sống này không dừng lại một chỗ mà luôn tiến lên phía trước, đến khi em quay đầu lại thì nó đã biến mất.” Cơ hội không chờ người và cuộc sống thật ngắn ngủi, giống như Vân Hinh.

Mạt Đề Á nhớ tới em gái của Vân Bạch, đó là một cô gái có khí chất cao ngạo.

Vận mệnh thật sự là tàn khốc, nhẹ nhàng vung lên, một mạng người cứ như thế nhẹ nhàng biến mất.

Khuôn mặt tươi cười của Mạt Đề Á trở nên buồn bã, ánh mắt u sầu của anh càng thêm thâm trầm.

Không hiểu sao nhìn thấy gương mặt khổ sở của anh, Cao Bảo Nhi lại cảm thấy buồn: “Anh làm sao vậy? Sắc mặt rất khó coi.”

Mạt Đề Á cười miễn cưỡng: “Không có việc gì, chỉ là người thân của bạn anh vừa qua đời.”

Cao Bảo Nhi không lên tiếng, im lặng bỏ thêm vài viên đá vào ly nước.

Người đang mệt nếu được uống chút gì đó ngọt ngọt thì sẽ khỏe hơn, cô nghe người ta nói thế.

“Nếu có một ngày anh mất, em sẽ rơi nước mắt vì anh chứ?” Ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, không ai có thể đoán được.

Cao Bảo Nhi vừa nghe anh nói thế, con ngươi trong tròng chớp lóe lên chút thần sắc phức tạp: “Loại chuyện này không được nói đùa, không thú vị chút nào.”

Cô thật sự sợ hãi, trái tim cô co rút từng đợt.

“Nói đùa sao? Chúng ta đều không biết phút tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ là em, có lẽ là anh hoặc có thể là mọi người xung quanh, trong phút chốc sẽ biến mất.” Bọn họ thật yếu ớt, đều không chịu nổi trò đùa của số phận.

“Đừng nói nữa...” Cô yếu ớt nói, cô cảm thấy được hòng mình trào lên một vị chua xót.

Ba đột nhiên mất, cô không thể nào tiếp nhận được sự thật đó.

“Cho nên anh mới quý trọng mỗi ngày được ở bên em, anh không muốn mình phải hối hận. Tương lai là gì, anh cũng không cần biết” Mạt Đề Á nhìn cô cười.

“Cho dù là khiến đó sẽ tổn thương anh...” Cô vô thức nói lên sự sợ hãi trong lòng.

“Sợ cái gì, có anh bên em thì mọi chuyện sẽ được giải quyết, em nên nắm chắc lúc này. Anh muốn lấy em là vì trái tim anh vì em mà đập, anh muốn dùng cả đời mình để yêu thương em.” Giờ phút này, Mạt Đề Á vẫn không buông được cô.

Khi còn bé anh chỉ là thích cô nhưng từ từ thứ tình cảm đó thay đổi. Đã khắc sâu vào tận xương tủy anh.

Sau khi gặp lại cô phần tình cảm chỉ có tăng thêm chứ không giảm mất. Phần dã thú trong người anh càng lúc càng lớn, gần như muốn phá kén thoát ra ngoài.

Rốt cục anh đã hiểu, cảm giác này chính là yêu. Cho dù hết lần này đến lần khác bị cô từ chối nhưng vẫn không làm giảm quyết tâm của anh.

“Nắm tay anh, không cần do dự, em là một cô gái can đảm, anh là thần hộ mệnh của em, bất luận là sống hay chết đều sẽ bên em trọn đời.” Đây là lời hứa hẹn của anh.

Cao Bảo Nhi xúc động, lời nói của anh thật ấm áp, từ từ xâm nhập vào lòng cô.

Nhưng mà cô vẫn không xác định được lòng mình.

Lúc này cô không từ chối, bàn tay mềm mại đặt lên phiến cà phê. Anh nhẹ nhàng mở lòng bàn tay cô ra.

“Em đó! Vẫn cứ bướng bỉnh như vậy, cứ thích chơi trốn tìm với anh.” Mạt Đề Á cười cười, xoa lòng bàn tay của cô.

Anh rất phong độ, dù thất bại lần thứ N nhưng trong mắt vẫn tràn ngập sự cương cường, anh buồn cười nhìn kẻ nhất gan trước mặt.

Nhân vật chính không để tâm nhưng khán giả lại cảm thấy thất vọng. Có người nói cô chủ tiệm lòng dạ sắt đá, còn đề nghị Mạt Đề Á thay đổi mục tiêu, đừng ngốc nghếch mà đâm đầu vào khối băng này có ngày chìm ngấm.

“Cảm ơn mọi người ủng hộ, ngày mai có thể tôi sẽ lại đến đây, mọi người lại tiếp tục đến đây ủng hộ tiệm cà phê này, cảm ơn.” Mạt Đề Á tiêu sái bước ra ngoài trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Tiếng chuông cửa vang lên, ánh mặt trời chói chang chiếu vào mắt anh, anh chậm rãi bước ra ngoài.

Lúc này Cao Bảo Nhi lại phải đối mặt với rất nhiều ánh mắt không hề thân thiện trong tiệm. Mọi người bắt mắt cô chủ tiệm lạnh lùng, tàn nhẫn.

“Cô nên xuống địa ngục đi.” Giọng nói lạnh lẽo vang lên.

“Được rồi, thu dọn bàn này đi, khách sắp đến đó.” Cao Bảo Nhi nhàn nhạt nói.

“Cô không có một chút áy náy nào sao? Người đàn ông tốt như vậy mà bị cô chém một nhát.”

“Hết cà phê rồi, mau lấy thêm mấy bao đến đây.” Cô nhìn bên phải nói.

“Này! Chị Bảo Nhi, chị đừng có quan tâm đến cà phê nữa được không, người ta nói gì chị không nghe thấy sao?” Cô cũng không phải là bức tường, ít nhất cũng phải trả lời lại chứ.

Cao Bảo Nhi nói: “Ly này pha sai rồi, nước đá chưa tan hết còn nữa lần sau đừng có la lớn như vậy, tai chị không có điếc.”

“Thật lạnh lùng...” Trác Hương Miêu tủi thân nói.

“Hương Miêu.” Cao Bảo Nhi nhỏ giọng gọi.

“Dạ” Trác Hương Miêu hưng phấn tới gần, cô nghĩ rốt cuộc cô chủ cũng phản kháng

“Lấy cái ly bên tay trái em đưa cho chị.” Xa quá, cô lấy không được.

“Cái gì?” Vẻ mặt tươi cười của Trác Hương Miêu cứng lại. Cô chủ thật là quá vô tình mà.

Trác Hương Miêu không tình nguyện đem cái ly qua, có lẽ cái ly còn nóng nên cô tuột tay, đụng trúng góc tường, cái ly bay lên, sữa trong ly văng ra ngoài.

Cao Bảo Nhi phản ứng cực nhanh đỡ lấy cái chén, nó mới không bể tan tành.

“Chị Bảo Nhi, chị không sao chứ? Em không cố ý.” Trác Hương Miêu khẩn trương nói.

“Không có việc gì...” Đột nhiên, ly cà phê nứt ra cửa vào tay Cao Bảo Nhi tạo thành vết xước khoảng 1 cm, máu ứa ra ngoài.

Cô còn chưa cảm thấy đau thì ngoài cửa vang lên rất nhiều tiếng động hỗn loạn, cô lập tức cảm thấy bất an trong lòng.

Lúc này chuông cửa vang lên rất lớn đồng thời cửa cũng bị đẩy mạnh ra, tiếng la hét bay vào trong tai mọi người...

“Nguy rồi, nguy rồi, cô chủ, bạn trai của cô bị xe đụng rồi.”

Bạn trai, cô không có bạn trai...

Đột nhiên, toàn thân Cao Bảo Nhi rét run, mặt cũng trắng bệch, ngực cô gần như cứng lại, hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn, mười đầu ngón tay cũng cứng ngắc.

Người vào báo tin là khách quen trong tiệm, anh ta bây giờ đang rất bối rối, một câu cũng không thể nói hoàn chỉnh. Từ những lời đứt quãng của anh ta, Cao Bảo Nhi có thể đoán được người đó là ai.

Cái loại cảm giác đau đớn này lại một lần nữa tàn phá trái tim cô, thân thể nhỏ bé và yếu ớt lay động mấy cái, hai chân cô cứng như đá nhưng cô lại không có sức lực để di chuyển dù là nửa bước. Nếu không phải cô có ý chí kiên cường thì đã sớm ngã quỵ.

“Nếu có một ngày anh mất, em sẽ rơi nước mắt vì anh chứ?”

Lời tiên đoán mới vừa nói mấy phút trước vậy mà đã ứng nghiệm sao?

Không, không được. Cùng một tình huống cô không thể nào chịu đựng được lần thứ hai.

Giống như có một nguồn năng lượng ập đến, Cao Bảo Nhi chạy ra ngoài, tốc độ nhanh như tên bắn.

Người đứng xung quanh hiện trường tai nạn đều là người sống gần đó. Bọn họ nhận ra Cao Bảo Nhi quen biết với người bị tai nạn nên tự động nhường đường.

“Mặt... Đề Á, anh không sao có phải không?” Đứng chết trước mặt cô, không được như thế! Cao Bảo Nhi hét lên trong lòng.

Mặt Đề Á nghe được tiếng nói sợ hãi của cô, anh cố hết sức mở mắt ra: “Có phải... là em không? Bảo bối, anh nhìn... không được... rõ lắm.”

Cao Bảo Nhi nắm lấy tay anh: “Đồng ý với em, anh tuyệt đối không được chết sớm hơn em.”

Mặt Đề Á nghe cô nói vậy, anh rất muốn cười nhưng trong miệng lại chảy ra chất lỏng màu đỏ: “Có gì... thường cho...”

“Đừng nói chuyện, làm ơn.” Hốc mắt cô đỏ lên, hai tay dính đầy máu tươi của anh.

“Anh... Anh không chết... Em gả... Gả cho anh...” Tinh thần anh càng lúc càng mơ hồ, cơ thể cũng thật mệt mỏi, giống như có cái gì đó không ngừng xói mòn cơ thể.

Người đứng trước cái chết, có thể nhìn lại cuộc đời của mình khi còn sống. Mặt Đề Á thấy anh lúc mười tuổi đang đứng trước xích đu, giúp một cô bé cột tóc. Cô bé ấy cười thật tươi, anh cũng cười theo.

Sau đó hình ảnh lại thay đổi, cô bé lớn hơn một chút, vừa khóc vừa kéo tay anh, nói không muốn rời xa anh, muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với anh.

Thời gian lại trôi qua, một chàng trai ngồi trước máy vi tính nhấn bàn phím, công chúa bị cướp đi, dừng sĩ anh đứng giết địch, phá một cửa lại một cửa, giải cứu công chúa.

Đó là trò chơi đầu tiên mà anh thiết kế, là đồng tiền đầu tiên mà anh kiếm được...

“Tổn thọ quá! Máu chảy nhiều như vậy chắc không sống nổi, một người sắp chết lại không quên cầu hôn, anh ta muốn người ta làm quả phụ sao.” Một người lớn tuổi nói.

Mặt Đề Á đột nhiên há mồm thở dốc, anh cố gắng chống đỡ không ệnh tắt thở. Anh còn chưa được ôm người phụ nữ trước mắt, anh tuyệt đối không được chết.

Bằng vào ý chí kiên định, trái tim ngừng đập khoảng mười giây của anh đã quay lại nhân gian, anh cảm thấy có người đang ấn ngực mình, muốn giữ lại mạng sống của anh.

Xung quanh thật ồn ào, có rất nhiều người đang nói chuyện, anh phải cố gắng hết sức mới có thể nghe được giọng nói nghẹn ngào rất nhỏ.

Là Bảo Nhi, chỉ có cô mới có thể khóc vì anh...

“Không được chết, nghe thấy không? Nếu như anh dám thất hứa, em sẽ hận anh cả đời.”

Anh nghe được, bảo bối, anh sẽ sống, vì không muốn em hận anh, anh nhất định sẽ sống.

Nhưng mà anh mệt quá, anh có thể nghỉ ngơi một chút không, chỉ một chút thôi, anh thật sự rất mệt, mí mắt không thể mở ra được, nếu không ngủ một giấc, anh sẽ không chống đỡ nổi.

“Tim của anh ta muốn ngừng đập rồi, xe cứu thương đâu? Tại sao còn chưa tới? Nhanh lên, mau hô hấp...”

Mặt Đề Á nằm trong vũng máu, rốt cuộc cũng không còn nghe được âm thanh gì, anh im lặng như đang ngủ say, máu chảy ra như màu hoa hồng trong tiệm cà phê, màu đỏ như lửa.

“Tránh ra tránh ra, người cứu hộ đến rồi...”

Trên mặt, trên người Cao Bảo Nhi toàn máu là máu, cô thất thần nhìn người đàn ông đang được cấp cứu, ngực anh dường như không phập phồng nữa, thân thể anh cũng lạnh như băng.

Cô trừng mắt nhìn, đột nhiên, một gương mặt già nua hiện ra trước mắt, ông cũng được người ta cấp cứu như vậy. Cô nhìn thấy hình ảnh của ba cô trước khi mất.

Máu, thật nhiều máu.

Thật là đỏ, đỏ đến chói mắt.

Cô không muốn nhớ đến những hình ảnh đó lại cứ xông thẳng vào đầu, hình ảnh ba đau đớn làm lòng cô quặn đau, cô gần như không thể thở nổi.

Ông chết không nhắm mắt .

Không cam lòng cứ như vậy mà chết đi.

Thành công ngay trước mắt, vận mệnh của bọn họ xoay chuyển chỉ trong nháy mắt, ông không còn cơ hội để lên đến đỉnh vinh quang.

“Có ai muốn đến bệnh viện không?”

Người cứu hộ la lên, không biết là ai ở phía sau đẩy cô một cái, Cao Bảo Nhi mới hoàn hồn lại.

“Tôi.”

“Cô có quan hệ gì với người bị thương?”

Cao Bảo Nhi suy nghĩ hồi lâu, mới mở miệng nói: “Bạn bè.”

Trong xe cứu thương, Mạt Đề Á đã được cứu hộ viên cứu sống, tuy rằng hô hấp vẫn rất yếu nhưng vẫn còn sống.

Cao Bảo Nhi mở to hai mắt, trước mắt cô không phải là gương mặt của ba mà là gương mặt tuần nhũ của anh. Anh đã đáp lại tiếng gọi của cô, không bỏ cô đi.

Sờ lấy gương mặt vẫn còn hơi ấm của anh, Cao Bảo Nhi cảm thấy thật may mắn.

Cũng chỉ có lúc này, cô mới chịu thừa nhận đã rung động vì anh. Từ lần đầu tiên anh cầu hôn, trái tim cô đã in hình bóng anh.

Nhưng cô vẫn lùi bước, cô sợ hãi trước tình cảm mãnh liệt của anh. Để rồi bây giờ thượng đế lại muốn mang anh đi.

Đối với tình yêu, cô không có lòng tin.

“Cô không thể vào phòng phẫu thuật, mời cô đợi bên ngoài, có chuyện gì chúng tôi sẽ lập tức báo cho cô biết.”

Cao Bảo Nhi bị một y tá cản lại, cô như người mất hồn ngồi xuống ghế.

Nhìn Mạt Đề Á chảy thật nhiều máu, ký ức đã bị lãng quên lại một lần nữa quay trở về. Hình ảnh vô cùng rõ ràng cứ như mới xảy ra ngày hôm qua.

Có vui, có buồn, có người cười, có người giúp cô lau nước mắt, tuổi thơ hạnh phúc không âu lo của cô, có rất nhiều người che chở cho cô.

Nhưng cô lại không được phép hạnh phúc.

Bởi vì cô là người hại chết ba mình.

“Con mặc kệ, con mặc kệ, lễ tốt nghiệp của con ba nhất định phải tham gia, ba đã làm con không có mẹ, bây giờ lại muốn người ta cười con không có ba sao?”

Vốn là hôm đó ông phải đi gặp người tài trợ triển lãm tranh nhưng vì cô mà ông dời lại một ngày.

Chiếc xe kia ông có thể tránh được nhưng vì cứu cô mà ông mới phải chết. Lúc đó cô ngây ngốc sợ hãi không động đậy được, chính ông là người đẩy cô ra.

Cho nên mọi lỗi lầm đều từ cô mà ra, cô dựa vào gì mà sống hạnh phúc, nên quên tất cả đi, cô xứng đáng bị trừng phạt.

Cao Bảo Nhi không hề khóc, cô phong bế chính mình, lựa chọn quên đi mọi thứ, một người hại chết ba ruột thì có tư cách gì mà vui vẻ.

Ý nghĩ này đã thấm sâu vào trong đầu cô. Tuy vết thương ở trán đã hồi phục nhưng lòng thì vẫn đang rỉ máu, cô như biến thành một người khác.

“Không được chết, không được chết, anh phải sống, em chỉ còn lại mình anh, anh Đề Á...”

Tai nạn giao thông đã cướp đi tư cách được phép cười vui vẻ của cô cũng đoạt đi phần trí nhớ về người bạn mà cô thích nhất.

Mặt Đề Á, là toàn bộ tuổi thơ của cô.

Em gái nhỏ, công chúa hồng phấn là tên thân mật mà anh dành cho cô. Là do có một khoảng thời gian cô rất thích mặc váy màu hồng.

Tay chân cô lạnh ngắt, mắt nhìn chăm chăm vào bóng đèn màu đỏ trước phòng cấp cứu, một giây cũng không rời.

“Không có chuyện gì, không cần lo lắng, bác sĩ sẽ đốc sức cứu bạn của cô, cô cứ yên tâm, đừng lo lắng.”

Một ly trà nóng được đặt vào tay Cao Bảo Nhi, cô cảm thấy bàn tay mình ấm ấm, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang mỉm cười nhìn mình.

“Cô muốn hỏi tôi là ai phải không? Tôi cũng là bệnh nhân trong bệnh viện này, trước kia từng điều trị ung thư gan ở đây, nhưng có một lần tôi chán nản tự sát...” Bà ấy vươn cổ tay ra, trên đó có một vết sẹo rất sâu ngay động mạch chủ, chứng tỏ người đó có ý chí muốn chết rất mãnh liệt: “Nhưng bây giờ tôi sống rất tốt, còn có thể giúp người khác, cho nên cô đừng nản lòng, nên kiên trì đến cùng.”

“Cám ơn.” Uống một ngụm trà nóng, Cao Bảo Nhi cảm thấy lòng mình ấm lên rất nhiều.

“Đừng khách sáo, cố gắng lên!” Người phụ nữ trung niên xác định cô đã ổn thì mới rời đi.

Phải cố lên! Trong đầu Cao Bảo Nhi không ngừng lặp lại những lời này.

7. Chương 7

“Bảo bối, vết thương của anh ngứa quá, em có thể gãi giúp anh một chút không... Lên trên một chút... Bên trái bên phải... A! Chính là chỗ đó, đã quá...”

Vết thương của Mặt Đề Á thoát nhìn rất nghiêm trọng nhưng thật ra cũng không đến mức nằm liệt giường không dậy được. Anh bị gãy chân trái, gãy hai cái xương sườn, vai trái bị trật khớp, dây chằng cũng bị thương, cả người xây xát bầm tím.

Tim anh bị ngừng đập vài giây phải dùng đến máy kích tim mới lấy lại được hơi thở.

Ở phòng bệnh quan sát thêm ba ngày, anh hồi phục rất nhanh không cần phải lo lắng nhiều.

Nhưng da thịt anh thì chịu khổ không ít, ngày nào anh cũng phải chích không ít thuốc giảm đau thì mới ngủ được. Nhưng mà xem như gặp họa lại được phúc, ngày nào cũng có người đẹp ở bên chăm sóc.

“Bảo bối, chân anh hình như không có cảm giác, nó có thể bị liệt không, sau này không thể đi được nữa?” Anh là một người giàu tàn phế, đi đâu cũng phải chống gậy.

Trên mặt Mặt Đề Á không có một tia hối hận hoặc uể oải nhưng lâu lâu lại xuất hiện một tia phức tạp. Nhìn cứ như không phải là anh mà là người khác thế thân vào.

Nhưng đó là chuyện không có khả năng xảy ra, từ khi anh có thể nói chuyện thì nói không dứt, y hệt trước đây.

Mặt Đề Á chỉ là lợi dụng tai nạn này để lại gần Bảo Nhi hơn.

Nếu như tấn công dồn dập không có hiệu quả vậy thì đổi biện pháp khác, phải lấy được lòng thương người của cô ấy trước, sau đó... ha ha...

Tương lai tốt đẹp đang chờ anh.

“Chân anh đang bó thạch cao, sau này lấy ra sẽ cử động được.” Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cao Bảo Nhi vang lên, vẻ mặt cô vẫn lạnh băng như mọi ngày.

“Thật không? Anh thấy em cả ngày cứ im lặng như thế thì chắc chắn chân anh bị thương rất nặng.” Mạt Đề Á cố làm ra vẻ đáng thương.

“Dây thần kinh mặt của tôi không hoạt động.” Cô lạnh lùng nói.

Khỏe mắt anh khẽ run rẩy, cô có thật nhiều lý do đó: “Em không cần phải an ủi anh, anh nghĩ chắc mình hết hy vọng rồi, anh nghĩ anh sắp chết rồi.”

Lúc này gương mặt xinh đẹp của Cao Bảo Nhi nhú lại: “Anh rốt cuộc muốn gì?”

“Anh... Anh sắp thành người tàn phế rồi, còn có thể làm gì chứ? Nhưng mà nhìn biểu tình của em nghiêm trọng như vậy, anh không khỏi cảm thấy buồn bã.” Mạt Đề Á thở dài.

“Tôi không có làm ra vẻ trầm trọng với lại vết thương của anh không có gì đáng ngại nhưng cần phải mất một thời gian mới hồi phục được như xưa.” Cao Bảo Nhi nhẫn nại giải thích.

Đối với một người nằm trên giường bệnh đưa ra yêu cầu vô lý cô chỉ có thể cho qua. Anh nên cảm ơn trời đất là mình đang bị thương nếu không cô đã cho anh một trận.

Từ khi anh bị tai nạn tới nay, cô không rời bệnh viện nửa bước. Quần áo là do Hương Miêu mang tới, không nhìn thấy anh không bị gì, cô không yên tâm.

Cũng bởi vì trí nhớ của cô đã hồi phục nên cô càng muốn tự tay chăm sóc anh. Năm đó cô yêu cầu anh cười cô, anh chưa từng quên, nói không cảm động là gạt người.

Cô rất để ý anh, rất thích anh, còn rất quyến luyến sự sùng ái của anh.

“Nhưng em lúc nào cũng nhíu mày, khuôn mặt xinh đẹp cũng nhăn nhúm làm anh nghĩ là bệnh anh rất nghiêm trọng.” Về mặt anh tuyệt vọng.

Nhìn anh như vậy, cô bất đắc dĩ hỏi: “Anh rốt cuộc muốn tôi làm gì?”

Mạt Đề Á chậm rãi quay đầu lại giống như một ông lão: “Ít nhất em cũng phải cười với anh một cái, đừng có làm vẻ mặt như anh sắp chết đến nơi chứ.”

“Tôi sẽ không cười.” Không có chuyện gì làm sao cười, cô cũng không phải là kẻ điên.

“Cười rất đơn giản, ai cũng có thể làm được, em chỉ cần nghĩ đến chuyện cười...” Anh rất hưng phấn, anh chờ mong nụ cười ngọt ngào này của cô rất lâu rồi.

Cao Bảo Nhi lãnh khốc trả lời một câu: “Không có chuyện gì đáng cười.”

“Cái gì?” Tại sao có thể như vậy? Trong phút chốc Mạt Đề Á thất vọng ngã quỵ.

Không được, không được, anh nhất định phải chỉnh sửa lại sai lầm của cô, anh không được dừng tay. Cô rõ ràng cười đẹp như thế, mặt trăng mặt trời đều nguyện xoay quanh cô.

“Còn sống chính là một việc tốt, em không vui vẻ muốn cười sao?” Cười rất có ích cho tinh thần và cơ thể.

“Còn sống...” Cao Bảo Nhi vỗ vỗ vị trí ngay trái tim mình, nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Vậy em hy vọng anh chết đi để khỏi phải quần quýt lấy em à?” Mạt Đề Á hạ giọng kích thích cô.

“Đừng nói bậy, anh sẽ không chết.” Cô kích động nói.

“Ai nói bây giờ không chết thì sau này cũng như vậy, sinh tử có số, con người không thể tránh khỏi, có một số việc chúng ta không thể điều khiển.”

Tìm được đường sống trong chỗ chết, Mạt Đề Á cảm thấy kế hoạch của anh đang tiến triển rất tốt.

Việc ngoài ý muốn thường làm người ta trở tay không kịp, cũng như tai nạn lần này, nó đến một cách bất ngờ.

Anh phải làm cô đồng ý gật đầu làm người phụ nữ của anh. Nếu có thể anh muốn dùng cả đời này sống cô nhưng nếu anh bất hạnh gặp chuyện không may, anh cũng muốn chuẩn bị chu toàn nửa đời sau của cô.

“Vậy anh phải cố gắng sống sót, không thể khuất phục.” Nhân định thắng thiên.

Miệng anh bất giác méo xệch, lộ ra vẻ mặt muốn khóc: “Anh cũng muốn sống. Nhưng em suốt ngày không cười, anh cảm thấy rất buồn...”

“Được rồi, anh muốn tôi cười, tôi cười cho anh xem.” Cô thở dài, mặc công anh suốt ngày làm phiền cô.

Thật lâu không cười, cô đã quên làm thế nào để cười. Cô miễn cưỡng nhếch miệng lên thực cố gắng cười cho anh xem.

“Bảo bối, em đang khóc sao?” Vì sao anh cảm thấy vết thương thật đau, trái tim cũng thật đau.

“Đang cười.” Miệng cô đã lâu không cười, có thể làm đến vậy đã là hay lắm rồi.

“Em cười so với khóc còn khó coi hơn.” Mạt Đề Á kết luận.

“Khó coi?” Mạt Cao Bảo Nhi cứng đờ.

“Thật là khó coi! Như là cung nữ bị bắt uống thuốc độc tự sát, không muốn chết nhưng không thể không tuân mệnh.” Vẻ mặt thật cứng ngắc.

“Anh nói tôi tưởng tượng chuyện vui vẻ.” Bị bắt cười khi không có chuyện gì đáng cười, cô không hiểu tại sao lại phải cười.

Anh cười khổ trong lòng nhưng ngoài mặt lại làm bộ như không sao: “Quên đi, anh chắc chắn là bệnh rất nặng nên em mới không cười được, em cũng không cần miễn cưỡng, cứ để mặc anh chết đi, đừng quan tâm đến chuyện của anh.”

“Anh...” Nếu cô không quan tâm anh thì cũng không cần chịu khổ như vậy “Tôi sẽ tập cười nhiều hơn.”

Ít nhất sẽ không làm cho người ta nghĩ cô đang khóc.

Bị hình dung là “Cười so với khóc còn khó coi hơn”, Cao Bảo Nhi thật sự bị đả kích, lòng kiêu ngạo của cô bị tổn thương. Cô không tin cười lại khó như vậy, cô chỉ là không cười mà thôi.

Lời an ủi của cô hiển nhiên không có tác dụng, không hề vực dậy nỗi tinh thần của anh: “Bảo bối, anh nghĩ anh có khả năng sẽ không kết hôn.”

“Vậy thì tốt.” Cô gật đầu nói.

Hôn nhân là chính là nắm mồ của tình yêu, bao nhiêu ví dụ trước mắt thế mà anh cứ muốn kết hôn. Không kết hôn thì có gì không tốt, khỏi làm con số ly hôn ngày càng tăng.

Trên nguyên tắc, cô không tán thành việc kết hôn. Trên đời này tình yêu lúc nào cũng có thể thay đổi, đến một lúc nào đó tờ giấy hôn thú lại là thứ tra tấn hai người.

Một câu “Vậy thì tốt” của cô làm Mạt Đề Á tròn tròn mắt: “Làm sao tốt chứ, không thể ôm ấp nhau, không thể nối dõi tông đường, nhân loại này sẽ tuyệt vong, thời gian tận thế sắp đến.”

“Nói chuyện giật gân.” Anh thật là phóng đại vấn đề, Cao Bảo Nhi nghĩ.

Lời tiên đoán năm 2012 sẽ tận thế, khí hậu thất thường, đất xói mòn, rừng thưa thớt.

Mọi người chết hết cũng tốt, không khí sẽ không bị ô nhiễm, tất cả trở về hình dạng nguyên thủy.

“Bảo bối, em không làm đàn ông nên không biết, mấy hôm nay anh phát hiện nó không đứng lên, anh không được rồi.” Hai vai anh rũ xuống, còn có chút run run.

“Không được?” Cô nhíu mày lại, có chút khó hiểu nhìn anh.

Cái gì gọi là nó không đứng lên, chân trái bị gãy xương vốn là đang nằm yên trên giường nghỉ ngơi, nó đứng lên làm gì...

Đột nhiên, cô nhìn giữa hai chân anh, hiểu ra vấn đề.

“Anh muốn đi toilet sao?”

Mạt Đề Á nghe vậy cười ngất. Đây là khả năng duy nhất mà cô có thể nghĩ đến sao?

“Không, không phải, anh là nói...” Nói đến một nửa, Mạt Đề Á liền ấp úng, nói không nên lời.

“Có thể tìm y tá giúp anh không?”

Cao Bảo Nhi nhướn mày, biểu tình làm người khác phải sợ hãi: “Tôi không thể giúp anh sao? Anh tình nguyện để người phụ nữ khác nhìn nửa thân dưới của mình sao?”

Mạt Đề Á đột nhiên rùng mình một cái, không dám gật đầu: “Anh nói là y tá nam.”

“Anh thấy qua có đàn ông làm y tá sao?” Cô lạnh lùng hỏi.

“À, cái này...” Mạt Đề Á cười ngượng, kẹp chặt hai chân: “Bằng không... Em gọi Vương Hữu Dân đến đây đi.”

Anh muốn nói là cậu học sinh vừa làm vừa học Vương Hữu Dân làm việc ở quán cà phê. Mấy ngày nay quan hệ của hai người rất tốt, cậu ta còn mang trò chơi điện tử đến cho anh chơi đỡ buồn.

“Cậu ta không rảnh.” Cao Bảo Nhi từ chối.

“Anh có thể trả tiền gấp đôi nhờ cậu ta tới giúp.” Có tiền có thể sai khiến quỷ, lời lẽ rất chí lý.

“Anh muốn lấy người từ tay tôi sao?” Cô âm trầm hỏi.

“...” Mạt Đề Á bị điểm huyết.

Cao Bảo Nhi lấy ra vật dụng dưới gầm giường quăng cho anh: “Dùng cái này đi, đừng nói nhiều.”

“Bỏ... đi tiểu?” Miệng anh co rúm, chỉ còn không rơi nước mắt là đủ bộ.

“Anh cho là anh có thể lựa chọn sao?” Cô không lưu tình nói ra sự thật.

Mạt Đề Á chưa xót nói: “Em... Ủ! Xoay người lại đi, anh có chút tự ti.”

Cao Bảo Nhi trừng mắt nhìn Mạt Đề Á, lúc cô lau người cho anh thì chỗ không nên nhìn cũng đã nhìn rồi. Mạt Đề Á nhất thời đỏ mặt, anh cũng không thể cứ ở đây mà đi rồi nhờ cô cầm cái đó vào toilet.

“Anh vừa rồi nói nó không cứng rắn...” Mạt Đề Á thông minh đổi chữ.

“Anh nói là nó không đứng lên.” Cô sửa lại lời anh nói, lo lắng não bộ của anh có vấn đề, để lại di chứng sau tại nạn.

Mạt Đề Á bị chính lời nói của mình bắt bẻ: “Chúng nó là một, có liên quan đến hạnh phúc tương lai của em.”

Cô bình tĩnh chờ anh nói tiếp.

“Chỗ này của đàn ông sáng nào cũng phải có phản sinh lý.” Mạt Đề Á trực tiếp đem tay cô đặt ở hạ thân, muốn cô hiểu anh đang nói gì.

Đương nhiên, anh cũng cố nén, làm cho “nó” không xao động, chứng minh là anh bị thương rất nặng.

“Anh... Anh thật sự một chút cảm giác cũng không có?” Mặt cô ửng đỏ, tầm mắt dời đi hướng khác.

“Bảo bối, em nghĩ anh không được sao?” Mau cầu hôn anh đi, dùng hành động của em xóa bỏ sự nghi ngờ của anh.

Mạt Đề Á giả bộ, muốn cô mở miệng cầu hôn mình.

Nhưng tính toán của anh không được chính xác cho lắm.

“Bây giờ y học rất phát triển, sẽ chữa khỏi cho anh, anh sẽ không sợ không dậy nổi.” Kỳ thật trong lòng cô cũng có nghi hoặc, anh thật sự không hề cảm giác sao?

Cô muốn thí nghiệm một chút, cách một tầng vải, cô dùng ngón tay nhẹ nhàng chà sát, “Hải sâm” đang mềm nhũn giống như uống no nước, phồng lên một cách nhanh chóng.

Cao Bảo Nhi cực kỳ kinh ngạc, cô muốn rút tay về nhưng một bàn tay to khác nhanh chóng chụp lên, tiếng rên rỉ của đàn ông cũng phát ra.

“Bảo bối, đừng có ngừng, nó chỉ có phản ứng với em...”

Trên chữ sắc có một cây dao, sắc đẹp trước mặt làm sao có thể nhìn, mặc kệ địa điểm bây giờ không thích hợp, Mạt Đề Á dùng sức kéo cô lên giường...

“Ông chủ, nghe nói anh bị xe đụng, chúng tôi đến thăm anh đây! Hoa tươi này như lòng thành của chúng tôi, mong anh vui lòng nhận cho... A! Anh... Hai người... Chúng tôi ra ngoài đợi, hai người cứ tiếp tục...”

Một đám người xông vào, nam có nữ có đang muốn cười nhạo ông chủ bị xe đụng cũng không chết được không ngờ lại thấy hình ảnh làm người ta há hốc mồm, vì vậy mà đám người đó cứ như nước thủy triều dâng, rút sạch không còn một bóng.

Làm người xấu phá hỏng chuyện tốt của người khác sẽ bị chó cắn, phải chạy nhanh thôi.

“Ông chủ?”

“A, anh có thể giải thích, anh chỉ mở một công ty nhỏ nhỏ, cộng thêm anh cũng chỉ có hai mươi người à.”

Anh không phải cố ý giấu cô, chỉ là vừa vắn quên nói cho cô biết thôi.

“Tôi nghĩ anh ở nhà thiết kế trò chơi điện tử.” Cho nên anh mới có nhiều thời gian rảnh rỗi đến quấy phá cô.

“Đúng vậy! Em xem này “Kỵ sĩ hồng”, “Chu công mộng du”, “Rừng rậm bí ẩn”... Đều do anh thiết kế, anh chỉ tạo cơ hội cho người khác kiếm thêm thu nhập thôi.” Thành lập công ty chỉ là một việc trùng hợp.

“Anh chắc là kiếm không ít tiền.” Tuy cô không chơi trò chơi điện tử nhưng những game mà anh nói đều rất nổi tiếng.

Mạt Đề Á rất đắc ý nhưng lại làm ra vẻ khiêm tốn: “Cũng được, đủ nuôi vợ và con, em có muốn ghi danh không? Em sẽ là người đầu tiên.”

“Ý anh là còn có người dự bị. Người đầu tiên không được thì sẽ có người thứ hai, thứ ba, anh thật là có điểm phúc.” Vinh viễn cũng không cần lo vị trí đó bị để trống.

Mạt Đề Á vừa nghe thì mồ hôi lạnh xém chút nữa chảy ra: “Trời đất làm chứng! Trong lòng anh chỉ có em, anh không hề liếc mắt nhìn người phụ nữ khác.”

Anh nổi danh giữ thân như ngọc, đừng làm anh oan ức chứ.

“Phải không? Vậy cô gái trừng mắt nhìn tôi là ai? Cứ như thể tôi giật bạn trai của cô ấy vậy.” Dịch ý rõ ràng như vậy, cô muốn không thấy cũng khó.

“Ai dám trừng em, cô ta không muốn làm việc nữa phải không?” Ngay cả vợ của ông chủ cũng dám đắc tội, muốn về nhà ngồi không rồi à.

Vợ là lớn nhất chính là đạo làm chồng, những người khác chẳng là gì hết.

“Tôi nghĩ... À, hình như mấy người khác gọi cô ta là Tiểu Mai.” Cao Bảo Nhi lơ đãng nhắc tới như thể cô không hề để tâm tới.

“Là Bảo Mai, Ngọc Mai hay là Ái Mai? Để anh nhớ lại xem mấy cô ta có tới không?” Anh thật sự vất óc hồi tưởng nhưng lại không có một chút ấn tượng nào, bởi vì lúc đó lực chú ý của anh đều đặt vào người phụ nữ mà anh yêu nhất.

Khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc giăng đầy sương mù: “Công ty của anh có rất nhiều người tên Mai đó, “Trò chơi sâu tây” không phải là lấy ý tưởng từ tên mấy cô ấy chứ.”

Cô không phải ghen, cũng không phải là so đo, chỉ là có chút... không thích, anh và đàn ông trên thế giới này đều giống nhau, nói một đằng làm một nẻo.

“Trùng hợp, thật sự là trùng hợp, anh cũng không đoán được là sẽ có nhiều nhân viên tên “Mai” như vậy.” Thật ra thì anh là cố ý tuyển nhiều nhân viên tên Mai, bởi vì... “Không phải trước kia em rất thích dâu tây sao? Anh nhớ đến em nên mới lấy tên đó đặt tên trò chơi.”

“Tại tôi sao?” Cao Bảo Nhi có chút kinh ngạc, nhưng trong lòng lại rất vui sướng.

“Đúng vậy! Ai bảo em cắt đứt liên lạc, viết cho em bao nhiêu bức thư đều bị trả về.” Anh nói một cách ai oán giống như cô nợ anh rất nhiều.

Cao Bảo Nhi tránh đi ánh mắt của anh, không muốn anh biết cô đã nhớ lại tất cả.

Năm đó hai người rời đi, chỗ ở không được cố định, có khi còn bị chủ nhà đuổi đi, ngủ dưới gầm cầu.

Năm ấy thời tiết rất lạnh, bọn họ không tìm được lò sưởi nên đành đem toàn bộ thư anh viết đốt lên tìm chút hơi ấm.

Sau đó cô muốn viết thư cho anh nhưng lại quên mất địa chỉ, thư gửi đi cũng không có ai trả lời, dần dần hai người mất liên lạc với nhau.

“Nhưng mà nếu như em không thích người tên “Mai” làm việc trong công ty anh sẽ làm một công văn sa thải mấy cô ấy.” Chỉ cần cô vui bất cứ chuyện gì anh cũng có thể làm được.

Không phạm lỗi mà bị sa thải.

“Cái đó thì không cần, tôi không nhẫn tâm đến thế.” Cô không đành lòng hại người khác mất việc làm.

Đầu năm nay kiếm việc rất khó, không nên đập đổ bát cơm của người khác.

“Cái này sao có thể gọi là nhẫn tâm chứ, cô ta trừng em có nghĩa là coi thường sự tồn tại của anh, anh làm sao có thể để một con sâu làm rầu nồi canh được chứ.” Anh biết rõ, ai đang vọng tưởng vị trí vợ của ông chủ.

Đồng Ngọc Mai, nhân viên của bộ phận thiết kế, là con gái thứ hai của ông chủ tiệm bán hoa đầu ngõ, ông ta cũng thường xuyên muốn gán ghép anh với cô ta.

Nhìn anh hình như còn tức giận, cô buồn cười nói: “Anh đã lớn thế này mà còn hờn dỗi như con nít à?”

Nằm viện gần hai tuần, sau khi được bác sĩ đồng ý, rốt cuộc Mạt Đề Á cũng có thể xuất viện .

Nhưng mà chân anh vẫn phải bó thạch cao, vai trái bị trật khớp cũng không thể hoạt động mạnh. Cho nên khi anh về nhà cũng kéo theo “Quản lý đặc biệt” chăm lo cho cuộc sống cho anh.

“Mái nhà màu đỏ, em nhất định sẽ rất thích, còn có phòng trẻ con ở sát vách, phòng tắm thì...”

Cao Bảo Nhi đảo mắt một vòng, cô lười nghe anh thao thao bất tuyệt về căn nhà này. Trước tiên cô thu dọn một số vật trong nhà rồi quay lại đỡ anh.

Không thể phủ nhận, khu vườn này có cây cảnh, thềm đá hoa cương không cao không thấp, rất thích hợp cho trẻ em chơi đùa.

Phòng ngủ bài trí không nhiều lắm, trần nhà cao, rộng làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái.

“Có phải em rất cảm động, muốn gả cho anh không?” Mạt Đề Á lại một lần nữa thuận tiện cầu hôn, không buông tha bất kỳ một cơ hội nào.

Cô vỗ vỗ trán anh: “Nếu tôi ném anh đi, anh cũng không trách tôi chứ.”

Mạt Đề Á thở dài một hơi: “Anh biết là em ghét bỏ anh không có khả năng sinh con, nên mới không đồng ý lời cầu hôn của anh.”

“Không sinh được con với kết hôn có liên quan gì với nhau.” Ngoài đường đầy người làm mẹ mà không kết hôn.

“Làm sao có thể không có quan hệ, nếu không có con em sẽ không gả cho anh, không cho anh làm chồng em, chúng ta làm sao có thể tạo nên một gia đình lớn.” Có thật nhiều con, anh không quên tâm nguyện này của cô.

Anh đương nhiên là muốn dùng đứa nhỏ này buộc cô bước vào lễ đường, có con rồi thì cô phải kết hôn với anh thôi.

Mạt Đề Á suy nghĩ rất đơn giản, người bình thường nếu có con, đương nhiên là nhân dịp bụng còn chưa lộ ra mà kết hôn.

Đáng tiếc người phụ nữ anh yêu là sợ kết hôn, chỉ cần không kết hôn, cô không ngại làm người mẹ độc thân. Dù sao một mình cô cũng có thể nuôi con.

“Ai nói không kết hôn thì không thể có con.”

“Nhưng mà... Bảo bối, cái gọi là gia đình, chính là có ba, có mẹ còn có đứa nhỏ, không có ba thì không phải là một gia đình...” Anh sợ cô chỉ cần đứa nhỏ không cần ba của nó, anh càng sợ ba của nó không phải là anh.

Cao Bảo Nhi lười biếng trả lời: “Nói cũng phải.”

“Nếu vậy, có phải chúng ta nên kết hôn trước để đứa nhỏ có một gia đình hạnh phúc không?” Chờ đợi thật lâu mới đợi được lúc cô vui vẻ, anh còn không nhân cơ hội này mời chào cô thì thật là không phải với bản thân.

“Nhưng mà không phải anh lúc nào cũng là hét không có khả năng sinh con sao? Nếu thật như thế thì làm sao anh cho tôi đứa con đây.” Cô nổi ý xấu muốn trêu đùa anh.

Sĩ khả sát bất khả nhục, bị chính người phụ nữ mình yêu nhất nghi ngờ năng lực của bản thân, không người đàn ông nào có thể chịu nổi. Về mặt Mạt Đề Á phút chốc biến đổi, anh cúi người xuống cắn vành tay cô: “Anh sẽ cho em biết, anh có được hay không?”

“A!” Cao Bảo Nhi thở gấp một tiếng nhưng không hề chống cự.

Anh cảm thấy cô hoàn toàn thuận theo mình thì hành động càng trở nên cuồng dã. Anh cắn đứt khuy áo sơ mi của cô, tay chân cũng không hề yên phận mà khiêu khích khắp nơi.

Sự ràng buộc cuối cùng cũng rơi xuống đất, anh nhẹ nhàng mút, liếm, hút lấy nhị hoa đỏ thắm. Tiếng thở gấp vang vọng khắp nơi, cảnh xuân tràn ngập trong phòng. Anh cũng không thể chịu đựng đến khi lên tới phòng ngủ lần hai.

“Em... Phía sau có một căn phòng dành cho khách, chúng ta...” Mạt Đề Á gần như đã cởi hết quần áo trên người, nửa thân trên trần truồng ôm lấy cô.

Cao Bảo Nhi biết anh muốn làm gì, cô thở gấp ưm lên một tiếng như cổ vũ anh tiến tới.

“Đúng rồi, anh là lần đầu tiên, xin chỉ giáo nhiều.” Mạt Đề Á vội vàng cởi quần lót của hai người rồi ngã người ôm cô nằm xuống chiếc giường mềm mại.

Cao Bảo Nhi kinh ngạc tròn mắt: “Anh là lần đầu tiên sao?”

Mạt Đề Á cười nhẹ, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô: “Lời của vợ anh nào dám không nghe, anh là một người chồng rất chuẩn mực đấy.”

Cao Bảo Nhi đỏ mặt: “Anh cũng không chịu thiệt, anh là người đàn ông đầu tiên của em.”

Cùng là tay mới như nhau nhưng cả hai phối hợp rất nhịp nhàng, mồ hôi đã thấm ướt cả hai tấm thân. Lần đầu tiên ai cũng cảm thấy đau nhưng hai người lại sở soạn, đốt cháy nhau, cùng nhau lên thiên đường hoan lạc, tiếng va chạm làm người khác nghe mà cảm thấy ngượng ngùng.

Mới nếm thử tình dục lần đầu tiên nên hai người không biết mệt mỏi là gì. Ánh mặt trời mùa hạ đã chiếu rọi khắp nơi nhưng hai người một lần rồi lại một lần quấn lấy nhau, không ai muốn tách ra, cho đến khi ông mặt trời xấu hổ lặn xuống.

8. Chương 8

Ánh nắng sớm mai ấm áp mang theo cơn gió mát mẻ lặng lẽ lướt qua phòng ngủ.

Một mái tóc đen nhánh xốc xếch xõa trên giường, một mỹ nhân nằm sấp, một nửa phần lưng lộ ra ngoài hưởng thụ sự ấm áp của ánh nắng mặt trời.

Cô đang ngủ say, giống một thiên sứ chìm đắm trong tình yêu, thật hồn nhiên và ngây thơ.

Tầm lưng tuyết trắng, gáy ngọc, trên cánh tay là dấu vết hoan ái hôm qua, nụ hôn chỉ chít thậm chí còn có cả dấu răng, giống như cô mới từ một trận chiến trên thiên đường rút xuống trần gian.

Mí mắt cô rung nhẹ nhưng vẫn không tỉnh dậy.

“Em cần một nụ hôn của hoàng tử.”

Môi của Mạt Đề Á nhẹ nhàng đặt trên môi cô, Cao Bảo Nhi ưm một tiếng như con mèo lười biếng, kháng nghị kẻ xấu đang quấy nhiễu giấc ngủ của cô.

Cao Bảo Nhi không biết tại sao, cô lại cảm thấy rất mệt, ngủ thế nào cũng không đủ, sức lực đã cạn kiệt hết, cô chỉ muốn dính vào giường mà ngủ. Chắc tại trời mát mẻ nên làm cô chỉ muốn ngủ.

“Bảo bối, đừng ngủ nữa, mau dậy ăn một chút rồi đến tiệm cà phê nữa.” Mạt Đề Á cúi người, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn rất ngon miệng kia.

Cô khẽ rên một tiếng, kéo chăn lên trùm bằm: “Ồn quá đi...”

“Bảo bối, anh không ngại nằm trên giường với em, nhưng mà em đừng oán trách anh làm em vận động quá nhiều nha.”

Mạt Đề Á cười hôn lên vết sẹo nhỏ trên trán cô, một bàn tay tham lam đi xuống, phủ lên nơi đầy đà kia.

Anh giống như vĩnh viễn đều không thể buông tha cô, vừa xong là anh lại muốn nữa.

“Đừng có sờ, thắt lưng em thật đau.” Ôi, Buồn ngủ quá.

Cao Bảo Nhi duỗi người, che miệng ngáp, chậm rãi mở đôi mắt to giăng đầy sương mù ra. Một cơn gió thổi qua làm cái chăn trên người cô tuột xuống, lộ ra thân thể trắng nõn.

Cô nhìn trần nhà rồi nhìn đồ vật xung quanh. Cô không biết mình đang ở đâu, đây không phải căn nhà mà cô và ba đã ở.

Đột nhiên, một khuôn mặt chắn trước tầm mắt cô. Lúc này cô mới nhớ ra mình đã ở chung với người đàn ông này được ba tháng, bọn họ giống như vợ chồng chỉ là không có tờ hôn thú.

“Em làm gì lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ, giống như anh đã hù dọa em vậy.” Mạt Đề Á bất mãn, cắn nhẹ cô.

“A! Là anh.” Cô lại nhắm mắt lại, ôm gối ngủ gật.

“Cái gì gọi là “A! Là anh.”? Em nghĩ anh là ai chứ?” Anh cố ý làm loạn, sờ lên cái bụng bằng phẳng của cô.

Cao Bảo Nhi sợ ngứa cười khanh khách ra tiếng: “Lão Vương ở kế bên nhà.”

Thời gian ba tháng nói dài không dài, ngắn không ngắn, có một số việc đã lặng lẽ thay đổi.

Ví dụ như Mạt Đề Á hiểu rõ từng nơi mẫn cảm trên người cô, anh thường cắn vành tai cô.

Kết quả là, cô chủ nổi tiếng lạnh lùng cười ra tiếng, hơn nữa càng ngày càng cười nhiều hơn, nụ cười ngọt ngào như mật.

“Hàng xóm nhà chúng ta có họ Diệp, họ Trương, họ Triệu, họ Tiền nhưng không có họ Vương.” Giọng nói của anh mang theo vị chua, anh không cho cô ngủ, cố chấp muốn lôi cô ra khỏi giường.

“Ghen à!” Cao Bảo Nhi cười vui vẻ, để lộ thân thể ra cho anh gã ngứa.

“Đúng vậy... Anh là một bình dấm chua lớn.” Anh nhất định phải cho cô biết, anh yêu cô đến mức nào.

“Được, lần sau em không gọi lão Vương sửa ống nước, em sẽ kêu người khác.” Thật là một bình dấm chua lớn đó.

“Lão Vương là người sửa ống nước?” Hình như... Hàng xóm cách vách thứ ba đếm ngược từ dưới lên là người sửa ống nước và dây điện.

“Ừ!” Đối với cô là cùng một người.

“Em cho hấn thấy tư thế ngủ của em sao?” Sự đổ kỵ của đàn ông đã bộc phát, anh cắn lại cắn bộ ngực trắng nõn của cô.

Cô muốn cười nhưng âm thanh ra khỏi miệng lại là tiếng rên rỉ: “Em cho hấn thấy em mang giày số mấy.”

“Đôi giày cao gót ba tấc kia sao?” Anh rất hưng thú đối với chiếc giày cao gót đã đem lại không biết bao nhiêu nỗi đau cho chân anh.

“Này! Không phải là anh muốn em thành hung thủ giết người, lấy giày cao gót làm vũ khí đó chứ?” Hai mắt anh sáng quá đi.

“Tại sao không? Có tội anh sẽ gánh thay em.” Mạt Đề Á vỗ vỗ ngực, yêu vợ, sủng vợ, đau vợ, đúng chuẩn một người chồng tốt.

Cao Bảo Nhi trợn mắt lên, đẩy anh ra, kéo chăn che lại tấm thân đang lỏa lồ của mình: “Người ta có làm cái gì đâu, tại sao anh lại muốn đánh người ta chứ?”

“Chờ có chuyện sẽ không kịp, anh muốn đánh đòn phủ đầu.” Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

“Nghĩ vớ vẩn.” Cô ngáp một cái, cơn buồn ngủ lại ập đến.

Mạt Đề Á thấy cô lại muốn ngủ, anh lo lắng lấy khăn ướt lau mặt cho cô: “Có phải em bị bệnh không, nhìn em không có chút sức lực nào cả?”

Cô trước kia không hề như vậy nhưng một tháng gần đây lại đặc biệt thích ngủ.

“Không phải là tại anh sao, tối nào cũng quần lấy em, chiến đấu lâu như thế đương nhiên sức lực phải cạn kiệt, không có tinh thần rồi.” Cô là người, không phải là rô-bốt, làm sao có thể thức trắng đêm ngày qua ngày chứ.

Cao Bảo Nhi rửa mặt xong, tỉnh táo lại một chút. Cô quần chăn bông vào phòng tắm đánh răng, tiếng xột xoạt vang lên. Mạt Đề Á đã chuẩn bị xong thức ăn cho cô, anh bước vào phòng tắm, chủ động mặc quần áo vào cho cô.

Anh thật sự muốn làm hư cô, việc gì cũng không muốn cô động vào, từ giặt quần áo đến làm việc nhà, anh một mình làm hết. Anh không muốn thuê người giúp việc, sẽ quấy rầy cuộc sống của hai người.

Đương nhiên là vẫn có một số khách không mời mà đến, ví dụ như em gái của Diệp Vân Bạch báo mộng với anh trai mình, muốn anh gả cho cô, còn có cô gái bị anh sa thải, muốn đến nhà anh làm quản gia, tưởng gần quan được ban lộc.

Nhưng anh không để ý tới, mặc kệ ai tới anh đều không mở cửa. Bọn họ cứ việc nhấn chuông, la hét ngoài cửa.

“Lát nữa anh mua con gà mái về tắm bổ cho em, người ta nói uống canh gà rất tốt cho sức khỏe.” Muốn anh không chạm vào cô, thật là khó nha!

Lúc nào cũng bổ bổ bổ, muốn bồi bổ cho cô, không sợ cô ăn không tiêu sao.

Vừa nghĩ tới canh gà đầy dầu mỡ, Cao Bảo Nhi bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn: “Không muốn ăn gà, rất ngấy, em hình như mập ra.”

Bị anh chiều dài một ngày ba bữa, mỗi một bữa cơm đều có thức ăn vô cùng phong phú, muốn cô không mập cũng khó.

“Mập một chút mới tốt, mới không có ai mơ ước đến sắc đẹp của em, cướp em khỏi tay anh.” Nhất là mấy khách quen trong tiệm cà phê, hơi một chút là cười nhạo anh không được, tuyên bố muốn hoành đao đoạt ái.

“Em không muốn mập như heo, lúc đó anh cũng không thèm liếc em một cái, đàn ông lúc nào cũng nói là tốt nhưng nếu thật sự xảy ra thì liền bỏ rơi người ta.” Cô muốn ăn ít một chút, duy trì thân hình hoàn mỹ, phụ nữ mà mất đi đường cong lả lướt thì sẽ bị tổng vào lãnh cung.

Phụ nữ muốn làm đẹp, bởi vì thích một người. Cô ấy lúc nào cũng muốn mình đẹp nhất, làm người đó phải say như điên đảo.

Nhưng từ xưa đến nay, có mấy người đàn ông chỉ yêu một người phụ nữ, đến chết không rời? Thường thường là say mê sắc đẹp, có mới nới cũ, ân đoạn nghĩa tuyệt.

Cho dù mấy tháng qua anh đối xử với cô rất tốt, vô cùng cưng chiều cô nhưng cô vẫn không tin anh sẽ yêu cô cả đời. Nhưng cô cũng không bài xích việc có con, thậm chí là có chút mong chờ.

Mạt Đề Á nghe thấy sự không tín nhiệm trong lời nói của cô cũng không tức giận, chỉ ôm cô nói: “Bảo bối, trong lòng anh em vĩnh viễn là người đẹp nhất, trừ em ra, không có gì đáng để anh lưu luyến.”

Anh chỉ thích nhìn một mình cô.

“Mười năm sau anh còn ở bên em nói lời này, có lẽ em sẽ tin anh.” Lời cô nói thật nhẹ nhàng nhưng vẫn có sự nghi ngờ.

Anh yêu cô, cô biết, vì thế cô mới đồng ý ở bên anh.

Nhưng anh có thể yêu cô bao lâu? Đó là một dấu chấm hỏi, không ai có thể trả lời, con người hay thay đổi.

“Bảo bối, em quá coi thường anh, anh không chỉ muốn mười năm của em, mà là hai mươi, ba mươi năm, bốn mươi năm sau của em, chúng ta sẽ cùng già đi, biến thành những ông lão bà lão, thành ba mẹ chồng, lúc đó anh vẫn sẽ nói với em là em đã không hối hận vì chọn anh.” Anh nhìn cô một cách nồng nàn, con người đen láy lộ ra tình yêu vĩnh cửu.

“Hy vọng em có thể nhìn thấy lúc đó.” Cô tưởng tượng bộ dạng của hai người lúc đó.

Viễn cảnh mà anh miêu tả thật đẹp, rất không chân thật, cô bị mê hoặc, khát vọng thực sự có một ngày như vậy.

“Tai nạn lớn như thế mà anh cũng không chết thì đương nhiên là em có thể nhìn thấy lúc đó.”

Cô nâng môi cười yếu ớt.

Có một số việc không phải chỉ nói là được, chỉ có thời gian mới có thể chứng minh tất cả.

“A! Bữa sáng muốn nguội rồi, em đợi chút, anh sẽ bùng tới.” Giúp cô ăn no là trách nhiệm của anh.

“Không cần, em...” Cô vốn định xuống lầu ăn, không cần anh phải đi lên đi xuống, đem thức ăn lên đây nhưng cô vừa mới mở miệng thì người đàn ông cười như ánh mặt trời kia đã chạy đi.

Cô thật hạnh phúc.

Có một người yêu cô như vậy, cô còn muốn gì nữa chứ.

“Đến đây đến đây, cái này là nước chanh, có thể dưỡng da, tăng sức lực kết hợp với sandwich kẹp gà nướng, sẽ làm em khỏe khoắn cả ngày.” Cùng ăn sáng với cô luôn là thời gian đẹp nhất.

“Đề Á, anh làm như đang nuôi heo à!” Cao Bảo Nhi nhìn bữa sáng trước mặt, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cô căn bản là ăn không hết, mỗi lần đều rất miễn cưỡng ăn hết.

Khó trách bụng cô to lên, tuy rằng không mập nhưng thân hình cô đã thay đổi, quần áo trong tủ sắp không mặc vừa rồi.

“Đến đây, heo cục cứng, mở cái miệng đáng yêu ra, nuốt thức ăn xuống bụng.” Mạt Đề Á gấp một miếng gà, để gần miệng cô.

“Anh đó! Đừng đùa nữa, em cũng không phải là con nít...” Cao Bảo Nhi ngoài miệng thì trách cứ nhưng trong lòng thì rất vui.

Cao Bảo Nhi vốn dĩ ăn không nhanh bằng Mạt Đề Á, nhưng hôm nay cô lại phá lệ ăn hết trước anh, ăn xong cô vẫn cảm thấy đói, lấy chén súp trên bàn ăn tiếp.

Hành động bất thường của cô làm người đàn ông bên cạnh choáng váng, cũng làm anh cảm thấy bất an.

Cô hình như càng ngày càng ăn nhiều, ngay cả bàn ăn mà anh chuẩn bị, cô đều ăn hết.

Mọi chuyện đều có nguyên nhân, chuyện này rất không bình thường.

“Cái miệng nhỏ ăn từ từ thôi, mắc công nghẹn, húp miếng canh đi.” Mạt Đề Á bật cười lau cái miệng đang ăn rất hăng hái của cô.

“Em rất đói bụng...” Cô nhận chén canh của anh, mùi hải sản bốc lên, cô bỗng nhiên che miệng.

“Sao vậy? No rồi sao?” Cũng nên no rồi, cô ăn gấp hai lần bình thường.

Cô che miệng che mũi, nhin cơn buồn nôn xuống: “Canh này có phải hỏng rồi không? Em... cảm thấy không thoải mái...”

“Không thoải mái...” Nhưng ngay cả một miếng cô cũng không có ăn mà.

Sắc mặt Cao Bảo Nhi tái nhợt, trán đổ mồ hôi lạnh, Mạt Đề Á hoảng hốt, anh mua toàn nguyên liệu mới để nấu ăn, sao lại có vấn đề chứ.

“Em... em không được... Em muốn nôn...” Cô bỗng nhiên đứng dậy, chạy vội tới phòng tắm, đem bữa sáng phun hết vào bồn cầu.

Sau khi ói xong cô vẫn cảm thấy dạ dày mình quặn lại xông thẳng lên cổ họng, cô lại nôn tiếp.

Nôn hết mọi thứ trong bụng ra, cô lại nôn khan, dịch dạ dày trào ra làm cổ họng cô bỏng rát, hơi đau.

Càng đáng thương hơn là, cô càng cảm thấy đói bụng, muốn ăn gì đó nhưng thức ăn vừa đến miệng cô lại lập tức đứng dậy, hướng về phòng tắm mà chạy.

“Em đợi một chút, anh đưa em đến bệnh viện.” Mạt Đề Á thấy cô đỡ hơn một chút liền không chần chờ, ôm cô chạy ra ngoài.

Đau bụng vào cấp cứu là chuyện bình thường nhưng lại bị bác sĩ đuổi ra ngoài, mới là chuyện khó tin chứ.

“Khoa phụ sản?”

“Không tới khoa phụ sản mà tới đây tìm bác sĩ ngoại khoa làm gì?” Y tá ở phòng cấp cứu nhìn anh một cách “kỳ quái”

Rõ ràng là dạ dày có vấn đề, tại sao lại chuyển sang khoa phụ sản? Mạt Đề Á suy nghĩ nát óc cũng không ra đáp án.

Nhưng một tiếng sau anh đã biết tại sao.

Ánh nắng sớm mai ảm áp mang theo cơn gió mát mẻ lướt qua phòng ngủ.

Một mái tóc đen nhánh xốc xếch xoa trên giường, một mỹ nhân nằm sấp, một nửa phần lưng lộ ra ngoài hưởng thụ sự ấm áp của ánh nắng mặt trời.

Cô đang ngủ say, giống một thiên sứ chìm đắm trong tình yêu, thật hồn nhiên và ngây thơ.

Tấm lưng tuyết trắng, gầy ngọc, trên cánh tay là dấu vết hoan ái hôm qua, nụ hôn chỉ chít thậm chí còn có cả dấu răng, giống như cô mới từ một trận chiến trên thiên đường rút xuống trần gian.

Mí mắt cô rung nhẹ nhưng vẫn không tỉnh dậy.

“Em cần một nụ hôn của hoàng tử.”

Môi của Mạt Đề Á nhẹ nhàng đặt trên môi cô, Cao Bảo Nhi ưm một tiếng như con mèo lười biếng, kháng nghị kẻ xấu đang quấy nhiễu giấc ngủ của cô.

Cao Bảo Nhi không biết tại sao, cô lại cảm thấy rất mệt, ngủ thế nào cũng không đủ, sức lực đã cạn kiệt hết, cô chỉ muốn dính vào giường mà ngủ. Chắc tại trời mát mẻ nên làm cô chỉ muốn ngủ.

“Bảo bối, đừng ngủ nữa, mau dậy ăn một chút rồi đến tiệm cà phê nữa.” Mạt Đề Á cúi người, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn rất ngon miệng kia.

Cô khẽ rên một tiếng, kéo chăn lên trùm bằm: “Ồn quá đi...”

“Bảo bối, anh không ngại nằm trên giường với em, nhưng mà em đừng oán trách anh làm em vận động quá nhiều nha.”

Mạt Đề Á cười hôn lên vết sẹo nhỏ trên trán cô, một bàn tay tham lam đi xuống, phủ lên nơi đầy đà kia.

Anh giống như vĩnh viễn đều không thể buông tha cô, vừa xong là anh lại muốn nữa.

“Đừng có sờ, thắt lưng em thật đau.” Ôi, Buồn ngủ quá.

Cao Bảo Nhi duỗi người, che miệng ngáp, chậm rãi mở đôi mắt to giăng đầy sương mù ra. Một cơn gió thổi qua làm cái chăn trên người cô tuột xuống, lộ ra thân thể trắng nõn.

Cô nhìn trần nhà rồi nhìn đồ vật xung quanh. Cô không biết mình đang ở đâu, đây không phải căn nhà mà cô và ba đã ở.

Đột nhiên, một khuôn mặt chắn trước tầm mắt cô. Lúc này cô mới nhớ ra mình đã ở chung với người đàn ông này được ba tháng, bọn họ giống như vợ chồng chỉ là không có tờ hôn thú.

“Em làm gì lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ, giống như anh đã hù dọa em vậy.” Mạt Đề Á bất mãn, cắn nhẹ cô.

“A! Là anh.” Cô lại nhắm mắt lại, ôm gối ngủ gật.

“Cái gì gọi là “A! Là anh.”? Em nghĩ anh là ai chứ?” Anh cố ý làm loạn, sờ lên cái bụng bằng phẳng của cô.

Cao Bảo Nhi sợ ngứa cười khanh khách ra tiếng: “Lão Vương ở kế bên nhà.”

Thời gian ba tháng nói dài không dài, ngắn không ngắn, có một số việc đã lặng lẽ thay đổi.

Ví dụ như Mạt Đề Á hiểu rõ từng nơi mẫn cảm trên người cô, anh thường cắn vành tai cô.

Kết quả là, cô chủ nổi tiếng lạnh lùng cười ra tiếng, hơn nữa càng ngày càng cười nhiều hơn, nụ cười ngọt ngào như mật.

“Hàng xóm nhà chúng ta có họ Diệp, họ Trương, họ Triệu, họ Tiền nhưng không có họ Vương.” Giọng nói của anh mang theo vị chua, anh không cho cô ngủ, cố chấp muốn lôi cô ra khỏi giường.

“Ghen à!” Cao Bảo Nhi cười vui vẻ, để lộ thân thể ra cho anh gãi ngứa.

“Đúng vậy... Anh là một bình dấm chua lớn.” Anh nhất định phải cho cô biết, anh yêu cô đến mức nào.

“Được, lần sau em không gọi lão Vương sửa ống nước, em sẽ kêu người khác.” Thật là một bình dấm chua lớn đó.

“Lão Vương là người sửa ống nước?” Hình như... Hàng xóm cách vách thứ ba đếm ngược từ dưới lên là người sửa ống nước và dây điện.

“Ừ!” Đối với cô là cùng một người.

“Em cho hấn thấy tư thế ngủ của em sao?” Sự đố kỵ của đàn ông đã bộc phát, anh cắn lại cắn bộ ngực trắng nõn của cô.

Cô muốn cười nhưng âm thanh ra khỏi miệng lại là tiếng rên rỉ: “Em cho hấn thấy em mang giày số mấy.”

“Đôi giày cao gót ba tấc kia sao?” Anh rất hưng thú đối với chiếc giày cao gót đã đem lại không biết bao nhiêu nỗi đau cho chân anh.

“Này! Không phải là anh muốn em thành hung thủ giết người, lấy giày cao gót làm vũ khí đó chứ?” Hai mắt anh sáng quá đi.

“Tại sao không? Có tội anh sẽ gánh thay em.” Mạt Đề Á vỗ vỗ ngực, yêu vợ, sủng vợ, đau vợ, đúng chuẩn một người chồng tốt.

Cao Bảo Nhi trợn mắt lên, đẩy anh ra, kéo chần che lại tấm thân đang lỏa lồ của mình: “Người ta có làm cái gì đâu, tại sao anh lại muốn đánh người ta chứ?”

“Chờ có chuyện sẽ không kịp, anh muốn đánh đòn phủ đầu.” Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

“Nghĩ vớ vẩn.” Cô ngáp một cái, cơn buồn ngủ lại ập đến.

Mạt Đề Á thấy cô lại muốn ngủ, anh lo lắng lấy khăn ướt lau mặt cho cô: “Có phải em bị bệnh không, nhìn em không có chút sức lực nào cả?”

Cô trước kia không hề như vậy nhưng một tháng gần đây lại đặc biệt thích ngủ.

“Không phải là tại anh sao, tối nào cũng quần lấy em, chiến đấu lâu như thế đương nhiên sức lực phải cạn kiệt, không có tinh thần rồi.” Cô là người, không phải là rô-bốt, làm sao có thể thức trắng đêm ngày qua ngày chứ.

Cao Bảo Nhi rửa mặt xong, tỉnh táo lại một chút. Cô quần chần bông vào phòng tắm đánh răng, tiếng xột xoạt vang lên. Mạt Đề Á đã chuẩn bị xong thức ăn cho cô, anh bước vào phòng tắm, chủ động mặc quần áo vào cho cô.

Anh thật sự muốn làm hư cô, việc gì cũng không muốn cô động vào, từ giặt quần áo đến làm việc nhà, anh một mình làm hết. Anh không muốn thuê người giúp việc, sẽ quấy rầy cuộc sống của hai người.

Đương nhiên là vẫn có một số khách không mời mà đến, ví dụ như em gái của Diệp Vân Bạch báo mộng với anh trai mình, muốn anh gả cho cô, còn có cô gái bị anh sa thải, muốn đến nhà anh làm quản gia, tưởng gần quan được ban lộc.

Nhưng anh không để ý tới, mặc kệ ai tới anh đều không mở cửa. Bọn họ cứ việc nhấn chuông, la hét ngoài cửa.

“Lát nữa anh mua con gà mái về tắm bổ cho em, người ta nói uống canh gà rất tốt cho sức khỏe.” Muốn anh không chạm vào cô, thật là khó nha!

Lúc nào cũng bổ bổ bổ, muốn bồi bổ cho cô, không sợ cô ăn không tiêu sao.

Vừa nghĩ tới canh gà đầy dầu mỡ, Cao Bảo Nhi bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn: “Không muốn ăn gà, rất ngấy, em hình như mập ra.”

Bị anh chiều đãi một ngày ba bữa, mỗi một bữa cơm đều có thức ăn vô cùng phong phú, muốn cô không mập cũng khó.

“Mập một chút mới tốt, mới không có ai mơ ước đến sắc đẹp của em, cướp em khỏi tay anh.” Nhất là mấy khách quen trong tiệm cà phê, hơi một chút là cười nhạo anh không được, tuyên bố muốn hoành đao đoạt ái.

“Em không muốn mập như heo, lúc đó anh cũng không thèm liếc em một cái, đàn ông lúc nào cũng nói là tốt nhưng nếu thật sự xảy ra thì liền bỏ rơi người ta.” Cô muốn ăn ít một chút, duy trì thân hình hoàn mỹ, phụ nữ mà mất đi đường cong lả lướt thì sẽ bị tổng vào lãnh cung.

Phụ nữ muốn làm đẹp, bởi vì thích một người. Cô ấy lúc nào cũng muốn mình đẹp nhất, làm người đó phải say như điên đảo.

Nhưng từ xưa đến nay, có mấy người đàn ông chỉ yêu một người phụ nữ, đến chết không rời? Thường thường là say mê sắc đẹp, có mới nới cũ, ân đoạn nghĩa tuyệt.

Cho dù mấy tháng qua anh đối xử với cô rất tốt, vô cùng cưng chiều cô nhưng cô vẫn không tin anh sẽ yêu cô cả đời. Nhưng cô cũng không bài xích việc có con, thậm chí là có chút mong chờ.

Mạt Đề Á nghe thấy sự không tín nhiệm trong lời nói của cô cũng không tức giận, chỉ ôm cô nói: “Bảo bối, trong lòng anh em vĩnh viễn là người đẹp nhất, trừ em ra, không có gì đáng để anh lưu luyến.”

Anh chỉ thích nhìn một mình cô.

“Mười năm sau anh còn ở bên em nói lời này, có lẽ em sẽ tin anh.” Lời cô nói thật nhẹ nhàng nhưng vẫn có sự nghi ngờ.

Anh yêu cô, cô biết, vì thế cô mới đồng ý ở bên anh.

Nhưng anh có thể yêu cô bao lâu? Đó là một dấu chấm hỏi, không ai có thể trả lời, con người hay thay đổi.

“Bảo bối, em quá coi thường anh, anh không chỉ muốn mười năm của em, mà là hai mươi, ba mươi năm, bốn mươi năm sau của em, chúng ta sẽ cùng già đi, biến thành những ông lão bà lão, thành ba mẹ chồng, lúc đó anh vẫn sẽ nói với em là em đã không hối hận vì chọn anh.” Anh nhìn cô một cách nồng nàn, con người đen lầy lộ ra tình yêu vĩnh cửu.

“Hy vọng em có thể nhìn thấy lúc đó.” Cô tưởng tượng bộ dạng của hai người lúc đó.

Viễn cảnh mà anh miêu tả thật đẹp, rất không chân thật, cô bị mê hoặc, khát vọng thực sự có một ngày như vậy.

“Tai nạn lớn như thế mà anh cũng không chết thì đương nhiên là em có thể nhìn thấy lúc đó.”

Cô nâng môi cười yếu ớt.

Có một số việc không phải chỉ nói là được, chỉ có thời gian mới có thể chứng minh tất cả.

“A! Bữa sáng muốn nguội rồi, em đợi chút, anh sẽ bùng tới.” Giúp cô ăn no là trách nhiệm của anh.

“Không cần, em...” Cô vốn định xuống lầu ăn, không cần anh phải đi lên đi xuống, đem thức ăn lên đây nhưng cô vừa mới mở miệng thì người đàn ông cười như ánh mặt trời kia đã chạy đi.

Cô thật hạnh phúc.

Có một người yêu cô như vậy, cô còn muốn gì nữa chứ.

“Đến đây đến đây, cái này là nước chanh, có thể dưỡng da, tăng sức lực kết hợp với sandwich kẹp gà nướng, sẽ làm em khỏe khoắn cả ngày.” Cùng ăn sáng với cô luôn là thời gian đẹp nhất.

“Đề Á, anh làm như đang nuôi heo à!” Cao Bảo Nhi nhìn bữa sáng trước mặt, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cô căn bản là ăn không hết, mỗi lần đều rất miễn cưỡng ăn hết.

Khó trách bụng cô to lên, tuy rằng không mập nhưng thân hình cô đã thay đổi, quần áo trong tủ sắp không mặc vừa rồi.

“Đến đây, heo cục cưng, mở cái miệng đáng yêu ra, nuốt thức ăn xuống bụng.” Mạt Đề Á gấp một miếng gà, để gần miệng cô.

“Anh đó! Đừng đùa nữa, em cũng không phải là con nít...” Cao Bảo Nhi ngoài miệng thì trách cứ nhưng trong lòng thì rất vui.

Cao Bảo Nhi vốn dĩ ăn không nhanh bằng Mạt Đề Á, nhưng hôm nay cô lại phá lệ ăn hết trước anh, ăn xong cô vẫn cảm thấy đói, lấy chén súp trên bàn ăn tiếp.

Hành động bất thường của cô làm người đàn ông bên cạnh choáng váng, cũng làm anh cảm thấy bất an.

Cô hình như càng ngày càng ăn nhiều, ngay cả bàn ăn mà anh chuẩn bị, cô đều ăn hết.

Mọi chuyện đều có nguyên nhân, chuyện này rất không bình thường.

“Cái miệng nhỏ ăn từ từ thôi, mắc công nghẹn, húp miếng canh đi.” Mạt Đề Á bật cười lau cái miệng đang ăn rất hăng hái của cô.

“Em rất đói bụng...” Cô nhận chén canh của anh, mùi hải sản bốc lên, cô bỗng nhiên che miệng.

“Sao vậy? No rồi sao?” Cũng nên no rồi, cô ăn gấp hai lần bình thường.

Cô che miệng che mũi, nhin cơn buồn nôn xuống: “Canh này có phải hỏng rồi không? Em... cảm thấy không thoải mái...”

“Không thoải mái...” Nhưng ngay cả một miếng cô cũng không có ăn mà.

Sắc mặt Cao Bảo Nhi tái nhợt, trán đổ mồ hôi lạnh, Mạt Đề Á hoảng hốt, anh mua toàn nguyên liệu mới để nấu ăn, sao lại có vấn đề chứ.

“Em... em không được... Em muốn nôn...” Cô bỗng nhiên đứng dậy, chạy vội tới phòng tắm, đem bữa sáng phun hết vào bồn cầu.

Sau khi ới xong cô vẫn cảm thấy dạ dày mình quặn lại xông thẳng lên cổ họng, cô lại nôn tiếp.

Nôn hết mọi thứ trong bụng ra, cô lại nôn khan, dịch dạ dày trào ra làm cổ họng cô bỏng rát, hơi đau.

Càng đáng thương hơn là, cô càng cảm thấy đói bụng, muốn ăn gì đó nhưng thức ăn vừa đến miệng cô lại lập tức đứng dậy, hướng về phòng tắm mà chạy.

“Em đợi một chút, anh đưa em đến bệnh viện.” Mạt Đề Á thấy cô đỡ hơn một chút liền không chần chờ, ôm cô chạy ra ngoài.

Đau bụng vào cấp cứu là chuyện bình thường nhưng lại bị bác sĩ đuổi ra ngoài, mới là chuyện khó tin chứ.

“Khoa phụ sản?”

“Không tới khoa phụ sản mà tới đây tìm bác sĩ ngoại khoa làm gì?” Y tá ở phòng cấp cứu nhìn anh một cách “kỳ quái”

Rõ ràng là dạ dày có vấn đề, tại sao lại chuyển sang khoa phụ sản? Mạt Đề Á suy nghĩ nát óc cũng không ra đáp án.

Nhưng một tiếng sau anh đã biết tại sao.

“Cái gì, cô ấy có thai?”

Tăng kg, thèm ăn, ngủ nhiều, đầu óc choáng váng, buồn nôn... Đó là những biểu hiện của phụ nữ mang thai.

Phụ nữ có thai kị nhất là ăn thức ăn nguội, cũng không được làm việc nặng, dễ kích động, không được chịu đả kích quá lớn, phải kiểm tra thai định kỳ... Còn phải đổi giày cao gót thành dép, để tránh không giữ vững được trọng tâm mà ngã xuống.

Một bác sĩ phụ khoa trung niên vừa siêu âm ba chiều chỉ vào chấm đen nhỏ trên màn hình vừa nói những điều cần thiết để bảo vệ an toàn ẹ và thai nhi.

“Tại sao cô ấy lại có thai?”

Vì sao, cái này phải hỏi anh mới đúng chứ!

Đây là vấn đề gốc gác được nói ra từ một người ba gốc gác. Anh nói câu đó làm rất nhiều người bật cười. Cao Bảo Nhi không chỉ muốn đập đầu anh xuống mà cô còn cảm thấy rất mất mặt.

Mạt Đề Á rất nhanh chóng hiểu ra là mình đã nói một câu gốc gác thế nào. Nhưng anh cảm thấy rất vui vì mình đã được làm ba, cho nên anh cười ngây ngô, cái miệng cũng chưa bao giờ khép lại.

Anh đã được làm ba, anh đã được làm ba, làm ba...

Khoan! Chờ một chút, hình như có một việc mà anh quên làm?

A! Anh nhớ ra rồi, chính là...

Mặt Đề Á cẩn thận đỡ Cao Bảo Nhi đứng lên, sau đó quỳ một chân xuống.

“Bảo bối, gả cho anh đi! Anh sẽ dùng cả đời để yêu em, cho em một gia đình hạnh phúc, có anh, có em, có con của chúng ta.”

Anh đang rất vui vẻ nên bất chấp đây là chỗ nào, lớn tiếng cầu hôn cô. Mọi người ở đây, cho dù là nam hay nữ đều bị hành động của anh làm cảm động, thậm chí có một phụ nữ mang thai còn vụng trộm lau nước mắt, hâm mộ Cao Bảo Nhi vì có được một người đàn ông tốt yêu cô đến thế.

Mọi người vây xem ngày càng đông, tất cả mọi người đều cho rằng Cao Bảo Nhi sẽ rưng rưng nước mắt gật đầu đồng ý, trong lòng mừng như điên.

Dù sao con cũng có rồi, ba của đứa bé cũng đồng ý chịu trách nhiệm, người mẹ còn do dự gì nữa chứ.

Ngay cả bản thân Mặt Đề Á cũng cho rằng lần cầu hôn này anh nhất định sẽ thành công.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Cao Bảo Nhi vẫn nói không.

“Không?”

Không chỉ có Mặt Đề Á kinh ngạc mà mọi người xung quanh cũng thất vọng không ít.

“Anh ngạc nhiên sao?” Hôn nhân, hôn nhân, cô còn chưa muốn chui xuống nắm mồ đó.

“Em đồng ý với anh có đứa nhỏ liền kết hôn mà.” Cô lật lọng, không giữ lời hứa.

Cao Bảo Nhi lôi kéo Mặt Đề Á với vẻ mặt không thoải mái ra khỏi bệnh viện: “Không phải anh hoài nghi mình không được sao, cho nên em mới thử xem có thể mang thai không thôi.”

“Cái gì!” Cô có ý gì.

“Hiện tại chứng minh chức năng sinh dục của anh vẫn bình thường, tai nạn kia không để lại di chứng gì, anh nên yên tâm đi.” Cao Bảo Nhi ngoài mặt rất bình tĩnh nhưng từ đáy lòng thì đã rất vui.

Cao Bảo Nhi đã sớm nhìn ra mưu kế của anh, từ vụ tai nạn giao thông tất cả mọi việc đều là cô lo liệu, từ thủ tục nhập viện đến xuất viện, rồi hỏi ý kiến bác sĩ trị liệu, làm sao mà cô không biết tình trạng của anh được chứ?

Cô chỉ là thuận theo tự nhiên, muốn cùng anh ở một chỗ. Bởi vì hai người họ sẽ không tiến tới hôn nhân, mà chỉ duy trì ở mức độ yêu đương.

Đứa nhỏ xem như là quà tặng cho cuộc sống của hai người. Cô thậm chí còn nghĩ đường lui ỳnh, nếu hai người không sống chung nữa thì đứa nhỏ sẽ thuộc về cô, không ai có thể mang đi.

“Anh... Con của anh không thể trở thành con ngoài giá thú.” Mặt Đề Á cố gắng kìm nén cơn nóng giận.

Trông mắt sáng liếc ngang, cô nói: “Được thôi!”

“Em đồng ý?” Mặt Đề Á nghĩ là cô đã đồng ý kết hôn với anh.

“Anh tìm người khác giúp anh sinh con, muốn sinh mấy đứa thì sinh, dù sao chức năng sinh dục của anh cũng không có vấn đề gì, còn đứa bé này là của tôi.”

Anh vừa nghe cô nói thế, sắc mặt trở nên rất khó coi: “Cao Bảo Nhi, anh tức giận, em biết rõ anh chỉ yêu một mình em, vậy mà em lại bảo anh đi tìm người khác.”

Cao Bảo Nhi bày ra biểu tình “không để ý đến anh” rồi nói: “Phụ nữ có thai không được xúc động, phải luôn vui vẻ, lời của bác sĩ anh quên nhanh như vậy sao.”

“Em... Bảo bối, anh không tức giận, chỉ là đùa một chút thôi, em còn muốn nôn không?” Mặt Đề Á vỗ về cái bụng của cô, thật cẩn thận đỡ cô đứng dậy, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Có một chút.” Nhưng cô không nôn được, cảm thấy rất là khó chịu, dạ dày lại trống rỗng.

“Bác sĩ có nói sẽ khó chịu một chút... A, bánh sô đa, em ăn cái này không cảm thấy buồn nôn, anh đi mua ngay đây.” Mặt Đề Á khẩn trương, vội vàng muốn cải thiện tình trạng nôn nghén của cô.

Lần đầu tiên làm ba ai cũng ngu ngốc như thế, không biết nên làm cái gì, xem lời của bác sĩ như kinh thánh mà tôn sùng.

“Không cần, trong cửa hàng có.” Cô giữ chặt lấy tay anh, không cho anh sờ lung tung.

Mặt Đề Á nghe vậy nhướn mày: “Em còn muốn đến tiệm cà phê sao?”

Phụ nữ có thai làm sao có thể làm việc được, huống chi cũng không phải là anh không nuôi nổi cô.

“Không đủ người, em phải đến đó phụ.” Cao Bảo Nhi liếc Mặt Đề Á, không phải tại anh lấy Vương Hữu Dân từ chỗ cô đến công ty của anh làm sao.

“Không thể thuê thêm vài người sao? Bằng không đem bán lại cho người ta, anh hy vọng em đừng làm việc vất vả quá.” Mặt Đề Á luyến tiếc nói.

Cô bình tĩnh thuyết phục anh: “Doanh thu của cà phê có hạn, không thể thuê nhiều nhân viên, với lại tiệm cà phê là tâm huyết của em, em không muốn bán cho người khác.”

Huống chi cô còn phải dựa vào nó mà sống nên sẽ không dễ dàng bán đi. Nếu một ngày nào đó, hai người chia tay, cô vẫn còn tiệm cà phê để dựa vào, không cần phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

“Anh có tiền...” Thuê thêm tám, mười người cũng không thành vấn đề.

Cô lắc đầu: “Em không muốn ỷ lại người khác.”

“Anh là người khác sao?” Trên mặt Mặt Đề Á thoáng qua chút bi thương.

Quan hệ của bọn họ vô cùng thân thiết, ngủ cùng giường, thậm chí còn có con nhưng trong mắt cô, anh là người ngoài sao?

“Đó là so sánh, em sợ quá ỷ lại vào người khác, ngày nào đó người kia đi mất, em phải làm sao đây?” Cô vĩnh viễn không quên được ngày ba cô ra đi, thế giới dường như sụp đổ, cô không biết phải làm gì.

“Anh sẽ không đi đâu hết.” Anh nhấn mạnh nói.

“Nhưng anh cũng nói mọi chuyện luôn đến một cách đột ngột, giống như tai nạn giao thông kia, nếu anh không chống đỡ nổi thì bây giờ...” Cao Bảo Nhi dùng chính lời nói của Mặt Đề Á chống lại anh.

Anh biết rõ cô nói đúng nhưng vẫn cảm thấy buồn bực: “Bao giờ thì em mới gả cho anh?”

“Tận thế.” Cô cho anh một đáp án.

“Bảo bối, em đừng bức anh mở một tiệm cà phê lớn hơn tiệm cà phê của em.” Mặt Đề Á hạ giọng cảnh cáo.

Nhìn anh bị cô làm cho gân xanh nhanh chóng nổi đầy mặt, cô không nhịn được cười ra tiếng: “Trước ngày tận thế một ngày có được không?”

Xem đi, cô cũng có nhượng bộ, không có làm anh khó xử.

Mặt Đề Á muốn tức giận nhưng nhìn thấy nụ cười kiêu diễm của cô, anh đành bất đắc dĩ ôm lấy cô từ phía sau.

“Nói đi, chừng nào mới lập gia đình?”

Anh không mề neo với cô, đến khi tới tiệm cà phê miệng anh vẫn nói không ngớt. Cao Bảo Nhi bị anh làm phiền mới phá lệ nói một câu...

Ít nhất phải sinh được một đội bóng đá mới bằng lòng kết hôn.

Cái này, có người bắt đầu buồn rầu.

Còn mười người nữa sao?

Gia đình cô và anh đều không có gien sinh đôi, cho dù năm nào cũng sinh một đứa thì cũng phải mười năm, tại sao anh lại phải chờ lâu thế?

Mạt Đề Át hết óc nghĩ biện pháp. Mười năm thật sự rất lâu, anh cũng không thể cam đoan trong mười năm đó có thể sinh mười đứa con, như vậy không phải chuyện kết hôn của anh trở nên rất xa vời sao?

“Này! Người đàn ông kia rốt cuộc bị gì thế?” Tự nhiên lại đi lấy đầu đập vào tường, còn thì thảo tự nói nữa chứ.

Thời gian trước Mạt Đề Á bị tai nạn giao thông phải nằm viện sau đó lại phải tịnh dưỡng nên Cao Bảo Nhi đành phải mời người biết pha cà phê về giúp cô trông coi tiệm.

Trầm Tĩnh Ngọc đã từng làm thư ký, vừa vặn bị giảm biên chế, cô ấy lại pha cà phê rất ngon nên hai người hợp tác rất ăn ý với nhau. Một người cần giúp đỡ, một người cần việc làm, thuận tiện còn có thể trông con.

“Không có gì, chẳng qua là em có thai.” Cao Bảo Nhi nhẹ nhàng băng quơ nói

“Cái gì, em có thai?” Trầm Tĩnh Ngọc kinh ngạc nhìn về phía bụng chưa lộ ra của Cao Bảo Nhi, không thể tin được là cô ấy đã làm mẹ.

“Cho nên anh ta có chút không bình thường, chị đừng để ý đến.” Sắp tới anh còn có rất nhiều việc phải làm, nhất là phiền não nghĩ xem làm thế nào để sinh được một đội bóng đá.

Trầm Tĩnh Ngọc cười lắc đầu: “Thủ hạ lưu tình, đừng bắt nạt người ta quá, đàn ông tốt như cậu ta đã muốn tuyệt chủng rồi.”

Nếu ba của Tiểu Hiên tốt bằng một nửa cậu ta thì cô cũng không phải một mình nuôi nấng Tiểu Hiên, còn phải nhìn sắc mặt người khác.

Trầm Tĩnh Ngọc nghĩ đến đoạn thời gian kia, nụ cười của cô trở nên nhợt nhạt.

“Con mắt nào của chị thấy em bắt nạt anh ấy?” Cô ít khi dượng dàng với đàn ông.

“Cả hai mắt.” Người có mắt đều thấy, Cao Bảo Nhi ỷ vào việc Mạt Đề Á yêu cô nên muốn làm gì thì làm.

Cao Bảo Nhi bắt mãi nói: “Chị bị anh ta mua chuộc.”

Cô muốn nói đến Trầm Thiếu Hiên đang cầm trò chơi điện tử mà Mạt Đề Á cho.

“Đó là việc chính đáng.” Trầm Tĩnh Ngọc nói xong, tự nhiên cười rộ lên: “Tịch Na, cậu ta rất yêu em.”

“Em biết.” Nhưng trong lòng cô vẫn có một dấu chấm hỏi, anh có thể yêu cô bao lâu?

“Phải biết quý trọng.” Nếu có người đàn ông chờ cô như vậy, cô sẽ không để ý đến việc gì chạy về phía anh.

Cao Bảo Nhi gật đầu, tỏ vẻ cô biết việc đó.

“Còn nữa, em rốt cuộc là đói đến mức nào, hai bịch hạt cà phê đã thấy đầy rồi đấy.” Trầm Tĩnh Ngọc lo lắng không biết Cao Bảo Nhi ăn nhiều như vậy có bị gì không.

Cao Bảo Nhi ngẩng đầu lên, mở to mắt ngạc nhiên: “Em tưởng là hạt hạnh nhân.”

Hai người đồng thời há hốc mồm, cười không nổi.

Mà cách đó không xa, có một người đàn ông đang phiền não không biết bao giờ mới có thể rước mẹ bọn trẻ vào cửa.

9. Chương 9

“Ái Ái, nhanh lại đây với ba nào, đừng để ý đến đứa con trai xấu xí trước mặt, con là tiểu bảo bối của ba, ba yêu con nhất, đến đây nào, cục cưng. Ba sẽ mua cho con bộ váy công chúa đáng yêu nhất...”

Thời gian qua mau, năm tháng như thoi đưa.

Nháy mắt, ba năm đã trôi qua. Cao Bảo Nhi sinh được một tiểu công chúa đáng yêu, gọi là Mạt Ái Á, năm nay hai tuổi rưỡi, sắp đi học ở nhà trẻ, rất là lanh lợi.

Mà Mạt Đề Á vẫn không ngừng nỗ lực. Một bên cố gắng cùng với người phụ nữ mình yêu tạo ra đứa nhỏ, một bên nghĩ mọi biện pháp để cô gả cho anh.

Nhưng vất vả như vậy năm nay cô mới mang thai đứa thứ hai, vậy còn tám đứa nữa. Anh phải chờ mấy năm nữa đây?

“Ba ba, con không muốn mặc váy công chúa, người ta sẽ cười con.” Bây giờ cũng không ai mặc như vậy nữa, mặc vào trông thật là ngốc.

“Ai dám cười con, ba ba sẽ đem nó vo thành thịt viên.” Con gái của anh xinh đẹp giống như mẹ của nó, là một tiểu công chúa người gặp người thích.

Ở trong mắt mỗi ba mẹ, con cái của mình là đáng yêu nhất, độc nhất vô nhị, không ai có thể sánh được.

Mạt Đề Á cũng không ngoại lệ, anh đem con bé nâng lên tận trời, sợ con bé bị lạnh, bị đau, trời nóng sợ bé cảm thấy khó chịu. Chỉ cần bé kêu đói anh liền pha sữa mang tới, bé cảm thấy khô miệng, anh liền gọt trái cây cho bé ăn.

Ngay cả mẹ của bé cũng không nhận được phải nói: người đàn ông năm đó nói chỉ yêu một mình cô bây giờ lại có thêm hình bóng thứ hai trong tim.

Cô ghen.

“Nỳ Nỳ, Tiểu Vũ, Tiểu Yến, A Kiện, Tiểu Chu, Thái Văn, Giai Giai...” Mạt Ái Á một hơi nói ra mười mấy cái tên, trí nhớ thật kinh người.

“A! Nhiều vậy sao?” Mạt Đề Á há hốc mồm.

“Còn nữa, trên tivi nói bạo lực là không tốt, ba ba không được đánh con nít.” Như vậy là không đúng, ba ba thật xấu.

Mạt Đề Á gãi gãi lỗ tai, cười gượng: “Ái Ái thật thông minh, ba ba nói giỡn, ba ba là người tốt, không đánh con nít.”

Giáo dục trẻ em bằng hành động gương mẫu hay hơn là dùng lời nói. Anh muốn lấy mình làm gương, trẻ em bây giờ rất thông minh, cái gì cũng biết.

“Ba ba, ba đừng có gọi con là Ái Ái được không?” Cô bé chu cái miệng nhỏ nhắn, trông rất đáng yêu.

“Vì sao không được gọi con là Ái Ái?” Anh ngồi xổm người xuống, lấy dây cột tóc buộc thành hình cái nơ cho con gái.

Cô bé rầu rĩ ôm cánh tay ba mình: “Bọn họ nói con yêu này yêu ơi, thật là buồn nôn.”

Ái có nghĩa là yêu.

Ái Ái, Ái Ái, đọc nhanh một chút thì có hơi... Đúng là đối với một đứa trẻ ba tuổi thì hơi phiền phức, nhất là lại làm cho bạn bè chơi cùng lấy tên đó là trêu đùa, nó sẽ chán ghét cái tên này.

“Vậy con muốn gọi là gì?”

Mạt Ái Á không hề nghĩ ngợi trả lời: “Ái Á.”

“À! Ái Á.” Anh ngừng một chút, dịu dàng nhìn con gái: “Vậy gọi là Ái Bảo được không, Mạt Ái Bảo.”

Cô bé vừa nghe, gương mặt xinh xắn mếu máo, thiếu chút nữa là bật khóc.

Thật ra lúc trước Mạt Đề Á từng muốn đặt cái tên này, Mạt Ái Bảo, có nghĩa là Mạt Đề Á yêu Cao Bảo Nhi, và đây chính là kết tinh tình yêu của bọn họ.

Nhưng Cao Bảo Nhi lại cực lực phản đối, cô cảm thấy cái tên này thật thô tục.

Sau đó Mạt Đề Á nhường một bước nhưng anh vẫn kiên trì giữ lại chữ “Ái” và lấy tên mình thêm vào, Mạt Ái Á, con gái của anh.

Cao Bảo Nhi có ý định cho con gái theo họ Cao của cô. Vì hai người chưa kết hôn, con gái lại là do cô mang nặng đẻ đau mười tháng sinh ra, không theo họ cô thì theo ai, mẹ là vĩ đại nhất.

Nhưng người đàn ông này chỉ nói một câu là đổi họ cho con bé.

Cô liền làm theo, con bé từ đó về sau mang họ Mạt.

“Được được được, bảo bối đừng buồn, chúng ta không gọi là Mạt Ái Bảo nữa, kêu Tiểu Ái có được không?” Trên đời này có hai người quan trọng nhất với anh, một là người phụ nữ anh yêu, hai là con gái của anh.

Hai người đều là máu thịt của anh.

“Tiểu Ái?” Cô bé suy nghĩ thật lâu, giống như cảm thấy cái tên này miễn cưỡng chấp nhận được nên gật đầu.

Mạt Đề Á thấy con gái đồng ý, nhẹ nhàng thở ra. Nếu bảo anh kêu Á Á hoặc Tiểu Á, trên đầu anh sẽ xuất hiện hắc tuyến, kêu tên của mình, anh cảm thấy thật tự kỷ và biến thái.

“Ái Ái, cho em kẹo nè.”

Ái Ái?

Ha ha, thằng nhóc này nhất định sẽ bị cánh cửa sập vào mặt, tiểu công chúa nhà anh ghét nhất là người ta kêu con bé là Ái Ái. Thằng nhóc này chờ về nhà ôm đùi mẹ mà khóc đi.

Đây hoàn toàn là một người ba bảo hộ con gái quá mức.

“Anh Hiên, cảm ơn.” Bàn tay nhỏ bé phấn nộn đưa ra nhận lấy viên kẹo ngọt ngào.

Cái gì! Con bé... nhận kẹo?

Tại sao có thể như vậy?

Đây thật là một đả kích lớn! Tiểu bảo bối của anh không thèm để ý đến việc bị kêu là Ái Ái.

Mạt Đề Á đứng hình ba giây, không thể tin được là cái tên mình đặt cho con gái bị con bé ghét bỏ nhưng thằng nhóc trước mặt thì lại được phép kêu, thật là một tiểu phản đồ vừa đáng yêu vừa đáng giận.

“Chờ một chút, bảo bối, ăn kẹo sẽ có con sâu răng đó, còn nữa, đồ người khác cho phải kiểm tra kĩ, nhất là của con trai xấu xí, có rất nhiều vi khuẩn đó.” Giáo dục là phải bắt đầu từ nhỏ, con gái của anh quá ngây thơ, không thấy được lòng người hiểm ác.

“Vi khuẩn?” Cô bé vừa nghe đến hai từ vi khuẩn liền ném kẹo trong tay đi thật xa.

Đúng vậy! Thật ngoan, nhất định không được nhận quà người khác tặng, làm người phải có nguyên tắc, không được bị dụ dỗ.

“Chú Mạt, chú thật là kỳ! Con chỉ cho Ái Ái ăn kẹo, sao chú lại biến con thành trứng thối.”

Trứng thối là tên khốn nạn, tồi tệ.

Cậu làm sao có thể làm hại Ái Ái?

“À! Cái này gọi là phòng bệnh hơn chữa bệnh, đồ tự nhiên dâng tới cửa tức có chuyện nhờ vả, Ái Ái là con cái của chú, con đừng có mà để mất đến.” Bây giờ anh phát hiện tên nhóc này bắt đầu có hành động, muốn bắt cóc tiểu bảo bối của anh.

Trầm Thiệu Hiên bây giờ đã ột mét, cậu bé bắt chước bộ dạng nhú mày của người lớn: “Con thích Ái Ái.”

“Không cho phép thích.” Mạt Đề Á chỉ vào mũi cậu bé, bá đạo nói.

“Tại sao chú lại không cho phép. Thích chính là thích, chú có đồng ý hay không cũng không ngăn cản được.” Trầm Thiệu Hiên ngoan cố, găng giọng với Mạt Đề Á.

Mặt Đề Á cười lạnh nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, nhẹ nhàng chà xát, còn vụng trộm nhéo hai cái: “Bởi vì chú là người lớn, con là con nít, lời người lớn nói con nít phải nghe mới là đứa trẻ ngoan.”

“Con không phải con nít.” Trần Thiếu Hiên bị đau muốn đưa tay ra nắm bàn tay nhỏ bé của Ái Á: “Ái Á, lại đây, anh dẫn em đi chơi.”

Cậu bé vươn tay ra nắm nhưng lại không nắm được gì.

“Bảo bối, ba ba mua nguyên căn nhà đồ chơi cho con, mua quần áo mới thay cho búp bê.” Người lớn nào đó rất dễ tiện dùng đồ chơi dụ dỗ con nít.

Ái Á vừa muốn đi chơi với anh vừa muốn có đồ chơi... Cô bé băn khoăn, quay qua nhìn anh trai nhỏ rồi quay lại nhìn ba ba đẹp trai, rất khó đưa ra quyết định.

Cuối cùng, đồ chơi đã chiến thắng, cô bé đi về phía ba mình, dùng cánh tay trắng nõn nhỏ bé vòng qua cổ anh, thật thỏa mãn lòng hư vinh của Mặt Đề Á.

Trần Thiếu Hiên thua cuộc rất buồn bực, cậu bé chạy về phía quầy bar, chuẩn bị cáo trạng.

Còn hai người phụ nữ nhìn một lớn một nhỏ giành người, bất giác mỉm cười.

“Chị lại có sao?”

“Vâng, được hai tháng rồi, ngày sinh dự tính là tháng ba năm sau.” Cao Bảo Nhi vỗ vỗ cái bụng tròn vo, cười thỏa mãn.

“Tốt qua, nhìn con gái bảo bối của chị, em cũng muốn sinh một đứa.” Thật là người khác hâm mộ.

“Sinh đi! Cái anh Chu kia rất tích cực theo đuổi em mà, chỉ cần em gật đầu đồng ý, sẽ có tin vui liền.” Sinh đứa nhỏ không khó, chỉ cần có một người đàn ông phối hợp là được.

“Đừng chọc em, bát tự chưa chắc đã hợp nhau. Với lại em cũng lớn tuổi rồi, muốn tìm một người mà mình có thể tin tưởng rất khó.” Từng trải qua đoạn thời gian đau khổ kia, đối với tình yêu cô đã không còn ôm ảo tưởng.

“Tại sao lại chán nản như thế, em còn nhỏ hơn chị một tuổi mà!”

Trần Tĩnh Ngọc có mối tình đầu vào năm 17 tuổi, cô yêu một người đàn ông lớn hơn mình mười tuổi, hẳn ta cũng đồng ý kết hôn với cô. Nhưng không ngờ khi biết cô có thai hẳn lại bỏ đi.

Cũng trong năm đó cô sinh ra Trần Thiếu Hiên.

Phụ nữ vừa làm việc vừa chăm sóc con rất vất vả, cũng may mấy năm nay có chị Bảo Nhi giúp đỡ, cô mới có thể vừa có nhà ở vừa có thể làm việc tại tiệm cà phê này.

Nói cách khác, chỉ cần tiệm này không đóng cửa, cô không cần lo lắng về cuộc sống của hai mẹ con.

Đương nhiên, doanh thu của tiệm cà phê nhỏ này không nhiều nhưng đằng sau nó lại có người nhiều tiền chống lưng, muốn đóng cửa cũng là chuyện khó khăn.

Trần Tĩnh Ngọc cười khổ: “Lòng đã chết rồi, cũng không muốn rung động nữa, nuôi lớn Tiểu Hiên chính là tâm nguyện lớn nhất của em bây giờ.”

“Sao lại ủ rũ thế, thế giới bên ngoài rất tươi đẹp, em sẽ tìm được một người yêu mình.” Cao Bảo Nhi không hề lộ ra khuôn mặt lạnh lùng mà cô lại cười rất vui vẻ.

“Vậy còn chị! Tính khi nào chấm dứt sự đau khổ của người đàn ông kia?” Làm người ta ôm mối tương tư, rất là ác đó.

Cao Bảo Nhi thần bí cười cười: “Ngày đó rồi sẽ đến.”

“Là ngày nào chứ?” Hoàng đế không vội, thái giám lại vội...

“Xì! Từ khi nào em biến thành người của anh ta vậy hả, thay anh ta hối thúc chị nữa chứ.” Trần Tĩnh Ngọc không phải người đầu tiên cũng không phải người cuối cùng.

Số lần anh cầu hôn đã phá kỉ luật một trăm lần, mọi người đến xem cũng không chịu nổi nữa mà viết một lá thư, cầu cô đồng ý lời cầu hôn của anh, đừng tàn phá trái tim non yếu đó nữa.

Ba năm, cá cược vẫn tiếp diễn, không ai bỏ đi nhưng người gia nhập lại không ít. Bọn họ kiên nhẫn chờ đợi, rất sợ bỏ lỡ một ngày là không nhìn thấy được kết quả.

“Chị không biết là em đã sớm vì nước quên thân rồi sao? Nếu không phải anh ấy quá cố chấp, chỉ yêu một mình chị, thì em đã cướp anh ấy đi rồi.” Trầm Tĩnh Ngọc nói nửa đùa nửa thật.

Mạt Đề Á là người đàn ông hiếm có trên trái đất này, trẻ tuổi, đẹp trai, nhiều tiền lại dịu dàng, biết cách chăm sóc phụ nữ, ai mà lại không muốn.

Đáng tiếc anh là hoa đã có chủ, không ai có thể chạm vào.

Nhìn một vòng lại không có ai bằng anh, nào là anh Chu, anh Lý, đều không được 1% của anh.

Cho nên cô đã hết hy vọng, không muốn theo đuổi tình yêu, chỉ cần bạn cô có thể hạnh phúc, cô đã mãn nguyện.

“Thì ra em là gián điệp ẩn nấp bao lâu này.” Cao Bảo Nhi ra vẻ đau lòng, nhưng trên mặt lại tràn đầy ý cười.

“Đúng vậy, bị chị phát hiện rồi, chị mau gả đi đi! Hoàn thành mong ước của ba đứa nhỏ.”

“Để chị suy nghĩ thử xem.” Cao Bảo Nhi giả bộ tự hỏi.

Kỳ thật quan điểm của cô không còn giống hai năm trước. Tấm lòng của anh cô đều nhìn thấy, anh đối với cô vô cùng cưng chiều, nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan.

Phụ nữ sợ nhất là nhan sắc thay đổi, đáng người biến dạng, không còn xinh đẹp.

Ba tháng cuối lúc mang thai, người cô trương phồng lên như cái bánh xốp, đến cả ngón chân của mình mà cô cũng không thể nhìn thấy, mập mạp đến nỗi cô không dám soi gương, cả ngày buồn bực sinh sự.

Nhưng anh vẫn bao dung, không hề lơ là, còn dùng các động tác võ thuật đẹp mắt chọc cô cười. Anh ôm lấy thân hình tròn vo của cô, nói cô không nặng, nói cô là phụ nữ có thai xinh đẹp nhất trên thế giới.

Khi đứa nhỏ ra đời, cô lại mắc bệnh hậu sản, con gái vừa khóc cô liền khóc theo, ăn uống quá độ dẫn đến thân hình càng mập hơn.

Anh vẫn tươi cười như cũ, một bên luống cuống tay chân pha sữa cho con gái, một bên dỗ cô, một mình anh lo toan cả hai đầu.

Cô không quên được lúc anh ôm cô nói: “Anh yêu em vì em là Bảo Nhi của anh, dù em mập hay ốm, anh đều vĩnh viễn yêu em.”

Anh nói xong, ôm ngang thắt lưng nhấc bổng cô lên, cô liền nín khóc.

Lúc đó, cô thật sự tin tưởng người đàn ông này sẽ yêu cô cả đời, sẽ không bị người khác dụ dỗ mà thay đổi.

Cô yêu anh, giống như anh yêu cô, tình sâu như biển rộng.

“Mẹ, Dì Tịch Na, hai người xem chú Mạt kia. Chú ấy bắt nạt con nít, thật là không có đạo đức...”

Đột nhiên, mắt Cao Bảo Nhi lóe ra tia sáng, cô mỉm cười nhìn Tiểu Hiên đứng trước mặt. Cô đã biết mình nên làm gì tiếp theo.

“Người ta chỉ muốn chơi với Ái Á thế mà chú Mạt lại mang em ấy đi, hai người nói có phải là quá quắt không?” Cậu bé tức giận quơ tay quơ chân, không cam lòng nói.

“Tiểu Hiên, con nên thông cảm cho chú ấy, tâm lý của chú ấy không được bình thường.” Thật xin lỗi, Đề Á, ai bảo anh xui xẻo yêu em chứ.

Trầm Thiệu Hiên ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu: “Tâm lý không được bình thường?”

“Bởi vì anh ta không cưới được dì của con nên sinh lòng ghen tị với tất cả đàn ông, anh ta muốn người khác cũng phải đáng thương như anh ta.” Lão Vương ai oán nói.

Trầm Thiệu Hiên nghe vậy thì cơn giận cũng tiêu tan một nửa: “Tại sao dì lại không lấy chú? Có như vậy thì chú mới không ngăn cản con với Ái Ái.”

Tâm tư của con nít rất đơn thuần không giống như người nào đó âm hiểm, xảo trá.

“Dì không muốn kết hôn.” Đó là trước kia.

“Tại sao?” Cậu bé đuổi theo hỏi.

“Nó có mang lại lợi ích gì sao? Lập gia đình rất mệt! Phải làm công việc nhà, nấu ba bữa cơm, chăm sóc ba mẹ chồng, lỡ như không được yêu thương thì còn bị đánh bị mắng.” Cao Bảo Nhi nói.

“Làm gì có. Người làm việc nhà không phải là người đàn ông đáng thương kia sao.” Người phụ nữ này thật tốt số. Trầm Tĩnh Ngọc lạnh lạnh nói, phá vỡ lời nói dối của Cao Bảo Nhi.

“Dì Tịch Na, chú Mạt tuy là một người rất đáng ghét nhưng chú ấy đối xử với dì rất tốt, Dì mau gả cho chú ấy đi! Sau này con sẽ không phải nuôi dì.” Trầm Thiệu Hiên uy hiếp Cao Bảo Nhi.

“Cái gì, con không nuôi dì, thật là không có lương tâm mà.” Cao Bảo Nhi giả bộ đau lòng nhưng khoe miệng lại nhếch lên cười.

Trầm Thiệu Hiên cảm thấy áy náy, cậu bé nghĩ là Cao Bảo Nhi sẽ khóc nhưng mà... “Chú Mạt sẽ nuôi dì, chú ấy nói tài sản của chú ấy đều là của dì, chỉ cần dì gả cho chú ấy.”

Thật là... Người đàn ông ngốc ngếch, muốn dùng tiền để tấn công cô: “Anh ta có bao nhiêu tài sản dì đều đều biết, cho dù không lấy anh ta, tiền của anh ta cũng là của dì, dì mở miệng anh ta dám không đưa sao?”

Cũng đúng, chú Mạt rất ngốc, dì Tịch Na nói gì chú ấy cũng gật đầu, không bao giờ nói không.

“Chỉ có điều...” Cô cố ý kéo dài câu nói.

“Có điều gì?”

Cao Bảo Nhi cố ý hạ giọng, bộ dạng giống như sợ nghe thấy: “Con không được nói cho người khác biết đó! Dì sợ nhất là người lớn đứng ra nói chuyện, bọn họ chỉ cần nói một câu, dì sẽ không dám cãi lại.”

“Không được nói cho người khác?” Đôi mắt của Trầm Thiệu Hiên sáng lên, cậu bé cười vui vẻ.

Bí mật càng không thể nói thì càng dễ dàng bị lộ ra ngoài. Trầm Thiệu Hiên như nhặt được bảo bối, cậu bé chạy nhanh như chớp đi tìm người nào đó để lập công.

Người đàn ông đáng thương nào đó sau khi nghe được rất kinh ngạc, trừng mắt lên không thể tin được.

Anh ngây người, bối rối, vui, buồn, còn có chút oán hận. Đáp án đơn giản như vậy mà bây giờ anh mới biết.

Hai người lớn của Mạt gia đã di dân sang Canada nhiều năm, cũng đã về hưu được mấy năm.

Mạt Đề Á và Cao Bảo Nhi sống chung với nhau ba năm, còn sinh được một đứa nhỏ, trong bụng cô lại mang một đứa khác. Nhưng anh lại chưa từng nghĩ sẽ nói việc này cho ba mẹ anh biết, cả ngày chỉ suy nghĩ đến việc cầu hôn cô.

Kết quả ba mẹ anh vẫn không biết là mình đã được làm ông nội bà nội.

Không nói hai lời, Mạt Đề Á liền gọi một cuộc điện thoại quốc tế, nói cho ba mẹ anh biết, mà cuộc nói chuyện này kéo dài tới hai tiếng.

Ngày hôm sau, ba mẹ Mạt Đề Á mang theo bộ dạng mệt mỏi xuất hiện ở tiệm cà phê.

“Đứa trẻ đáng thương, số con thật là khổ, không có ba mẹ lại gặp phải kẻ bạc tình, làm người ta nhìn thấy mà đau lòng.” Người đáng thương lại đổi thành Cao Bảo Nhi.

“Mẹ, con không phải kẻ bạc tình.” Sao bà lại nói quá lên như vậy. Người đàn ông tuần tú nào đó ngồi một bên kêu oan, cực lực muốn rửa sạch tội danh này.

“Con câm miệng, ở đây không có chỗ cho con nói chuyện, làm sai còn không biết xấu hổ.” Mẹ Mạt khê quát.

Dạ, anh câm miệng. Mạt Đề Á lùi về bên cạnh ba mình, bắt chước ông giả bộ câm điếc.

Quy tắc của Mạt gia, vợ là nhất. Ba Mạt cũng sùng vợ đến tận trời, tất cả mọi chuyện đều do bà quyết định, việc lớn việc nhỏ trong nhà đều do bà quản lý, ông chỉ việc làm chồng là được rồi.

“Sao con chịu uất ức mà lại không nói? Mẹ và ba con sẽ quay về liền, đánh chết cái tên mặt người dạ thú kia.” Mẹ Mạt lau nước mắt, trông rất thương tâm.

Mặt người dạ thú?

Mạt Đề Á nhìn ba mình, ba Mạt thâm ý trả lời bằng ánh mắt: không đáng được thương hại.

Đương nhiên là ông thiên vị con dâu, còn con trai cứ xem như rác, không có cũng không sao.

“Mẹ Xuân không cần phải đau lòng, con không có bị uất ức. Thật ra Đề Á chăm sóc con rất tốt.”

Mẹ Xuân giống như người mẹ thứ hai của cô, rất yêu thương cô, là một trong những người mà cô thích nhất.

“Hừ! Không phải chiếu cố, làm người ta lớn bụng còn không chịu cưới người ta, cả súc vật cũng không bằng.” Bà ôm đứa cháu gái nhỏ trong lòng yêu thích không thôi, bà rất thích đứa cháu này, khuôn mặt nhỏ nhắn rất đáng yêu.

Không có nghe thấy, không có nghe thấy, anh không phải súc vật cho nên không cần phải nghe.

“Mẹ Xuân đừng tức giận, là con không muốn gả...” Cô cảm thấy người đàn ông của mình thực đáng thương, rõ ràng không phải là lỗi của anh nhưng anh lại bị mắng, cô cảm thấy có chút áy náy.

“Mẹ biết, mẹ biết, là thằng nhóc đó ép con phải không? Trước đây nó cũng là một đứa trẻ không nghe lời, lớn lên lại gây ra lỗi lầm với con, ba mẹ thật xin lỗi con vì đã không giáo dục nó thành người tốt.”

Cái gì là mẹ con, không phải kiếp trước là kẻ thù, kiếp này đến đòi nợ sao, bây giờ cô đã được chứng kiến tận mắt.

Cao Bảo Nhi cười gượng, vẻ mặt cứng ngắc: “Không có nghiêm trọng như vậy! Chỉ là bọn con không muốn kết hôn thôi.”

Không cần phải cứng rắn muốn đánh chết con mình như thế.

“Cái gì gọi là không muốn kết hôn thôi, nó đã phạm vào quy tắc tối kỵ của Mạt gia, y theo gia pháp là phải đánh gãy hai chân.”

Ha ha! Gì chứ càng già càng cay, Tiểu Bảo Nhi muốn đấu với bà còn sớm lắm

“Cái gì” Bà là đang nói giỡn... phải không!

Cao Bảo Nhi nhìn qua phía ba Mạt đang ngồi bên cạnh, ông liền không ngần ngại mà gật đầu, chứng thật có cái gia pháp đó, cô không khỏi cảm thấy hoảng sợ...

Có cần đùa dai như vậy không?

“Yên tâm, mẹ sẽ làm chủ cho con, nếu nó dám không cưới con, ngày mai mẹ sẽ đánh gãy chân nó.” Để xem mấy đứa còn muốn kéo dài đến bao giờ.

Mẹ Mạt vừa nói xong thì ba Mạt cũng phối hợp theo, làm ra động tác như muốn đánh người. Cao Bảo Nhi vội vàng nói: “Là con không muốn kết hôn, không có liên quan gì đến anh ấy.”

“Đừng sợ, đừng sợ, mẹ sẽ không để con nhìn thấy máu, mẹ sẽ xử lý nó ở bên ngoài, con không cần nhìn cảnh máu me này.” Mẹ Mạt an ủi, ôm lấy Cao Bảo Nhi bộ dạng giống như gà mẹ che chở cho gà con.

“Nhưng... Nhưng mà con và anh ấy đã sống chung với nhau...” Không thể để hình ảnh bạo lực gia đình diễn ra trong nhà được.

“Cái gì, đã sống chung mà còn chưa kết hôn sao?” Mẹ Mạt khiếp sợ hét lớn.

“Con... Chúng con...” Cao Bảo Nhi chỉ còn biết cười trừ, cô không biết phải làm sao bây giờ.

Sớm biết như vậy sẽ không lợi dụng Tiểu Hiên truyền lời, đợi thêm mấy năm nữa chắc ba mẹ anh ấy sẽ không tức giận như bây giờ.

“Con không cần nói, mẹ đều biết hết, khẳng định là do biểu hiện của Đề Á quá kém nên con mới không chịu gả cho nó.” Mẹ Mạt thở dài, thất vọng nói.

“Không phải...”

“Mẹ, con của mẹ không có kém như vậy, mẹ nhìn Ái Á này, người gặp người yêu không phải là do công sức của con sao.” Anh thực sự rất cố gắng mà, chứ không thì viên thịt tròn này ở đâu ra.

Mẹ Mạt tức giận liếc anh: “Đúng là vô dụng, con cái cũng có rồi mà không cưới được mẹ nó, nói ra thật mất mặt, sau này đừng nói với người ta con là do mẹ sinh ra.”

“Cô ấy không chịu lấy chồng con còn cách gì chứ.” Anh rất cố gắng mà, chỉ là...

“Đó là vì con không đủ tích cực, không muốn chịu trách nhiệm với người ta.” Mẹ Mạt mắng xong lại dịu dàng quay sang nói với Cao Bảo Nhi: “Bảo Nhi, có mẹ đứng ra làm chủ cho con, đừng kéo dài thời gian nữa mà hãy chọn một ngày làm đám cưới đi.”

“Mẹ Xuân, con...” Có phải nhanh quá không, ít nhất cũng phải đợi hai, ba năm nữa.

Không đợi cô nói hết, mẹ Mạt đã nhìn chằm chằm bụng cô nghi ngờ nói: “Con có phải là hơi mập không, làm sao mặc lễ phục đây?”

Vừa nghe thấy chữ “mập” Mạt Đề Á đã nhanh chóng bay đến đằng sau Cao Bảo Nhi, vòng tay ôm lấy thất lưng cô: “Cô ấy không mập, hơn nữa còn rất gầy.”

“Cái này mà gọi là không mập, con muốn nuôi con bé thành heo sao?” Trợn mắt nói dối như thế, nó muốn lừa ai chứ.

Cao Bảo Nhi nghe vậy thiếu chút nữa cười ra tiếng. Câu nói này cô đã nói không biết bao nhiêu lần nhưng người đàn ông phía sau không chỉ không nghe, mà còn nói là mập mập mới tốt.

May mắn là cô và con gái không dễ mập, nếu không anh sẽ thành công nuôi một đôi mẹ con heo.

“Mẹ, cô ấy chỉ là đang mang thai, không có mập.” Nếu làm cô buồn bã thì đời này anh cũng đừng mong kết hôn.

“Cái gì, lại có?” Mẹ Mạt tính toán trong lòng, sau đó mở miệng nói: “Không cần xem ngày nữa, ngày ba tháng sau là sinh nhật mẹ, hai con kết hôn luôn đi.”

“Hả!”

“Cái gì?”

“À!”

Nhanh vậy sao? Ngày ba tháng sau còn chưa đến mười ngày, có kịp không?

10. Chương 10

Chỉ cần có tiền, cái gì cũng kịp.

Ba năm qua, “Trò chơi dẫu tây” đã từ một công ty nhỏ với hai mươi nhân viên đã mở rộng thành một xí nghiệp lớn với hàng trăm nhân viên. Ông chủ chỉ cần hét một tiếng là toàn thể nhân viên sẽ chạy đến giúp đỡ.

Người có tiền thì có gì không làm được.

Mười ngày?

Chỉ cần bảy ngày là đã làm xong.

Từ áo cưới của cô dâu đến lễ đường, danh sách khách mời, chụp ảnh cưới, tất cả đều có người làm hết, không cần phải lo lắng.

Vì Cao Bảo Nhi từng nói là cô bị dị ứng phấn hoa nên lễ đường không hề có một bông hoa tươi nào, bao gồm cả hoa cô dâu cầm.

Nhưng hai bên lễ đường lại được trải kín bằng hoa bách hợp, số lượng không nhiều không ít, vừa đúng chín trăm chín mươi chín bông, tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu.

Nhưng tất cả mọi thứ đều không thể sánh được với cô dâu, đôi bông tai trong suốt màu tím, chiếc vòng cổ mỹ lệ, và cả cái ngọc lục bảo kia nữa.

Chú rể thật sự rất chu đáo, mọi người có thể cảm nhận được cô dâu chắc chắn sẽ có cuộc sống hạnh phúc.

“Cậu xoay qua xoay lại làm cái gì, cái cà vạt kia muốn rơi rồi kìa.” Làm anh cũng muốn bỏ chạy.

“Tớ hồi hộp.” Cái cà vạt cứ muốn bay ra ngoài.

“Hồi hộp cái gì, có ai tới ăn thịt cậu đâu.” Chẳng có chuyện gì xảy ra mà cứ lo lắng, thật vớ vẩn.

“Đây là lần đầu tiên tớ kết hôn, đương nhiên là cảm thấy hồi hộp.” Chờ đợi mười mấy năm, rốt cuộc giấc mơ của anh cũng thành sự thật.

Diệp Vân Bạch tức giận nói: “Kết hôn lần nữa sẽ quen thôi.”

Mặt Đề Á nghe vậy, nhúm mày nói: “Nếu cậu không phải là bạn thân của tớ, tớ đã đánh cậu rồi.”

Cái gì gọi là kết hôn lần nữa, đời này anh chỉ kết hôn một lần, hơn nữa còn phải trải qua trăm ngàn đắng cay, bao nhiêu của cải mới có thể đưa cô vào lễ đường, do đó anh sẽ không dễ dàng buông tay.

“Tớ càng muốn đánh cậu hơn.” Kết hôn cái gì chứ, cuộc sống độc thân không tốt sao? Một người tự do tự tại muốn làm gì thì làm.

“Cậu dựa vào cái gì mà muốn đánh tớ?”

“Bởi vì em gái của tớ.” Trên mặt Diệp Vân Bạch hiện lên sự oán trách.

“Chúng tớ kết hôn thì có liên quan gì đến em cậu chứ.”

Diệp Vân Bạch khịt khịt mũi, giống như đang khóc: “Hôm nay là ngày giỗ của em ấy.”

“Cho nên về mặt cậu mới khó coi như vậy, làm như tớ có thâm thù đại hận gì với cậu sao?” Xem ra anh đã chọn sai người để làm bạn.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn, điều anh đã hứa thì sẽ giữ lời đến cùng.

“Chẳng lẽ cậu muốn tớ cười sao? Chúc cậu trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử à?” Diệp Vân Bạch nói không nên lời.

Diệp Vân Bạch vô cùng thương yêu em gái, anh đã sớm chuẩn bị tất cả đồ cưới cho cô nhưng đáng tiếc, cô không thể thấy nó.

“Này! Bình tĩnh! Hôm nay là hôn lễ của tớ, cậu nhẫn nhịn một chút đi, ngày mai cho cậu đánh bù.” Cho cậu ta phát tiết một lần, để khỏi phải ầm ục trong lòng.

Diệp Vân Bạch buồn bã nói: “Em gái của tớ rất thích cậu, không phải là cậu không biết. Nếu lúc trước cậu đồng ý quen với nó, có lẽ là nó đã không chết.”

Đây là sự nuối tiếc và cũng là nỗi đau lớn nhất của anh. Không ai hy vọng người thân của mình lại ra đi sớm như thế.

Không phải là anh oán trách, chỉ là có chút không cam lòng. Anh muốn Mặt Đề Á tỉnh táo cũng có thể nhớ đến em gái anh, chứ không phải lúc nào cũng nhớ đến vợ cậu ta.

“Trên đời này không có cái gọi là có lẽ, con người nên đi về phía trước, không nên giẫm chân tại chỗ, cậu xem cái cà vạt của tớ có bị lệch không...” Tại sao lại còn chưa bắt đầu? Anh hồi hộp đến mức đổ mồ hôi lạnh ra hết rồi.

Diệp Vân Bạch thấy Mạt Đề Á lại chỉnh cà vạt, anh không chịu nổi nữa nên đánh một cú vào bụng Mạt Đề Á.

Mạt Đề Á hét lên một tiếng nhưng anh không đánh lại, mà chỉ ười khở.

Ở phòng nghỉ của cô dâu, không khí lại rất ấm áp.

“Oa! Chị Bảo Nhi, chị thật sự rất đẹp, toàn thân tỏa ra ánh sáng chói lòa làm mắt em mở không ra luôn.” Chị ấy thật sự rất đẹp, cứ như là tiên nữ trên trời lạc đường rơi xuống nhân gian.

“Hương Miêu, miệng có ngọt đến mấy thì lương cũng không có tăng đâu.” Việc này không có gì để thương lượng.

“Chị Tĩnh Ngọc, chị xem kìa! Người ta rõ ràng là thành tâm thành ý khen chị ấy, vậy mà chị ấy lại nói thế.” Làm người thật khó, ở đâu cũng có cạm bẫy.

Trầm Tĩnh Ngọc đang giúp Cao Bảo Nhi sửa sang lại áo cưới, mỉm cười nói: “Biết chị ấy là chủ thì đừng có nói nhiều. Mau đem hoa cài ngực màu tím lại đây, mắc công em lại quên mất.”

“Được! Được! Được! Hai người đều bắt nạt em.” Trí nhớ của cô làm gì kém như vậy chứ! Đứa ngốc mới có thể quên.

Thân là phù dâu, Trác Hương Miêu cũng không kém cạnh. Bộ lễ phục dài đến đầu gối, chiếc vòng cổ xinh xắn, cái vòng tay hình bông hoa, đều là do chú rể tài trợ.

Trác Hương Miêu nói, một người đắc đạo, gà chó cũng lên trời, nên cô ấy cũng được hưởng ké.

“Không bắt nạt em thì bắt nạt ai đây.” Về sau muốn làm thế cũng không có cơ hội.

Cao Bảo Nhi vỗ về cái bụng cái mình, trên mặt mang theo nụ cười bình thản hạnh phúc.

“Được rồi! Được rồi! Cho hai người bắt nạt em, ai kêu em lãnh tiền lương từ hai người chứ.” Trác Hương Miêu vừa uất ức vừa nhìn trộm áo cưới trắng noãn, vẻ mặt hâm mộ nói: “Em cũng muốn kết hôn.”

Hôn lễ này rất trang trọng và lãng mạn làm người ta cảm thấy có cái gì đó không chân thật.

“Đừng vì muốn kết hôn mà kết hôn, đừng mang hạnh phúc cả đời ra đùa.” Cô tận tình khuyên bảo.

Trác Hương Miêu nâng cằm, vẻ mặt hâm mộ noi: “Tương lai em cũng có thể tìm được một người yêu em như vậy không?”

“Thay vì mong đợi vào người khác không bằng tin vào bản thân mình.” Nhưng điều đó là rất khó.

Nếu không phải là Mạt Đề Á thì cô sẽ sống độc thân cả đời này.

“Được rồi, đừng nói nữa, không còn nhiều thời gian đâu.” Trầm Tĩnh Ngọc đem hoa cô dâu đặt vào tay Cao Bảo Nhi, xúc động nói: “Chúc mừng, cuối cùng thì chị cũng tìm được nơi để dừng chân, chị nhất định phải hạnh phúc để em còn tin rằng, trên đời này còn có cái gọi là tình yêu chân thật.”

“Tĩnh Ngọc, cảm ơn em.” Hốc mắt Cao Bảo Nhi ửng đỏ, cô có thể cảm nhận được là Tĩnh Ngọc cũng mong muốn được hạnh phúc qua lời nói này.

Hôn nhân, không có gì là đáng sợ, chỉ cần ta dũng cảm thừa nhận đó.

“Đi thôi, ba Mạt đang đợi chị.” Trầm Tĩnh Ngọc cười, lau nước mắt trên mặt.

“Tĩnh ting ting ting...”

Cún con lúc trước bây giờ đã trưởng thành, nó đang mặc bộ lễ phục trang trọng đứng ở cửa lễ đường. Nhìn rất oai phong, trên lưng nó là tiểu đồng Mạt Á Á mặc lễ phục màu tím.

Cao Bảo Nhi chậm rãi đi về phía ba Mạt, khoác tay ông cùng nhau đi vào lễ đường.

“Ba... ”

“Bảo Nhi, con gọi ba là gì?” Ba Mạt giương môi, ngỡ ngàng nhìn cô.

“Ba.” Cao Bảo Nhi nghẹn ngào thấp giọng gọi.

“Lão Mạc đã mất rồi, hôm nay ba thay ông ấy đưa con đi lấy chồng, sau này chúng ta là người một nhà, ba cũng là ba của con.” Ông thương tiếc nói.

“Vâng! Cám ơn ba, ba, con vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay.” Trên đời này còn có người yêu thương cô.

Cao Bảo Nhi bước vào lễ đường, xung quanh cô vang lên tiếng nhạc du dương, thời gian dường như ngừng lại.

Lúc ba Mạt đem tay Cao Bảo Nhi đặt vào bàn tay Mạt Đề Á, ông nói: “Chăm sóc tốt cho con gái ba.” Hơn một nửa khách mời đều bật khóc vì câu nói này.

Đây là một hình ảnh rất cảm động, cho dù là đàn ông cũng không kìm được mà phải rơi nước mắt.

Hôn lễ long trọng mà trang nghiêm, không có mục sư hoặc người đọc diễn văn, chỉ có bạn thân của hai người thay phiên nhau lên đài chúc mừng.

Tiếng cười vang lên không dứt, Mạt Đề Á từ đầu đến cuối đều đỡ lấy thất lưng cô, chống đỡ toàn bộ sức nặng của cô, chia sẻ sự vất vả khi mang thai với cô.

“Trao đổi nhẫn.”

Người chủ trì nói xong, Tiểu đồng Trầm Thiệu Hiên liền mang một cái hộp được bọc vải nhung màu hồng tiến lên.

Vợ chồng trăm năm hạnh phúc, cả đời sống bên nhau, không gì có thể chia lìa. Chiếc nhẫn kim cương chói lọi, chiếu ra tình yêu vĩnh cửu vĩnh kết đồng tâm của hai người.

Đột nhiên, có khách quen trong tiệm cà phê, cố ý bịt mũi hét lớn: “Ai phản đối thì nhanh chân lên, hôm nay là ngày cuối cùng, ván cược này đã kéo dài ba năm, thông sát.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nở nụ cười.

Khách hàng ở tiệm đều rất kiên trì, cược một cái là ba năm! Có thắng có thua đều vui vẻ chờ đợi đến bây giờ, mong chờ hai người trở thành vợ chồng, hạnh phúc bên nhau.

Suy nghĩ của mọi người đều giống nhau, đều mong hai người từ nay về sau vui vẻ, có cuộc sống hạnh phúc.

“Tôi phản đối.”

Cái gì! Thật sự có người nhảy ra ngăn cản sao.

Mấy trăm ánh mắt đồng thời nhìn chăm chăm vào người đứng bên cạnh chú rể.

“Cậu đã kết hôn rồi thì chắc sẽ không để ý đến việc cưới thêm một người nữa phải không, không mất nhiều thời gian đâu.” Diệp Vân Bạch lôi ra một miếng gỗ dài dài từ trong áo khoác.

Tiếng xôn xao nổi lên khắp nơi.

Không thể nào! Ngay cả cái này cũng thỉnh mang ra đây sao?

Mọi người rất nhanh lấy lại tinh thần, khiêng người đàn ông trúng tà này ra ngoài.

Hôn lễ lại tiếp tục, dàn nhạc tấu bài “Gia đình chúng ta”, có mấy em bé mặc đồng phục học sinh hát theo dàn nhạc...

“...Gia đình chúng ta thật hạnh phúc, cuộc sống ấm no lại khỏe mạnh, anh em trong nhà lại hòa thuận, cha mẹ đều hiền lành, mặc dù không có một vườn hoa rộng lớn, Xuân Lan thu quế bay theo chiều gió, tuy rằng không có một phòng khách lớn nhưng mùa đông ấm áp mùa hè lạnh, gia đình chúng ta là số một! Con không thể rời đi người, công ơn của người...”

Mạt Đề Á – Anh đã làm được, hết lòng tuân thủ lời hứa năm ngoài, cho cô bé xinh đẹp một gia đình lớn hạnh phúc.

“Bảo bối, em lại đây một chút, anh muốn em gặp người này.”

“Ai vậy?” Là ai mà thần bí thế.

Tiệc cưới tiến hành được một nửa, vì lo lắng cô không chống đỡ nổi nên anh đã dìu cô vào phòng nghỉ.

Cao Bảo Nhi uống nước trái cây rồi khép hờ mắt tính nghỉ ngơi.

Nhưng cô vừa mới nằm xuống đã bị lay tỉnh, mở mắt ra, là chồng cô đang gọi.

“Trước tiên em hít sâu một hơi, không cần lo lắng, cũng đừng kích động, anh không biết đây là chuyện vui hay là chuyện buồn nhưng anh hy vọng, em có thể bình tĩnh tiếp nhận nó.” Anh thật vất vả mới tìm được người này.

“Anh rất cuộc đang làm cái quái gì, vì hôn lễ này em đã dậy thật sớm để trang điểm, bây giờ em rất mệt...” Sớm biết mệt thế này, cô sẽ không đồng ý kết hôn với anh.

Ba mẹ anh rất quan tâm đến hôn lễ này nên có nhiều việc làm rất rườm rà, làm cô mệt muốn chết.

“Bảo Nhi...”

Một tiếng kêu chần chờ làm cô rùng mình. Cô cảm thấy thật căng thẳng, ngã người dựa vào Mạt Đề Á, về mặt ban nãy còn đang làm nũng bây giờ trở nên bối rối, chôn sâu vào ngực anh.

“Không phải sợ, anh ở đây với em.” Mạt Đề Á nhẹ giọng trấn an, vỗ nhẹ lưng cô muốn làm cô an tâm.

“Bà ấy... Có phải... Có khi nào là giọng nói giống nhau không?” Đừng, đừng đối xử với cô như vậy, cô đang muốn sống một cuộc sống mới.

“Sao em không quay đầu lại nhìn.” Đây là bóng ma đè nặng trong lòng cô, cô phải tự mình vượt qua.

“Em không cần.” Cao Bảo Nhi không chịu quay đầu.

Mạt Đề Á cười hên lên mái tóc cô, tiếp thêm sức mạnh cho cô: “Dùng cảm lên, bảo bối, anh luôn ở đây với em.”

Anh luôn ở đây, anh luôn ở đây, anh luôn ở đây...

Cao Bảo Nhi từ trong ngực anh ngẩng mặt lên hít lấy không khí, cô nhìn vào đôi mắt dịu dàng kia, mấp máy môi, chậm rãi xoay người.

“Bảo Nhi, con còn nhận ra mẹ không?”

Đó là một gương mặt trung niên, sắc mặt ảm đạm, nếp nhăn che kín khóe mắt, bà ấy gầy, cũng không còn xinh đẹp, mới năm mươi tuổi mà nhìn như sáu mươi.

Mặc dù như thế nhưng cô chỉ cần nhìn một cái là nhận ra bà ngay.

“Mẹ.” Cô chưa sót gọi.

Một tiếng “Mẹ” kia làm Đỗ Mỹ Nguyệt bật khóc: “Thực xin lỗi, Bảo Nhi, mẹ xin lỗi con.”

“Không sao, đó không phải lỗi của mẹ, mẹ chỉ là không yêu ba.” Cao Bảo Nhi cố gắng kìm nén, không ỉn bật khóc.

Từ hôm nay trở đi, cô muốn được hạnh phúc.

“Nhưng mà mẹ thương con! Mẹ thật sự rất yêu thương con, con là đứa con do mẹ sinh ra, không ngày nào mẹ không nghĩ tới con.” Bảo Nhi của bà đã trưởng thành, trở mã xinh đẹp giống bà năm đó.

Đỗ Mỹ Nguyệt rất xúc động nhưng Cao Bảo Nhi thì ngược lại, cô rất bình tĩnh nói: “Mấy năm nay mẹ sống có tốt không?”

Có tốt không? Ánh mắt bà buồn bã: “Mẹ rất tốt, ở biệt thự, mặc đồ hiệu, hưởng thụ cuộc sống của phu nhân.”

Sự thật là mấy năm qua bà rất cực khổ, sau khi tái hôn mới biết chồng mình có một đứa con gái bị bệnh nặng, con bé cần tủy của người cùng huyết thống mới có thể sống được. Ông ta cưới bà chỉ là muốn sinh một đứa con khỏe mạnh, cứu đứa bé kia.

Ông ta đối xử với bà rất tốt.

Nhưng vì cứu đứa con kia mà lại không ngừng tra tấn một đứa con khác. Mấy đứa con của bà thật tội nghiệp, vì một người chị chưa từng gặp mặt mà không ngừng ra vào bệnh viện, thiếu chút nữa ngay cả tính mạng của bản thân cũng không còn.

Cuối cùng đứa bé kia cũng không sống nổi, tuy đó không hợp nên nó đã chết khi mới mười hai tuổi.

Sau đó, ông ta bắt đầu thay đổi, suốt ngày uống rượu, cả đêm không về nhà, trên người có mùi nước hoa của người phụ nữ khác. Thậm chí ông ta còn nói rằng, quen bà chỉ vì bà giống người vợ đã chết của ông, cưới bà, chẳng qua là vì muốn cứu con gái và có bạn trên giường.

Bà yêu ông ta nên không thể rời xa ông, chỉ có thể tiếp tục ở bên cạnh ông dù biết rằng ông không yêu bà.

“Rất tốt là được rồi, con cũng sống rất tốt, mẹ không cần phải lo lắng.” Cao Bảo Nhi đã không còn tình cảm nào đối với người mẹ này.

Đã lâu lắm rồi nhưng cô vẫn không quên được vết thương lòng kia.

Đỗ Mỹ Nguyệt lau nước mắt nói: “Giúp mẹ nói với ba con một tiếng xin lỗi, ông là một người đàn ông tốt, là mẹ không giữ đúng lời hứa, là mẹ đã phụ ông.”

Đến bây giờ, bà mới biết ai là người thật lòng yêu bà nhưng đã không còn kịp quay đầu lại.

“Con biết rồi.” Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời xanh.

Ba, ba có nghe được không, mẹ xin lỗi ba, là mẹ phụ ba. Đó không phải là lỗi của ba, ba đừng tiếc nuối nữa.

Một trận gió thổi qua làm bay mấy sợi tóc của Cao Bảo Nhi, cô dường như có thể nghe được giọng nói của ba văng vẳng bên tai.

Không có gì, bảo bối, ba đã buông xuống, con cũng nên buông đi!

Lúc đó, cô cảm thấy có một thứ gì đó đã biến mất, tâm trạng thật thoải mái.

Cô cảm thấy ngực mình nóng rần lên, cô đột nhiên nhớ ra... còn một câu mình chưa nói.

“Em yêu anh, Đề Á.”

Mặt Đề Á đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mừng như điên ôm lấy cô: “Anh cũng yêu em, bảo bối.”

Nước mắt, rơi xuống.

Nhưng đó là nước mắt vui mừng.

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-san-bao-quoc>